Голос України

ГАЗЕТА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

№ 250 (5250) СУБОТА, 31 ГРУДНЯ 2011 РОКУ WWW.GOLOS.COM.UA

Новорічне звернення Голови Верховної Ради України



Дорогі співвітчизники!

Прийміть мої щирі вітання з Новим роком. Святом неповторним, розмаїтим і багатобарвним, у якому оживають найдорожчі, найзаповітніші спогади і світлі почуття, веселково зливаються земні й небесні сузір'я, пролягають мости від минулого і сьогодення до прийдешнього. Таким воно входить у наше життя, стаючи незмінною та незамінною його прикрасою, вивищуючи над плином буднів і навертаючи до нетлінних людських цінностей — родинного щастя, затишку своєї оселі, тепла дружнього спілкування.

В історії свої закони, і не завжди біля чергового часового рубежу мова лише про поступ, здобутки та радощі. Пройдене, прожите і пережите, за всієї його неоднозначності, — це і привід для відповідальних висновків та уроків, підґрунтя налаштованості на кращу, сумліннішу й ефективнішу працю. І, що найголовніше, стимул до згуртування, зміцнення віри у свій народ, свою державу, їхні перспективи.

До цього нас закликають підсумки 2011-го — року 20-ліття незалежності України.

До цього нас зобов'язують ситуація у країні, загальна атмосфера і розвиток подій в сучасному неспокійному світі.

Нехай новорічні урочистості пройдуть на отчій землі під знаком одвічних прекрасних традицій, залишених нам у спадок славними предками. Нехай від серця до серця простягаються промені злагоди, приязні та порозуміння, прагнення до єдності в усьому, справах великих і малих.

І нехай Новий рік, як справді всезагальне свято, нагадає кожному з нас про обов'язок бути на рівні всіх тих вимог, вимірів та умов, відповідність яким дає право людській спільноті називатися нацією, народом.

Щастя, миру і добра кожній родині, достатку й благополуччя в кожну оселю!

Володимир ЛИТВИН.

Я ВАМ ПИШУ...

Нехай Господь вас благословить

Вельмишановні панове та панночки! Дякую, що не забуваєте про своїх дописувачів, читачів, передплатників! Від усіх нас — низький вам уклін!

Усіх вас я бачила на фотографіях у ювілейному випуску газети. Ви всі дуже гарненькі. Тримаю ту газету у себе на столі і час від часу роздивляюся ваші обличчя.

Нехай Господь вас благословить на добрі діла, хай Новий рік буде для вас успішним, а ви всі — будьте здорові і щасливі!

Параска ТАРНОВЕЦЬКА.
Івано-Франківська область.

КОРОТКО

■ Унікальне зоряне шоу обіцяють астрономи. Метеорний потік Квадрантіди буде видно до 9 січня. Свого піка він досягне 4 січня, **повідомляє bigmir. net.**

■ **Біатлон**. Гельзенкірхен (Німеччина). Чудово виступили на останніх змаганнях нинішнього року українці. Валентина Семеренко та Сергій Седнєв за результатами масстарту та перегонів переслідування стали срібними призерами дуже престижної для біатлоністів події — «Різдвяних перегонів».

Знову двійка!

Пошукаймо істини без складних астрологічних обчислень, послуговуючись елементарною арифметикою. І це дасть деякі цікаві висновки. Просте співставлення цифр показує: в нашій історії ті роки, що закінчувалися на двійку, частенько були роками, коли ми втомлювались довіряти самі собі. Або втрачали лідерів, які вміли покладатися на себе. Будь ласка, ось рік **862-й**, коли наші предки сказали: земля наша багата, а ладу в ній немає, тож попросимо варягів — хай правлять! І попросили. А вже року **882-го** ті варяги вбили київських правителів Аскольда і Діра й почали самі нами правити, без запрошення. І кріпко правили: князь Олег навіть вступив до Європспільноти, прибивши свій щит на воротах Царгороду. Та от знову двійка: **912-го** Олег помер (між іншим, від укусу змії). Того-таки року на престол сів князь Ігор, що дуже любив данину, за що платники податків розірвали його між двох беріз. Його син Святослав був харизматичним і самодостатнім лідером. Але втратив голову під нинішнім містом Запоріжжям фатального **972-го**. А попереду було ще немало років, що закінчувалися на двійку...

ПРОДОВЖЕННЯ ТЕМИ НА 4—24-Й СТОРІНКАХ.

Мал. Олексія КУСТОВСЬКОГО.

Новорічне привітання Президента мають намір слухати 71,5 відсотка жителів України

Говорить космос

Уродженець Балаклави командир корабля «Союз ТМА-22» Антон Шкаплеров (на знімку) з борту Міжнародної космічної станції привітав з Новим роком своїх земляків. Орбітальне відеопривітання одержали й рідні космонавта — мама Тамара Вікторівна, батько Микола Іванович, сестра Альона й племінниця Ганнуся.

Микола МАГДИЧ.

Севастополь.



Наблизити керівництво до кожного мешканця

Таким був лейтмотив підсумкової прес-конференції голови Кіровоградської обласної ради Миколи Ковальчука* (на знімку). *Роботу депутатського корпусу в році, що минає, він охарактеризував як цікаву, а дії — спрямованими на поліпшення життя громади.

Неабияким позитивом для області голова облради вважає те, що нарешті депутати та облдержадміністрація працюють злагоджено, а відтак — результативно. Рада регіонів дала поштовх для прийняття програми розвитку місцевого самоврядування, на черзі — реформування, де, з одного боку, треба зберегти адміністративно-територіальний устрій, а з другого — забезпечити повносправність функціонування навіть найменш численних територіальних громад. Настав час підняти на вищий рівень активність громадян у вирішенні будь-яких питань життєдіяльності міст, містечок і сіл, вважає М. Ковальчук.

— Нам вдалося створити гарні умови для роботи постійних комісій в обласному центрі, — констатує Микола Михайлович. — Нарешті постійно оновлюється наш сайт, тобто є передумови для зворотного зв'язку з депутатами всіх рівнів, бо це все не задля «галочки», а для наближення керівництва до кожного мешканця Кіровоградщини. Лише впродовж останнього року я відвідав 120 сільських рад, брав участь у багатьох їхніх сесіях, тобто знаю про проблеми з перших уст.



Лариса РОМАНЮК.

Фото прес-служби Кіровоградської облради.

ОФІЦІЙНО

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про схвалення рішення Президента України щодо направлення миротворчого контингенту для участі України в Місії ООН зі стабілізації у Демократичній Республіці Конго

Верховна Рада України **постановляє:**

1. Схвалити рішення Президента України щодо направлення миротворчого контингенту для участі України в Місії ООН зі стабілізації у Демократичній Республіці Конго у строки, визначені Радою Безпеки ООН, на період до 30 червня 2012 року.

2. Фінансування витрат, пов'язаних з участю України в Місії ООН зі стабілізації у Демократичній Республіці Конго, здійснювати за рахунок коштів Державного бюджету України з подальшим відшкодуванням цих витрат Організацією Об'єднаних Націй.

Президент України В. ЯНУКОВИЧ.

м. Київ, 22 грудня 2011 року.
№ 4274-VI.

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про внесення зміни до Закону України «Про деякі питання заборгованості за спожитий природний газ та електричну енергію» щодо продовження терміну дії

Верховна Рада України **постановляє:**

1. У пункті 1 статті 3 «Прикінцеві положення» Закону України «Про деякі питання заборгованості за спожитий природний газ та електричну енергію» (Відомості Верховної Ради України, 2011 р., № 45, ст. 476) цифри та слова «31 грудня 2011 року» замінити цифрами та словами «30 червня 2012 року».

2. Цей Закон набирає чинності з дня, наступного за днем його опублікування.

Президент України В. ЯНУКОВИЧ.

м. Київ, 22 грудня 2011 року.
№ 4277-VI.

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про внесення змін до Податкового кодексу України щодо підтримки сільськогосподарських товаровиробників

Верховна Рада України **постановляє:**

I. Пункт 1 підрозділу 2 розділу XX «Перехідні положення» Податкового кодексу України (Відомості Верховної Ради України, 2011 р., №№ 13-17, ст. 112) викласти у такій редакції:

«1. У період до 1 січня 2015 року податок на додану вартість юридичними особами, які зареєстровані платниками податку на додану вартість, при здійсненні ними операцій з постачання власної виробленої продукції (молока, молочної сировини, молочних продуктів, м'яса, м'ясопродуктів, іншої продукції переробки тварин (шкур, субпродуктів, м'ясо-кісткового борошна), виготовленої з поставлених молока або м'яса в живій вазі сільськогосподарськими товаровиробниками, визначеними розділом V Кодексу, і фізичними особами, які самостійно вирощують, розводять, відгодовують продукцію тваринництва, визначену розділом V Кодексу (далі — переробні підприємства), справляється з урахуванням таких особливостей:

1) норми цього пункту не поширюються на операції з постачання продукції, виготовленої переробними підприємствами з імпортованої сировини, сировини, поставленої не в живій вазі, сировини, що не є сировиною власного виробництва сільськогосподарських товаровиробників, визначених розділом V Кодексу, і фізичних осіб, які самостійно вирощують, розводять, відгодовують продукцію тваринництва, визначену цим Кодексом (далі — сільськогосподарські товаровиробники);

2) податкова накладна покупцю надається в порядку, встановленому розділом V Кодексу;

3) переробне підприємство веде окремий облік операцій з постачання власно виробленої продукції (молока, молочної сировини, молочних продуктів, м'яса, м'ясопродуктів, іншої продукції переробки тварин (шкур, субпродуктів, м'ясо-кісткового борошна), виготовленої з поставлених молока або м'яса в живій вазі сільськогосподарськими товаровиробниками (далі — продукція), і з постачання інших товарів/послуг, у тому числі продукції, виготовленої із сировини, визначеної у підпункті 1 цього пункту, та складає податкову декларацію з податку на додану вартість і податкову декларацію з податку на додану вартість щодо діяльності з постачання продукції;

4) переробне підприємство суму сплаченого (нарахованого) податкового кредиту по виготовлених та/або придбаних товарах/послугах, основних засобах, які використовуються частково для виготовлення продукції, а частково для виготовлення інших товарів/послуг, розподіляє виходячи з частки використання таких товарів/послуг, основних засобів в операціях з постачання продукції та відповідно в операціях з постачання інших товарів/послуг, з урахуванням вимог розділу V Кодексу;

5) переробне підприємство операції з вивезення за межі митної території України продукції у митному режимі експорту відображає у податковій декларації з податку на додану вартість і має право на відшкодування з бюджету податку на додану вартість, сплаченого (нарахованого) постачальникам товарів/послуг, вартість яких включена до вартості експортованої продукції. Таке відшкодування здійснюється у загальному порядку;

6) переробне підприємство позитивну різницю між сумою податкових зобов'язань звітного (податкового) періоду та сумою податкового кредиту звітного (податкового) періоду, визначену у податковій декларації з податку на додану вартість щодо діяльності з постачання продукції, сплачує до спеціального фонду Державного бюджету України та на спеціальний рахунок, відкритий ним в органі державної казначейської служби, у таких розмірах:

у 2012 році — до спеціального фонду Державного бюджету України у розмірі 30 відсотків, а на спеціальний рахунок — у розмірі 70 відсотків;

у 2013 році — до спеціального фонду Державного бюджету України у розмірі 40 відсотків, а на спеціальний рахунок — у розмірі 60 відсотків;

у 2014 році — до спеціального фонду Державного бюджету України у розмірі 50 відсотків, а на спеціальний рахунок — у розмірі 50 відсотків.

Переробне підприємство суму податку на додану вартість, перераховану на спеціальний рахунок, використовує виключно для виплати сільськогосподарським товаровиробникам компенсації за продані ними молоко і м'ясо в живій вазі (далі — компенсація).

Порядок використання сплачених переробними підприємствами сум податку на додану вартість до спеціального фонду Державного бюджету України встановлюється Кабінетом Міністрів України;

7) переробне підприємство від'ємну різницю між сумою податкових зобов'язань звітного (податкового) періоду та сумою податкового кредиту звітного (податкового) періоду, визначену у декларації з податку на додану вартість щодо діяльності з постачання продукції, зараховує у зменшення податкових зобов'язань наступних звітних (податкових) періодів;

8) звітним (податковим) періодом є один календарний місяць;

9) переробне підприємство у строки, встановлені пунктом 203.1 статті 203 Кодексу, подає до органу державної податкової служби податкову декларацію з податку на додану вартість і податкову декларацію з податку на додану вартість щодо діяльності з постачання продукції за місцем реєстрації переробного підприємства. У податковій декларації з податку на додану вартість щодо діяльності з постачання продукції окремо відображаються сума податку на додану вартість, що підлягає перерахуванню на спеціальний рахунок для виплати компенсації, та сума податку на додану вартість, що підлягає перерахуванню до спеціального фонду Державного бюджету України;

10) перерахування суми податку на додану вартість на спеціальний рахунок переробного підприємства для виплати компенсації здійснюється переробним підприємством до 15 числа місяця, наступного за звітним (податковим) періодом, до спеціального фонду Державного бюджету України — у строки, встановлені пунктом 203.2 статті 203 Кодексу.

Для підтвердження перерахування сум податку на додану вартість на спеціальний рахунок переробне підприємство разом з податковою декларацією з податку на додану вартість щодо діяльності з постачання продукції надає реєстр платіжних доручень про фактично зараховані на такий спеціальний рахунок кошти за звітний (податковий) період і виписку територіального органу Державного казначейства з такого рахунка;

11) сума компенсації розподіляється між сільськогосподарськими товаровиробниками за поставлене ними молоко або м'ясо в живій вазі переробним підприємством щомісяця згідно з Розрахунком розподілу суми компенсації з урахуванням наступного:

а) компенсація для кожного сільськогосподарського товаровиробника визначається з урахуванням коефіцієнта, розрахованого як співвідношення суми компенсації, визначеної у податковій декларації з податку на додану вартість щодо діяльності з постачання продукції, до вартості закуплених молока або м'яса в живій вазі без урахування податку на додану вартість;

б) визначений коефіцієнт застосовується до всіх сільськогосподарських товаровиробників на гривню вартості поставленого молока або м'яса в живій вазі без урахування податку на додану вартість.

Форма Розрахунку розподілу суми компенсації та порядок його заповнення затверджуються центральним органом виконавчої влади з питань аграрної політики та продовольства України за попереднім погодженням з центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері фінансів;

12) виплата компенсації сільськогосподарським товаровиробникам (юридичним особам за платіжними дорученнями шляхом перерахування на їх окремі рахунки, відкриті в обслуговуючих банках, фізичним особам — готівкою безпосередньо з каси переробного підприємства або згідно з договорами доручення) здійснюється переробним підприємством до 20 числа місяця, наступного за звітним (податковим) періодом.

Підтвердженням виплати сільськогосподарським товаровиробникам компенсації є Відомості про виплачені суми компенсації сільськогосподарським товаровиробникам.

Форма Відомості про виплачені суми компенсації сільськогосподарським товаровиробникам та порядок її заповнення затверджуються центральним органом виконавчої влади з питань аграрної політики та продовольства України за попереднім погодженням з центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері фінансів;

13) суми податку на додану вартість, не перераховані на спеціальний рахунок або перераховані з порушенням терміну, встановленого цим пунктом, а також суми компенсації, не виплачені сільськогосподарським товаровиробникам або виплачені з порушенням терміну, встановленого цим пунктом, вважаються такими, що використані не за призначенням і підлягають стягненню до державного бюджету;

14) суми компенсації не включаються сільськогосподарськими товаровиробниками — платниками податку на додану вартість до бази оподаткування податком на додану вартість операцій з постачання молока і м'яса в живій вазі».

II. Прикінцеві положення

1. Цей Закон набирає чинності з 1 січня 2012 року.

2. Установити, що до затвердження форми Розрахунку розподілу суми компенсації та форми Відомості про виплачені суми компенсації сільськогосподарським товаровиробникам, передбачених в абзацах двадцять другому та двадцять п'ятому розділу I цього Закону, переробні підприємства розраховують суму компенсації та виплачують її у порядку, встановленому цим Законом, за довільними формами таких Розрахунку та Відомостей.

3. Кабінету Міністрів України у двомісячний строк з дня набрання чинності цим Законом:

привести свої нормативно-правові акти у відповідність із цим Законом;

відповідно до своєї компетенції забезпечити прийняття нормативно-правового акта, передбаченого цим Законом;

забезпечити перегляд міністерствами та іншими центральними органами виконавчої влади їх нормативно-правових актів, що суперечать цьому Закону.

Президент України В. ЯНУКОВИЧ.

м. Київ,
22 грудня 2011 року.
№ 4268-VI.

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про внесення зміни до Закону України «Про внесення змін до Податкового кодексу України щодо питань оподаткування природного газу та електричної енергії» щодо продовження терміну дії

Верховна Рада України **постановляє:**

1. У пункті 2 Закону України «Про внесення змін до Податкового кодексу України щодо питань оподаткування природного газу та електричної енергії» (Відомості Верховної Ради України, 2011 р., № 45, ст. 477) цифри та слова «31 грудня 2011 року» замінити цифрами та словами «30 червня 2012 року».

2. Цей Закон набирає чинності з дня, наступного за днем його опублікування.

Президент України В. ЯНУКОВИЧ.

м. Київ,
22 грудня 2011 року.
№ 4278-VI.

Цього року в Криму статус заповідних територій присвоєно одинадцяти об'єктам загальною площею 27,5 тисячі га

З НОВИМ РОКОМ!

Привітання

Микола ТОМЕНКО, заступник Голови Верховної Ради України:

Дорогі друзі!

Ось і надійшла світла й радісна пора Новорічних та Різдвяних свят. У цей особливий і магічний з дитинства час для кожного з нас хочу побажати, щоб ваш дім був сповнений дитячим сміхом і радістю, любов'ю, затишком та добробутом.

2011 рік легким і безтурботним назвати не можна: економічна криза та політична нестабільність наклали свій негативний відбиток, внісши у наше життя чимало негараздів і проблем. Але, попри всі труднощі, були у минулому році й свої здобутки та радощі. Ми працювали і навчалися, кохали і народжували дітей, долали негаразди самі та допомагали іншим. Тому сьогодні варто подякувати йому та один одному за все, що вдалося здійснити, бо, незважаючи ні на що, ми вистояли.

Бажаю, щоб 2012 рік став кращим, і вірю, що він таким буде, бо якщо суспільство здатне змінитися, то зміниться й Україна. І якщо 2011 рік в світоглядному сенсі був швидше роком проти України, то 2012, переконаний, стане роком відродження України!

А тому у новий рік ми входимо із новими сподіваннями на добрі зміни, на краще життя для себе, для своєї родини, для своєї рідної країни.

Тож щиро вітаю Вас з Новим роком та Різдвом Христовим! Нехай Різдвяна зірка, яка провіщає народження Спасителя, зігріє своїм теплом кожну домівку, кожну родину. Нехай здоровими і веселими зростають діти, а кожне серце буде зігріте любов'ю. Бажаю кожній українській родині Божого благословення і здоров'я. Любові і радості! Нехай тепло родинного вогнища зігріває наші душі й серця, нехай у кожну домівку прийдуть святковий настрій, достаток, мир і згода, віра у завтрашній день, у свою щасливу зірку. Нехай квітне наша рідна країна!

* * *

Сергій АРБУЗОВ, Голова Національного банку України:

Шановні колеги, дорогі співвітчизники!

Від щирого серця вітаю вас із Новим роком і Різдвом Христовим! Новорічні та Різдвяні свята — особливі для кожного з нас. Це улюблені й неповторні дні, наповнені світлом радості, душевного тепла та надії, привітними усмішками близьких і друзів, новими сподіваннями. І саме в ці дні кожен з нас підбиває підсумки минулого року й складає плани на майбутнє.

2011 рік був насиченим важливими подіями, значними здобутками в економіці, банківській системі, збагатив нас новим професійним та життєвим досвідом. Завдяки самовідданій та сумлінній праці було забезпечено стабільність фінансово-кредитної системи та створено передумови для її динамічного розвитку в майбутньому.

Національний банк України й надалі буде стояти на сторожі фінансових та економічних інтересів держави та кожного громадянина.

Вірю, що Новий 2012 рік стане роком активного економічного зростання, підвищення добробуту кожного громадянина і процвітання України!

Бажаю вам невичерпної наснаги та впевненого поступу, що допоможуть реалізувати творчий і фаховий потенціал.

Щиро бажаю вам миру і добра, затишку в оселях, сімейної злагоди, міцного здоров'я, благополуччя, оптимізму і бадьорості духу, добробуту та достатку. Хай віра і надія надихають вас на здійснення найкращих задумів. Щасливого Нового року та Різдва Христового!

* * *

Сергій КІВАЛОВ, голова комітету Верховної Ради України з питань правосуддя:

Дорогі друзі!

Ось і настає пора трепетного очікування Нового року й Різдва Христового — свят, які для кожного є чимсь особливим, сімейним, теплим і веселим. У всіх нас свої мрії, прагнення і бажання. І в передень Нового року всі живуть сподіваннями, вірою у своє світле майбутнє, світле майбутнє своїх рідних і близьких.

Минулий рік був нелегким для всіх. Наша країна стрімко розвивається, розвиваємося і ми — її громадяни. Всі помилки враховано, всі висновки зроблено, і нам залишається з новими силами й новими цілями зустріти Новий 2012 рік.

Від усієї душі бажаю кожному міцного здоров'я, добра й радості, вірних друзів поруч, здійснення задуманого. Хай прийдешній рік виправдає ваші найсміливіші очікування і прагнення, принесе благополуччя й достаток! Нехай панують у ваших домівках мир, взаєморозуміння й любов!

З Новим роком і великим святом Різдва Христового!

Хай вас Бог береже!

* * *

Сергій МІЩЕНКО, голова комітету Верховної Ради України з питань правової політики:

Дорогі співвітчизники!

Від усього серця вітаю вас із найбільш довгоочікуваними і світлими святами — Новим роком і Різдвом Христовим!

За традицією, у передсвяткові дні грудня ми підбиваємо підсумки року, що минає, аналізуємо перемоги та досягнення, робимо висновки із допущених помилок.

Погодьтеся, що 2011 рік був для всіх нас непростим та багатим на випробування. Але, попри труднощі та негаразди, які ставали на життєвому шляху кожного мешканця України, ми спромоглися встояти, не втратити віри в ідеали добра та справедливості.

Щиро сподіваюся, що наступний, 2012-й, рік буде кращим, ніж цей, він стане помітним кроком у напрямі поліпшення життя та добробуту кожного нашого співвітчизника, що упродовж наступного року невід'ємними супутниками життя будуть віра, надія та любов!

Бажаю, щоб у цей передноворічний час у вас були тільки святкові клопоти, а Новий рік кожна родина зустрічала б у радісній, доброзичливій та теплій атмосфері!

Нехай у ваших домівках панують мир, добробут та злагода!



Фотоетюд Анастасії СИРОТКІНОЇ.

Двері храму Божого і храму науки будуть навпроти

Храм, який почали будувати напередодні Новорічних свят на території Вінницького національного аграрного університету, стане першим у регіоні під покровительством трьох святителів — Григорія Богослова, Василія Великого та Іоанна Златоуста.

Місце під будівництво освятили у четвер, 29 грудня, а вже наступного дня розпочали роботи. Завершити планують до початку нового навчального року, тобто до першого вересня 2012-го. Тоді відбудеться перша служба Божа.

— Ідея будівництва храму витала у стінах університету давно, — каже ректор університету, народний депутат України Григорій Калетнік. — Приблизно півроку тому обговорили це питання спершу на ректораті, потім на Вченій раді. Без духовного виховання не може бути майбутнього в держави. Ідеологій у нас багато, а церква — одна.

«Повірте, наш храм буде дуже красивий!» — наголошує Г. Калетнік. Співрозмовник уточнив, що роботи фінансуватимуть не за університетські, і не за державні кошти.

— Ми віднайшли інші варіанти джерел фінансування, — каже ректор. — Маємо з цього приводу надійні домовленості. Вони дають нам підстави бути певними в тому, що храм ми збудуємо у визначені терміни.

На церемонію освячення місця під майбутню церкву зібралися викладачі, студенти університету. Разом з ними прийшли жителі навколишніх будинків. Ритуал виконували семеро священиків під орудою настоятеля храму Георгія Побєдоносця, кліріка Вінницької єпархії отця Валерія Швеця.

Серед тих, хто освячував місце під майбутню церкву, був священик отець Олег Кожушний. Він знаний тим, що є одночасно і кандидатом Богослов'я, і кандидатом філологічних наук. Працює викладачем і в духовному, і в світському навчальних закладах — у Київській духовній семінарії та Київському національному університеті імені Т. Шевченка. Саме отець Кожушний є одним з найбільш вірогідних кандидатів у настоятелі нового храму.

— Рішення про настоятеля прийматимуть найближчим часом, — каже секретар Вінницької єпархії Владислав Демченко. — Зробити це має митрополит Вінницький і Могилів-Подільський Сімеон за погодженням з університетом.

Віктор СКРИПНИК.
Вінницька область



На знімку: ректор Вінницького національного аграрного університету, народний депутат України Григорій Калетнік із священиками, які освятили місце під майбутню церкву.

Фото автора.

НАМ ПОВІДОМЛЯЮТЬ, ЩО...

...у селян є ще один привід для радості

В останні дні 2011 року одразу два села Гуляйпільського району — Мирне і Долинка — одержали блакитне паливо. За словами заступника голови Запорізької ОДА Олександра Дудки, наступного року природний газ матимуть усі населені пункти Гуляйпілля, розпочнеться також газифікація чотирьох інших районів — Приазовського, Куйбишевського, Розівського та Чернігівського. Цими днями блакитне паливо подвели й до села Ромашки Мелітопольського району. 2,8 мільйона гривень на прокладення 13-кілометрового газопроводу середнього та високого тиску було виділено з держбюджету. На черзі — газифікація низки інших сіл району — Зарічного, Ясного, Променю та Полянівки. Нині рівень газифікації Запорізької області сягає близько 75 відсотків, **інформує наш власний кореспондент у Запорізькій області Віктор ПЕСИГОЛОВЕЦЬ.**

Триває прокладення газопроводів і на Хмельниччині. Там мешканці Слобідки Малиновецької, Межигіра та Каветчини Кам'янець-Подільського району перед новорічно-різдвяними святами теж отримали газ. Відтак територія Сокільської сільської ради, до якої вони входять, уже повністю газифікована. Для будівництва підвідного газопроводу з державного бюджету було виділено 16 мільйонів 300 тисяч гривень. «Про газифікацію цього кутка району вели розмови давно, але через вартість вона видавалася нереальною, — зазначив голова райдержадміністрації Михайло Желізник. — Завдяки підтримці облдержадміністрації, депутата обласної ради Володимира Мельниченка нам вдалося реалізувати цей складний амбітний проект», **повідомляє наш власний кореспондент у Кам'янці-Подільському Віра ШПИЛЬОВА.**

...поклали нову газету — під ялинку

Вісім журналістів Кам'янця-Подільського вирішили порадувати в новому році читачів новим незаангажованим виданням. Вони вийшли з редакції найтиражнішої приватної газети краю і зареєстрували нову, що має назву «Кам'янецький часопис КлюЧ». Видання має бути «товстуном»: складатиметься з двох блоків — 12 та 16-сторінкового.

Засновники обіцяють інформувати населення з питань соціального, економічного, політичного та культурного життя регіону і висвітлювати найактуальніші проблеми сьогодення. «Постараємося максимально відійти від офіціозу та повести живу розмову з читачем», — прокоментував журналіст Олег Будзей.

Вл. інф.

...міст стоїть міцно

Важливою подією року, що минає, для мешканців Старобільського району став ще один пішохідний міст через річку Айдар. Його встановили тільки з четвертої спроби. Над проектом трудилися й будівельники, і працівники МНС, однак стабільності добитися було важко: під час паводків понтонний міст продовжував «плавати».

А тепер, як обіцяють, споруда витримає всі негоди. І значно полегшить сполучення між правим і лівим берегами Айдару — скоротить шлях між Старобільськом і розташованим поряд селом Підгорівка. Кошти на міст, а це 137,5 тисячі гривень, виділив міський бюджет.

Алла АНТІПОВА.
Луганська область.



12 січня минає 105 років від дня народження Сергія Корольова (1907–1966), конструктора космічних кораблів, *на знімку*

20 років тому, 15 січня 1992 року, Верховною Радою затверджено Указ «Про державний гімн України»

Дюжина дракончиків за круглим столом

Шановні читачі! Ми далекі від того, щоб псувати картинку зайвими поясненнями. А, з другого боку, навіть у зоопарку на клітках є напис: оце лев, а ото шакал. Хоча всі й так знають, хто є хто.

А тут складніше: художник мусив одночасно нагадати, що рік минулий був в Україні роком проголошення реформ, а наступний — буде роком Дракона. Отже, кожен із наших дракончиків — трохи нібито реформатор: той з податковим кодексом під пахвою, інший — у суддівській мантії і т. п.

А щоб ніхто раптом не подумав, що реформи у нас драконівські, художник зобразив тут драконів не хижими й страшними, а симпатичними й навіть дещо загальмованими, а іноді, сказати б, трішечки дистрофічненькими.

А щоб не здавалось, ніби ми ставимося до реформ, як до чогось несерйозного (ані Боже ж мій!) — тут введено мотив відомої новорічної казки про дванадцять місяців, що мирно собі гріються біля вогнища. Як і в тій казці, драконів тут також дванадцятеро.

Однак, стривайте — адже реформ у нас задумано більше! Але хто сказав, що ми отак у лоб будемо їх всі рахувати? На стільки новорічних тостів у нас просто шампанського не вистачить. Ні, кожен дракончик-реформатор підніме келих за річницю «своєї» реформи — хто на січневій сторінці сьогоднішньої газети, хто на березневій і т. д.

Там ми з ними й зустрінемось.

І дай нам, Боже, сили на те, щоб зберегти тверезий розум і адекватне сприйняття — аж доти, доки не перегорнемо останню сторінку й не виголосимо всю дюжину тостів!

Мал. Олексія **КУСТОВСЬКОГО.**

ЗНОВУ ДВІЙКА!

1652—1662

Знову заговорили про вибір орієнтації: на Захід чи на Північний Схід? У Москві відбулися перші переговори українського посольства про перехід Війська Запорозького під царський протекторат.

1662-й - правобережних козаків Юрія Хмельницького розгромили лівобережні козаки московської орієнтації.

Плюс дванадцять

Ми вирішили взяти короткі інтерв'ю в тих громадян, кому 2012 року виповниться по 12 літ, і запитати, ким вони себе уявляють, коли стануть удвічі старшими. Для чистоти експерименту брали інтерв'ю по порядку: спершу в тих, хто народився дванадцять років тому в січні, потім у лютому і так далі. **Отже, січневий іменинник-2000...**

Євген Пащенко
(Січень 2000 р.)



— У свій день народження 20 січня, як і торік, частуватиму однокласників солодощами. А додому повернуся з подарунками. Така в нашому 6-Б традиція. Торік подарунків було чимало. Нести їх додому мені допоміг друг Дмитро Остапченко.

Він хоче стати юристом, а я — футболістом, таким, як Мессі. Мені треба тільки підлікуватися, бо торік переніс операцію.

Батько у Євгена — священик, мати — медсестра. Але ні батькової, ні маминої професій хлопчик не хоче. Його полонить футбол. Збирає вирізки з газет, журналів, фотографії кумирів. Уболіває за іспанську «Барселону», знає прізвища всіх гравців команди. Кумиром, звичайно, є нападник Мессі.

Ми частенько говоримо з хлопцями про те, ким би хотіли бути. Якось дорогою додому Мишко Чурпій каже: «Ось зараз прийду, насмажу картопельки...» Він хоче бути кухарем. Іноді розповідає, які страви вже навчився готувати.

Вінниця.

Фото **Віктора СКРИПНИКА.**

МИТТЄВІСТЬ МІСЯЦЯ



Січень 2011.

Біля комітетів Верховної Ради відбулася попереджувальна акція протесту «Освіта — не привілей» проти комерціалізації та деградації освіти.

Фото Сергія **КОВАЛЬЧУКА.**

Коли січень найгостріший, тоді рочок найплідніший

Різдво в Прилуках під знаком Марса та Венери

5 січня 1918 року начальник Прилуцької міської міліції Андрій Товаренко доповідав Полтавському комісару Генерального Секретаріату УНР: «Дуже відчутною є нестача гасу. Завдяки вдалому розподілу наявних запасів міським продовольчим комітетом хвилювання населення на цьому грунті не спостерігалося. До відсутності взуття і мануфактури населення повністю звикло».

Гірше було з іншим...

У місті перебувало багато солдатів колишньої російської армії. Коштів виїхати до більшовицької Росії вони не мали, та й їхати не поспішали. Пікантності додавало те, що це були так звані венерики — солдати, що мали венеричні хвороби. Для невеликого міста Прилуки 500 «венериків» — великий клопіт. Бараки для них стояли біля залізничної станції. До лютневої революції 1917 року ця публіка ще була під контролем, а з літа почався безлад: хворі тинялися містом, пиячили, крали, хуліганили. Їхня присутність впливала на криміногенну ситуацію. В першій половині листопада в м. Іваниця був єврейський погром, обійшлося без жертв. Але його організатори погрому гуляли на волі. А на допиті заявили, що вони провели у євреїв «реквізицію хліба і гасу».

Ще один клопіт для влади — «винні погреби». З початком Першої світової війни в країні фактично ввели «сухий закон». На складах скупчилися чималі запаси спиртного. До революції це все ніхто не чіпав, а з лютого 1917 року «оголосили свободу»...

І от перед Різдвом юрба солдатів-«венериків» і місцевих п'яниць прийшла до одного з «винних погребів», кричала: «Желаєм правєсті Раждєство па-чєлавєчєскі!» і вимагала відкритої торгівлі спиртним. Перелякані продавці погодились. Юрба збиралася розгромити погріб. Цю спробу нейтралізувала міська міліція. Викликали військовий наряд. Доки він прибув, перший погріб спустошили, юрба кинулася до другого. Запасів на всіх не вистачило, і торгівля скінчилася грабежем. Бочки із спиртним порозбивали, п'яний натовп кинувся до третього погреба й розграбував його. Тут прибув військовий наряд. Міліціонери і солдати затримали частину грабіжників. Ті розповіли, хто їх підбив на злочин. Міліція готувалася до гіршого, але Різдво минуло спокійно. Біда прийшла трохи пізніше. Вночі 29 грудня 1917 року стався збройний напад на обоз, що привіз спирт до міської аптеки. Озброєна охорона обозу напад відбила.

30 грудня 1917 року знялася нова хвиля бажаючих «атдихать па-чєлавєчєскі» — юрба солдатів розгромила три нові винні погреби і донищила попередні. Армійські караули тримали нейтралітет. Бажаючі випити так розійшлися, що влаштували обшуки на подвір'ях власників погребів. Цю юрбу ледве вдалося розігнати.

У Прилуках, на екстреному засіданні міської думи, постановили: за вбивство чи поранення на місці заворушень охорона не відповідає. Міліція через агентуру дізналася, що в місті «групами громил заплановані до розгрому каси земської управи і кілька магазинів». Начальник міліції розумів, що його люди безсилі: менше половини міліціонерів мали револьвери, а набоїв — 1—2 на револьвер. Його клопотання про закупівлю патронів перед міською думою місяць тому залишилося без розгляду, а на аналогічне клопотання перед Генеральним Секретарем з військових справ взагалі не було відповіді.

Грушевський і Винниченко, мрійники з київських пагорбів, мало дбали про порядок у своїй державі. Влада в Прилуках мусила сама думати, як долати хаос. Голова міської думи зустрівся з офіцерами-фронтовиками, домовився з ними створити загін з охорони міста. А 14 січня 1918 року о 7 годині вечора на станцію Прилуки прибув ешелон з військами Муравйова. Але це вже інша історія...

Віктор МОРЕНЕЦЬ.





На знімках: начальник Прилуцької міліції Андрій Товаренко; карикатура на російських солдатів (журнал «Будяк», Київ, 1917 р.).

Фото з архіву автора.

Віфлеємський вогонь з Говерли зігріває Україну

Лампадку з Віфлеємським вогнем миру підняли на найвищу вершину України — Говерлу — івано-франківські та львівські пластуни.

— Це символічна акція, — коментує подію керівник групи Богдан Шиманський, — щоб тепло і добро, які випромінює цей вогонь, звідти огорнули всю нашу країну.

Проте цього разу святий вогонь на Прикарпатті не обмежився маршрутом на Говерлу. Цьогоріч іванофранківські пластуни вперше передали його таксистам, які в різдвяну ніч працюватимуть на маршрутах, а також військовослужбовцям та пожежникам.

А **2 січня** в Кафедральному соборі Української греко-католицької церкви відбудеться урочиста передача Віфлеємського вогню миру громаді Івано-Франківська.

Дарина НАЗАРЧУК.

ФРАЗА МІСЯЦЯ

Без перевірки

Петро Андрєєв, керівник ГоловКРУ:

— Коли ми проводили перевірку апарату Кабміну, багато корупційних схем розкрили, саме досліджуючи стенограми засідань Кабміну. Часом здається, що це засідання не Кабміну, а просто жменьки махінаторів.

Від чергового:

— Тю, відкрили Америку! Народ і без перевірки, дивлячись засідання Кабміну просто по телевізору, каже те саме!

МИТТЄВІСТЬ МІСЯЦЯ



Січень 2011.

Єгипет. У Каїрі одночасно проходили мітинги з вимогою відставки та на підтримку президента Мубарака.

Фото Сіньхуа/Укрінформ.

ЩО ПОСІЯЛИ

Рік минулий ознаменувався щедрим засівом реформ. Усе це ще не заколосилося, а всім кортить викопати посіяне і скуштувати на зуб: а раптом там щось не те, чого чекали?! Цікавість виправдана, бо, як каже наш прем'єр М. Азаров, «люди мають зрозуміти, в чім їхня особиста вигода від реформ». Тим часом, каже він, «50 відсотків громадян не розуміють суті медичних та освітніх реформ, а 65 відсотків нічого не знають про реформування трудових відносин та ЖКГ». Але послухаймо, як люди пояснюють своє нерозуміння особистої вигоди. **Отже, податкова реформа.**



Людмила Чумаченко, підприємець (Дніпропетровськ):

— Як змінилося податкове навантаження, ми поцікавилися в Дніпропетровській податковій. Кому як не податківцям знати, скільки підприємців згорнули свій бізнес через «непонятки» в законі.

Одразу з'ясувалося, що загальна кількість суб'єктів господарювання збереглася — 284 тисячі. Кількість суб'єктів господарювання на спрощеній системі скоротилася на 13 тисяч. Податкова пов'язує останнє із природним відтоком у період кризи. А для забезпечення підвищення рівнів та ефективності послуг створює автоматизовану систему «Електронна картка» — вона забезпечить перехід на безпаперову технологію роботи з податковою службою.

Бухгалтери підприємств помітних змін на краще не відчули. Щоправда, зменшився податок на прибуток із 25 до 23 відсотків, але водночас фіскальні органи часто «просять» збільшити податкове навантаження. Складніше стало отримати свідоцтво платників ПДВ — для цього підприємство повинно мати оборот не менш як 300 000 гривень на рік.

Стало простіше здавати звіти — більшість із них приймають в електронному вигляді. Зменшилася кількість організацій, перед якими потрібно звітувати, із соціальних фондів залишився тільки пенсійний. Але при цьому на фонд заробітної плати як і раніше нараховується майже 60 відсотків податків, що зовсім не сприяє виходу підприємств із тіні й зникненню «конвертів».

Для тих, хто працює на єдиному податку, каменем спотикання став обов'язковий соціальний внесок, що становить на сьогодні 340 гривень. Отже, приватні підприємці не тільки самі заробляють, а й самі ж нараховують собі пенсії. З нового року буде введено нову класифікація видів діяльності, що їх теж не тішить. Так зване єдине вікно поки що тільки примножує головний біль підприємцям.

Віталій Босак, головний бухгалтер малого підприємства (Луцьк):

— Хоча податок на прибуток зменшився на два відсотки, відрахування у бюджет залишилися такими само. З 1 січня змінилася методика нарахування об'єкта оподаткування. Прикро, що немає стабільності в самому законодавстві. Майже щомісяця вносяться зміни до Податкового кодексу. Деякі статті трактуються двозначно. Тому подекуди доводиться з'ясовувати істину через судові засідання. Тож хочеться, щоб у новому році таких непорозумінь було менше, щоб підприємці могли планувати фінансові видатки на рік-два вперед. Чекаємо від законодавців стабільності і розуміння наших проблем.



2 лютого виповнюється 200 років від дня народження українського поета Євгена Гребінки, *на знімку* (1812–1848).

20 років тому, 19 лютого 1992 року, Верховною Радою затверджено Малий герб України — Тризуб.

ЩО ПОСІЯЛИ: АДМІНІСТРАТИВНА РЕФОРМА



Вадим Живлюк, міський голова (Щастя Луганської області):

— Проведення адміністративної реформи — дуже відповідальний процес, в якому важливо не «наламати дров». Кажу це не заради слів. Сьогодні місто енергетиків Щастя перебуває у структурі Жовтневого району міста Луганська. Якщо його виведуть із підпорядкування обласного центру й передадуть Станично-Луганському району, як передбачається, — це буде крок назад. Краще від такого реформування не стане ні нашому місту, ні Станично-Луганському району. Навпаки, на користь піде укрупнення Щастя за рахунок сіл Петрівка та Передільське Станично-Луганського району й у зв'язку із цим присвоєння йому статусу міста обласного підпорядкування. За такої умови депресивні села могли б нормально розвиватися. Сьогодні, наприклад, наша лікарня обслуговує не тільки городян, а й жителів Петрівки, Передільського, Старого Айдара, Геївки. То чи не краще розширити можливості нашої лікарні, поліпшити її фінансування, а не розпорошувати кошти. У підсумку ми отримаємо якісне медичне обслуговування населення і міста, і села. Крім того, в цих населених пунктів є проблеми із транспортним сполученням, освітньою системою тощо, які також можна було б розв'язати, укрупнивши місто і змінивши систему його підпорядкування.

Василь Кравець, начальник головного управління зовнішніх відносин, зовнішньоекономічної та інвестиційної діяльності облдержадміністрації (Тернопільська область):

— Адміністративні зміни у сфері управління назріли. Щоправда, вже не раз так було: після скорочення штати знову розростаються. Сподіваюся, що тепер підхід до проблеми буде глобальніший. Варто переглянути структуру підрозділів, відпрацювати їх оптимальні варіанти. При цьому слід уникнути дублювання функцій, що сьогодні подекуди спостерігається. Звісно, навантаження на працівників після скорочень збільшиться, тому варто подумати про гідну винагороду за працю. Нині зарплата держслужбовця мінімальна. Оклад молодого спеціаліста — до тисячі гривень. Хіба такі гроші можуть стимулювати до повної віддачі, ініціативи? А за що утримувати родину? На Тернопільщині високий рівень безробіття, тому дефіциту кадрів у держслужбі наразі не відчувається. Але довго так тривати не може. Якщо не змінити підходи до стимулювання праці держслужбовців, вони, незважаючи на певний престиж, який дає посада, перейдуть у бізнесові, банківські та інші структури. Як самі державні службовці ставляться до адміністративної реформи? Дехто за принципом: «Я за колгосп, тільки в іншому селі», але більшість усвідомлюють, що без цього не обійтись.

МИТТЄВІСТЬ МІСЯЦЯ



Лютий 2011. ***Голова Верховної Ради України Володимир Литвин під час відкриття восьмої сесії шостого скликання парламенту.***

Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

Для власника раритетної колекції годинників ця цифра стала знаковою

Можна тупо колекціонувати краватки, марки, монети, капелюхи й усяку всячину, не цікавлячись, що, звідки й почім. А можна глибоко вивчати предмет захоплення, збирати відомості про нього по крупицях, а потім довго із захватом розповідати про його таємниці.

Саме з таким колекціонером звела мене доля минулого року. Після статті «Годинники, непідвласні часу» в «Голосі України» Юрій Новицький прокинувся знаменитим. Тому що ні в кого немає такого «архіву» антикварних механізмів, ніхто не знає про них більше за нього і, мабуть, ніхто не наважиться виступити експертом унікальних настінних, підлогових хронометрів, які цокають, б'ють, кукують, грають і дзвонять.

Про колекцію, яку Юрій збирає 25 років — писати не переписати. Але напередодні Нового року я запитав у колекціонера, що для нього означає цифра 12. З відповіді Юрія зрозумів, як він, хранитель і знавець раритетів, проник в їхні таємниці.

— Насамперед число дванадцять для мене, християнина, асоціюється з Ісусом Христом і його дванадцятьома учнями. А знаковою ця цифра стала, тільки-но я почав колекціонувати рідкісні екземпляри. До слова, найстародавніший в колекції — англійський годинник 1755 року, а наймолодший — 1930-го. Коли я купив дванадцятий за рахунком шедевр, дружина змирилася з моїм хобі й, нарешті, дозволила розвісити ящички з циферблатами на стіні. Тепер їх у мене тільки працюючих 12 на 12, тобто 144. Кожний з механізмів двічі на добу відбиває 12 ударів. Є унікальний годинник, який дванадцятьома молоточками пробиває мелодію на дванадцяти звукових гонгах.

У Києві живе власник годинника відомого лондонського майстра Ердлі Нортона (XVIII століття). Вони щогодини грають дванадцять різних мелодій. Мрію поповнити чудовою дивиною свій «архів», але за неї правлять 4 на 12 тисяч доларів. Мабуть, найулюбленіший годинник — регулятор особливо точного ходу під номером 12. В 1800 році їх виготовив австрійський майстер Джеймс Гейст (усього відомо 17 зразків).

Дорогий мені і хронометр «Гюстав Беккер», який презентував мені 12 квітня, напередодні дня народження, товариш Олексій Мачинський. Належав він колись Сергію Параджанову, відомому кінорежисерові. Він їх подарував бабусі Олексія, знаменитій художниці Олександрі Кулик, якій закоханий Павло Тичина присвятив знаменитого вірша «Пісня трактористки». Ось така історія. Не менш цікава — про підлоговий антикваріат, на якому збереглася срібна платівка з написом: «Капітану корабля «Дискавері» Д. Ванкуверу. 12.12.1797». Чи не той це Ванкувер, іменем якого названо місто в Канаді, як вважаєте?

Коли готувався до розмови, переглянув папери й знайшов (не повірите!) 12 чеків від годинникових справ майстра, котрий ремонтував свого часу складний механізм XVIII століття.

Юрій нині захопився австрійськими раритетами й хоче мати їх не менш як 8х12.

Іван ІЛЛЯШ.

Фото Андрія НЕСТЕРЕНКА.





ЗНОВУ ДВІЙКА!

1672 ***Промосковська змова проти гетьмана Многогрішного. А також:***
1722-й — перша ліквідація гетьманства.
1742-й — помер Пилип Орлик, автор нашої першої Конституції.

ФРАЗА МІСЯЦЯ

Філософія київського космонавта

Леонід Черновецький, міський голова Києва:
— ЗМІ дедалі яскравіше малюють мій портрет мера-невдахи в найрізноманітніших фарбах — від цілком божевільного до злочинця, аморальної людини, що розвалила економіку Києва, з філософією космонавта.
Від чергового:
— На космонавта ви не тягнете, бо якщо космонавтів посилають — вони летять! А вас хоч скільки посилай — ви все одно тут.

В лютім сонце іде на літо, а зима на мороз

Маля 66–річної матері нещодавно зробило перші кроки

— А моя доця вже ходить, — повідомила нам Валентина Підвербна, яка в 65 років народила дівчинку. — Щоправда, ще в манежику. Уже пританцьовує! Така розумниця! Оченята — голубі, великі. Я нею не нарадуюся...

Дівчинці, яка народилася **22 лютого,** уже десять місяців. Її народження викликало справжній шок-резонанс в Україні. Адже в такому віці подібне не можна навіть уявити. Але колишній медсестрі так не хотілося бути самотньою в цьому житті, що вона ціною великих зусиль зібрала значні кошти, щоб пройти відповідні процедури... і завагітніла.

Попри несприйняття, осуд багатьох медиків та чиновників, у Чернігові з'явилося нове життя. Дівчинка набирає ваги, нормально почувається.

— Після обласної ми жодного разу не лежали в лікарні! — каже Валентина Григорівна.

Мама називає її Машенькою. Дівчинка має ще одне ім'я. Але Валентина Григорівна його не розголошує. Так, вважає, буде краще для маляти.

— Дитинка розвивається у відповідності зі своїм віком, — прокоментувала лікар-педіатр Інна Демченко стан здоров'я своєї підопічної.

До неї приходить на консультацію з дівчинкою В. Підвербна. І дуже задоволена кваліфікованою допомогою спеціаліста-медика.

Валентина Григорівна живе з доцею на пенсію та допомогу на дитину. Десь разом виходить до 2000 гривень. Негусто. Улітку несподівано допомогли спонсори: купили їй гарні меблі.

— Тепер Машенька має письмовий стіл, дерев'яне ліжечко, — розповідає жінка, що раніше соромилася, коли до неї напрошувалися в гості. Усе-таки старі меблі не дуже прикрашали однокімнатну квартиру, в якій тепер зростала новонароджена господиня.

СЕНСАЦІЯ І РЕКОРД МІСЯЦЯ:

22 лютого 2011 року 65-річна чернігівка Валентина Підвербна народила дівчинку вагою 3330 грамів, 54 сантиметри на зріст. Жінці на 38-му тижні вагітності зробили кесарів розтин. Стан новонародженої на той момент лікарі оцінили як 8-бальний за 10-бальною шкалою.

На Новий рік мати та доня очікують на подарунки від благодійників. Чи будуть вони? Важко сказати. Після лютневої сенсації ажіотаж довкола її особи спав.

— А що б ви хотіли від Діда Мороза? — запитую.

— І пральної машини в нас немає, і телевізора, й електричної духовки... А ще нам би кілька соток городу. Бо картоплі не докупишся. Треба мати свою городину. Та й Машенька відпочивала б на природі.

— А взагалі, — додає, — хоч би що там було, для мене найкращий подарунок — моє сонечко, яке мені світить щодня. Хто самотній — зрозуміє мене. Самотня людина розмовляє сама із собою. Їй сумно і важко. Зате у мене все це позаду. Я щаслива, що маю таку радість.

Сергій ПАВЛЕНКО.
Чернігів.



Фото http://www.station.ru.

На хуторі 12 хат, є козаки, нема дівчат

Пам'ятаєте українську народну пісню «Цвіте терен»? Хто з нас, за чаркою чи без неї, не виводив: «ой візьму я кресело, сяду край віконця...»? А що воно таке — креселечко. Гадаєте, кресало? Ні. Крісло? Тим більше ні.

Розгадку старовинного слова я почула на хуторі Креселье у Креселецькому лісництві Кам'янського лісгоспу. «Кресельце-креселечко» — не що інше, як люстерко. У чарівне дзеркальце, як співається у пісні, всю ніч заглядала дівчина, чекаючи свого милого-судженого. У давнину тут, у Холодному Яру, виготовляли цей улюблений дівочий крам, тому й поселення так назвали. А тепер — про хлопців-молодців, що зараз мешкають у Кресельці. На затишному хутірці Мельниківської сільради, де всього з дванадцять хат, оточених прадавнім лісом. Тут не стати поетом чи лісівником — неможливо. Отож, знайомтеся з моїми юними героями, з трьома друзями, що змалку закохані у таємничий Холодноярський ліс. Сергій Захаря у школі захоплювався поезією й навіть сам писав ліричні вірші. А потім вступив до лісотехнічного коледжу, де училися й його два старші брати. За ним поїхали до Лубен на навчання і Юрій Іщенко та Іван Зубенко. Через чотири роки хлопці повернулися додому, у Креселье. Сергій зараз — помічник лісничого у сусідньому Трушівському лісництві Чигиринського лісгоспу, і Юрій там — майстром. Обидва вправні автомобілісти, добираються на роботу власними машинами. Сергій ще й завзятий мисливець. Іван лісникує неподалік, у Креселецькому лісництві, де трудяться і його мати, Любов Іванівна.

Нинішньої осені Сергій з Юрком стали студентами заочного відділення Харківського аграрного університету за спеціальністю «Лісове та садово-паркове господарство». Іван, молодший за друзів на рік, поїде вступати до університету наступного літа.

...Зустрітися з молодими лісівниками — справа непроста. У хлопців робоче місце не контора, а квартали лісу. Тож бесідували аж увечері, коли друзі повернулися додому й зібралися «на чай» у Сергія Захарі. Всі у доброму гуморі, веселі і жартівливі. Ніби й не було довгого напруженого дня. — Як зустрічатимете Новий рік, хлопці? — Романтично, у лісі, — усміхається Сергій. І вже серйозно: «Працівники лісництв у передноворічні дні цілодобово чергують. Самі знаєте чому, щоб вберегти ялинки та сосонки від браконьєрів. Юрі, наприклад, «пощастило» перебувати на посту прямо у ніч з 31 грудня на 1 січня. — Так сам і зустріне свято у лісі?! — Чому ж сам? Я прийду до нього Снігуронькою! — жартує до хлопців Сергієва мама, тьотя Лєна, наливаючи чай. Юнаки сміються й розповідають, що у них «на Кресельцях» великий дефіцит дівчат. Коли одружувалися їх старші товариші, теж лісівники, то наречених «виписували» з інших сіл, а то й сусідніх районів. — Щоб і нам не довелося морочитися, то вже зараз ласкаво запрошуємо гарних дівчат до нас у ліс, — сміється карими очима чорнявий Іван. — А які ж вони — гарні? — Стрункі блондинки з голубими очима. Ріст — не нижче метр сімдесят чотири, — відказує Іван. — Навесні вони побачать у нас унікальні первоцвіти, влітку збиратимуть ягоди, восени — гриби... — Тільки дивись, щоб твої блондинки не курили, — додає Сергій. — У лісі пожежонебезпечно. Краще запрошувати дівчат без шкідливих звичок...

Парубки, немов Кайдашеві сини, перебирають чесноти та недоліки дівчат і, як усі молоді та безтурботні, вибухають сміхом зі своїх дотепів. А за кілька метрів від будинку шумить ліс, світять у нічному небі зорі, та визирає з-за вікових дубів місяць.

Лідія ТИТАРЕНКО.
Черкаська область.



На знімку (зліва направо): працівники лісового господарства Іван Зубенко, Юрій Іщенко та Сергій Захаря.

Фото автора.

ПЛЮС ДВАНАДЦЯТЬ

Маша Ветошкіна
(Лютий 2000 р.)



— Я люблю малювати. Щоправда, вчилась я сама, і малюнки в мене бувають різні — не всі красиві. Але коли в мене є настрій, то малюю або одяг, або природу. Тому, як виросту, хочу стати дизайнером одягу. Для цього треба вчитись. Спочатку закінчити школу, потім університет і якийсь спеціальний коледж. Я ще точно не знаю, як це все має бути. Мама обіцяла, що запише в художню школу, але поки що ми ніяк не виберемо для цього час.

Це так здорово, коли люди ходять у гарному модному одязі — короткі спіднички, шорти, майки... Правда, зараз зима. В мене є курточка, але було б класно мати якусь гарну шубку.

Взагалі й одяг, і малюнки залежать від настрою. Коли він хороший, хочеться, щоб усе було яскравим. А коли поганий — тоді й малюнки темні, похмурі.

Здебільшого я малюю чорним олівцем. Це тому, що мені так подобається. А ще тому, що мої фарби швидко зіпсувались і висохли. А коли ми дивились в магазині на нові, то якісні виявились дуже дорогими — не менше тридцяти гривень.

Подруги казали, що дизайнери дуже непогано заробляють — десь тисячу гривень на тиждень. Це дуже великі гроші. Якби в мене було стільки, я навіть не знаю, куди б їх витратила. Але, швидше за все, ми б зробили в квартирі ремонт. Я живу з мамою і старшою сестрою. Мама працює прибиральницею в магазині й заробляє не дуже багато. Тому мати гроші — це непогано.

Та думаю, це не головне в житті. Для мене найголовніше — це бути в родинному колі, знати, що твої найрідніші люди щасливі, здорові, в них усе добре.

У школі учителі кажуть, що в мене є здібності до математики. В мене справді добрі оцінки з цього предмета. Але більше я люблю зарубіжну літературу. Ми якраз читали різні казки. Там такі красиві герої, феї, царівни. Вони вбрані в такі неймовірні наряди. Я навіть пробувала малювати їх. У житті такого не буває. Але я все одно вірю, що якісь чудеса можуть траплятись.

Хмельницький.

Фото Ірини КОЗАК.

МИТТЄВІСТЬ МІСЯЦЯ



Лютий 2011.

США. Сотні автомобілів замело на Lake Shore Drive в Чикаго.

Фото із сайту «Українська правда».

З НОВИМ БЕРЕЗНЕМ!



10 березня минає 225 років від дня народження народного героя Устима Кармелюка *(на знімку)* (1787—1835)

90 років тому Лесь Курбас заснував театр «Березіль»

ЩО ПОСІЯЛИ: БУДІВЕЛЬНА РЕФОРМА



Олександр Бойко,
вчитель математики
(Кіровоград)

— Поки англійці, як і сотні років тому, стверджують: «Мій дім — моя фортеця», кіровоградська молодь іронічно вважає, що «з милим рай і в курені». Підстав для такого «оптимізму» у нас більш ніж достатньо. Міркуйте самі: держава від будівництва житла останнім часом самоусунулася, а лише в Кіровограді близько 40 тисяч сімей потребують поліпшення житлових умов. Тож про власну домівку мріють або великі оптимісти, або ті, хто з математикою у школі не дружив. Я дружив і підрахував: для того, щоб зібрати 300 тисяч гривень на будинок, наша родина протягом шести років має відкладати по 5 тисяч гривень щомісяця. А за умови, що середня зарплата в Кіровограді, кажуть, 2200 гривень (у мене — ще нижча), а моя дружина нині в декретній відпустці — процес накопичення «первинного капіталу» для придбання житла на вторинному ринку може розтягнутися в часі на десятиріччя.

Під завісу року нам презентували житловий клуб «Будуй сам». Мовляв, ця організація буде об'єднувати всіх бажаючих звести для себе житловий будинок чи квартиру за ціною від 500 гривень до 3,5 тисячі гривень за квадратний метр. Важко в таке повірити, але, як співається в пісні: «Говорят, под Новый год что ни пожелается... все всегда сбывается»...

Леонід Рисухін,
голова правління Державного фонду сприяння молодіжному житловому будівництву
(Київ):

— Як відомо, економічна криза, з одного боку, примушувала забудовників консервувати житлові об'єкти, а з другого — ускладнювала реалізацію кредитних угод, ставила у безвихідь інвесторів, молоді сім'ї. Станом на 1 грудня таких налічувалося 763.

У листопаді вони нарешті одержали від уряду реальну перспективу на отримання житла. Тепер Фонд згідно з відповідним Порядком надання кредитів має право брати на себе зобов'язання із захисту інтересів громадян у спірних із забудовниками питаннях. Зобов'язання за кредитами, отриманими на купівлю житла у проблемних новобудовах, зупиняються до стягнення коштів у відповідних забудовників, а громадяни мають можливість отримати інший кредит на будівництво житла в надійнішому об'єкті. Визначено механізм фінансування цих заходів.

Для окремих громадян передбачається можливість скористатися 30-відсотковою державною субсидією на отримання житла за програмою «Доступне житло».

Крім того. Відповідно до прийнятого держбюджету на 2012 рік наступного року передбачено фінансування програми молодіжного житлового будівництва на рівні 2011 року (60 млн. грн.), а державна підтримка будівництва доступного житла зросте вдвічі (до 200 млн. грн.). Що стосується фінансування часткової компенсації відсоткової ставки кредитів комерційних банків молодим сім'ям та одиноким молодим громадянам, то виділяється 111 мільйонів гривень. Цього достатньо, щоб повністю погасити заборгованість, яка виникла минулими роками.

МИТТЄВІСТЬ МІСЯЦЯ

Березень 2011.

Підсумкова прес-конференція Прем'єр-міністра України Миколи Азарова «Рік роботи уряду: поворот до нової якості життя».

Фото Олександра КЛИМЕНКА.



Кумедне й добре триметрове чудовисько звуть Дракошею

Під Новий рік у сім'ї Романенків наряджатимуть дві ялинки — живу колючу красуню та її подружку, виготовлену з дерева. Відрізнятися одна від одної вони будуть прикрасами. Традиційна ялинка вихвалятиметься новими блискучими іграшками та лампочками, а дерев'яна — казковими персонажами: зайчиками з морквиною, собачками, лисичками, гномиками, жар-птицею і навіть мухомором. Головним у цій компанії буде дракон, адже 2012-й — це його рік. Збереться їх тут багато, і найстарший із них — найбільший і найкрасивіший — подбає, щоб на святі всі посміхалися. Звуть його Дракошею.

Зробити дракона Олександр Романенко мріяв із дитинства. Народився він у Читі, поруч із китайським кордоном, що дало йому змогу ознайомитися з китайською культурою за допомогою самих майстрів Піднебесної. 50 років тому він із хлопцями примудрявся перейти радянсько-китайський кордон непоміченим. У прикордонному китайському селищі жив майстер, в якого було багато малюнків із зображенням головного символу країни — вогненного дракона. Ці малюнки Сашко міг розглядати годинами, запам'ятовуючи деталі. Тоді в нього й народилася мрія виготовити дракона з дерева. Першого такого він зробив у восьмому класі — як ялинкову іграшку. А за все життя, Олександр виготовив десятки різних драконів, але жоден із них не відповідав дитячій мрії. І тільки майже через півстоліття в домівці Романенків з'явилося смішне й добре триметрове чудовисько — Дракоша.

...Потім Олександр із батьком повернулися на батьківщину предків — Луганщину. Зазвичай із Далекого Сходу везуть ікру, хутра й рибу, а в багажному контейнері Сашка були заготовки з дерева, якого на Донбасі немає. Коли Олександр із сім'єю переїхав жити в село Гречишкине Новоайдарського району, обладнав майстерню. Захоплення стало певним промислом, якому Олександр Романенко сьогодні присвячує весь свій час. Уточнимо, нічний час, бо, як правило, майстер працює саме вночі. У цій майстерні в 2008 році й «народився» Дракоша. Майстер довго готувався, спеціально підбирав матеріал, сушив його, обробляв. Крила дракона зроблено з груші, а тіло — з бука, його розмір — 3 метри й 20 сантиметрів, він розкриває пащу лише для того, щоб викурити люльку, і коли їде у відрядження, свої крила знімає. А поїздок за три роки було багато — Київ, Луганськ, інші міста, де проходять виставки й фестивалі народної майстерності. Тут Дракоша — головний об'єкт уваги дітвори. Вона його обожнює й анітрохи не боїться, бо в нього очі добрі.

Про Олександра Романенка кажуть, що він може оживити дерево, вдихнути в нього свої доброту й щедрість, а потім пустити подорожувати світом. Ось так він пустив подорожувати дерев'яну сімейку байбаків — дикого звірка, що вважається символом Луганщини. Появу такої колекції майстер приурочив до 70-річчя області. Тут двадцять звірків, у кожного свій образ і характер. Є байбак-лісівник, байбак-рибалка, байбак-репортер, байбак-шахтар і навіть байбак-новий росіянин, бритоголовий гризун із товстим ланцюгом на шиї...

Розповідають, що кілька років тому на виставці майстрів прикладного мистецтва в Києві Президент України Віктор Ющенко довго розглядав колекцію байбаків і особливо гризуна, що тримає в руках своє дитинча. Дружина Олександра Ольга, не пожалівши колекції, подарувала цього байбака Президентові. До речі, у Віктора Януковича теж є дерев'яна фігурка байбака в шахтарській касці.

Сьогодні Олександр Романенко за допомогою дружини працює над створенням колекції, присвяченої «Євро-2012». Це буде ціла футбольна команда байбаків, із тренером і суддями. Якими саме вони будуть — поки що секрет. Доживемо до 2012-го...

Алла АНТІПОВА.

Луганськ.



На знімку: Олександр Романенко зі своєю дружиною Ольгою та Дракошею.

Фото із сімейного архіву сім'ї Романенків.

ФРАЗА МІСЯЦЯ

Матрацна справа

Сергій Арбузов, Голова Нацбанку України:

— У населення в матрацах зберігається понад 60 мільярдів доларів...

Від чергового:

Я зрозумів, що тепер перед очільником МВС стоїть завдання: вилучити цей матрац на предмет вошивості.

Щастя з нещастям в одному дворі живуть

Ідея була така: Новий рік. Бій дзиґарів. Дванадцять годин! Одна сім'я проводжає старий 2011 рік у новому будинку, тоді як інша сім'я зустрічає новий 2012 рік у старому — під знесення. Що з цього вийшло, читайте у матеріалах ***Людмили Опанасенко.***

Блискавичне новосілля

Ця родина волею долі показала, як не вішати носа в лиху годину. В їхній будинок влучила блискавка. Він згорів майже цілком у них на очах. А через три дні, без паніки й сліз, вони взялися за відновлення. Старий рік, який позбавив їх даху над головою, дружна родина — Андрій, Наталя, двоє дітей-студентів Настя й Андрій — проводжала в новому домі, відтвореному на старих стінах. Він виявився й красивішим, і світлішим.

Це сталося перед Трійцею. Шалена гроза, що прокотилася тоді Київщиною, запам'яталася надовго. Наталя була на роботі, й раптом дзвінок доньки: «Мамо, будинок горить! Де лежать документи?». Наспіх згадала, а потім, поки їхала в таксі, повторювала: «Тільки б усі були живі». Добра було не шкода.

Спочатку запалав дах. Хазяїн, щоб збити вогонь, намагався скидати листи шиферу. Але полум'я досягло горища, а там — сіно й дошки... Спасибі, збіглися сусіди й винесли з хати побутову техніку. Навіть свої садові шланги притягли.

Другий поверх згорів весь, від першого залишилися несучі стіни, втоплені в піні пожежних машин, які підоспіли. Стекло текло, все, що із заліза, перетворилося на плескачі.

За такої ситуації чуже плече, як ніколи доречне, ти можеш ним і не скористатися, але відчуття, що воно поруч, надає віри у свої сили. Знайомі навперебій пропонували пожити в них. Прийшли куми за дітьми, адже наближалася ніч. І тільки господиня з хазяїном залишилися на своєму подвір'ї — в компанії своїх собак і котів, щоб ті не почувалися покинутими. Наталя послала килим у сараї. А дощ усе лив і лив. У пам'яті спливло, що за два дні до трагедії їхній величезний пес Буцефал відмовився їсти й виходити з хати. Передчував, напевно. За день до лиха, коли ні вітру, ні дощу не було, раптом упала вишня, перекривши вулицю. Начебто говорила: не проходьте повз. Подумалося — поганий знак. Батько хворіє...

Що вже казати: коли б заздалегідь знали, хоч би сіно з горища винесли... Згадалася також розповідь сестри. З'ясовується, це не перше влучення блискавки в їхній будинок, але тоді лише зруйнувало комин. До речі, сусідній будинок теж зачепив розряд блискавки: обвуглилася залізна труба, що підпирала балкон. Сусідка каже, що в той момент стояла біля вікна й молилася...

Наступного після пожежі ранку вийшли із сараю батьки й бачать: їхні діти збирають уцілілі речі по двору й намагаються якось систематизувати.

«Давайте, хоч чаю поп'ємо». У літній прибудові розтопили грубку, поставили чайник. Настя пішла до крамниці. Повернулася із продуктами, але зніяковіла: гроші брати навідріз відмовилися.

Отож сиділи на попелищі — чаювали. Перший прийшов близький сусід — шкільний фізрук Вадим Антонович: «Тільки спробуйте відмовитися від допомоги». Незабаром підійшли із сусідніх вулиць. А оскільки стовп полум'я був такий, що видно було далеко, то приходили й незнайомі, допомагали розбирати завали. Селищна рада виділила дерево для даху.

Це була велика толока, як у старі добрі часи. Безкорислива підтримка людей надихала погорільців. Наталя навчилася штукатурити стіни. До цього будинок тримався на вмілих руках господаря. На день народження Насті, 1 серпня, величезну клейонку, що покривала перший поверх, замінили дахом. Серед почесних гостей — чуйні сусіди. До Нового року відновили весь будинок: кухню, коридор і чотири кімнати.



— Хоч би що трапилося, не опускайте рук, — переконані Наталя та Андрій **(на знімку)**. — Випробування роблять нас багатшими. На життєвий досвід.

Фото Анастасії ВОЛКОВОЇ.

Яке побажання зовсім недоречне

У цій «НАДЗВИЧАЙНО маленькій» квартирі на 55 кв. м. загальної площі живуть: тато Микола, мама Людмила, 29-річний син Владислав із дружиною та однорічною Полінкою **(на знімку)**, 36-річна донька Юля із чоловіком і 17-річним сином Леонідом. Вісім душ, не рахуючи кота Кекса. Тут не доречне буде новорічне побажання: «Щоб усюди хоровод, щоб будинок був тісний».

Чотириповерховій хрущовці 1958 року зведення в Печерському районі столиці нічого не світить. Хіба що знесення. Але й до нього, кажуть, черга дійде лише в 2025 році. Щоправда, до того часу будівля може не витримати активності сусідів-забудовників, які оточують її елітними висотками. Оаза (ще недавно навколо будинку був сад) муляла чиїсь очі завидющі. «Палі вбивають, а ми у квартирі підстрибуємо, двері з петель зіскакують», — згадує Людмила. Будинок аварійний: в 2007 році, коли почали поблизу рити котлован, пішла тріщина через усю стіну. Мешканців це лякає, адже під їхньою багатоповерхівкою — підземне русло Либеді, аби не було зсуву грунту. Три хрущовки стоять, підтримуючи одна одну, а та, що посередині, вже скріплена величезною скобою.

Котлован так і залишився зяяти дірою, як після бомбування. Внизу заріс деревцями та чагарником. Це вигляд з вікна... А що всередині? Три кімнати «розпашонкою». Через бабусю з дідусем курсують усі, а Кекс взагалі вважає їхній диван своїм. Хоча скрізь ліжка, в будинку затишно.

— Як святкуватимемо? Майже всі йдуть, хто куди. Сімейне свято за одним столом кануло в Лету. Бабусі з дідусем хоч і сумно, але зітхають із полегшенням. Нарешті — тиша. Син з родиною поїдуть у Луганськ, до батьків дружини. Онук — до бабусі



у Львів. Доньку з її чоловіком Людмила вмовляє влаштувати романтичний вечір 31-го денебудь у кав'ярні. Та Юля не піддається: телевізор ближче й рідніший.

— Як вони докотилися до такої «згуртованості»? — не заспокоююсь. — Невже не було можливості поліпшити житлові умови? З'ясувалося, глава сімейства Микола 16 років провів у відомчій черзі. Безрезультатно. Коли донька Юля двохтисячною стала на квартоблік, її обнадіяли: чекати залишилося лише 156 років!

«Сидимо й чекаємо: треба звільняти місце для дітей, онуків, а нам подітися немає куди», — ділиться Людмила. Але песимістичні думки звідси женуть. Настрій — святковий. Тому й живій сосні місце знайдеться — традицію порушувати не можна. Квіти в діжках переїдуть на стіл, а на їхнє місце — лісове дерево, під нього — дракошу, що його зшила господарка з атласних шматочків. А стіл накриють на підлозі. «І так, по-японськи, зустрінемо Новий рік. Я дуже поважаю цю націю, з неї можна брати приклад виживання, — каже господарка. — Запалимо ароматні свічки, їстимемо паличками... У людей у суперкомпактних умовах, на щастя, не стиснулося почуття свободи. Після бою курантів вийдемо на вулицю, спустимося бульваром Дружби народів — й на Хрещатику зіллємося з натовпом, що веселиться. Мені іноді здається, що там збираються такі, як ми, — жителі гуртожитків, хрущовок...»

Залишаючи цих людей, які вміють терпіти і чекати, придумала доречне тут побажання: нехай Новий рік подарує вам віру в добрий випадок і в новий поворот події!

Фото Костянтина ЦАРЕНКА.

ПЛЮС ДВАНАДЦЯТЬ

Артем Орловський (Березень 2000 р.)



— Щоранку з сестричкою Яною, їй 8 років і вона в другому класі вчиться, ми йдемо в нашу 81-шу школу, найкращу в світі. Родина починається з дітей, а школа — з учнів і з учителів. У нас у класі — дружні учні. Моїм друзям Георгію Рашкову й Артему Єрасову в нашій школі подобається все: і заняття за програмою «футбол», і математика, і українська мова, й історія. Як чудово, що ми на уроках дізнаємося стільки нового й цікавого. А який у нас чудовий спортзал, там навіть одна стіна обладнана під скеледром, і ми вчимося підкоряти гори. Аж дух захоплює.

Мої улюблені вчителі — Катерина Миколаївна Катанова й Лариса Яківна Поліщук. І предмети, які вони викладають, для мене найулюбленіші. Це — українська мова та література й математика.

Звичайно, як у кожної дитини, в мене є мрія — я хочу вивчитися на конструктора й будувати літаки. Через 12 років, коли я закінчу авіабудівельний інститут, моя мрія здійсниться і я вигадуватиму нові моделі літаків. Я тільки раз літав на літаку, але нічого не пам'ятаю про це, маленьким ще був. Та батьки кажуть, що я не злякався. А чого лякатися? Я ж чоловік, а вони нічого не боються.

Батьки й учителі іноді вважають нас маленькими. Але це не так. Ми не маленькі, ми просто мало ще прожили. А виростемо — станемо розумніші й сильніші. А щоб так і було, треба добре вчитися. Що ми й робимо. У мене сьогодні контрольна з літератури. Я до неї готувався й упевнений, що оцінка в мене буде висока.

А ще я хочу на Новий рік побажати, щоб дорослі й діти не ображалися й не кривдили одне одного. Ми, звичайно, різні, але всі живемо в Україні, а отже, і схожі.

З Новим роком! І щоб ви так жили — так мої батьки Ірина Степанівна й Сергій Мирчович кажуть. Хай щастить!

Одеса.

Фото В'ячеслава ВОРОНКОВА.

ЗНОВУ ДВІЙКА!

1762

Вступила на престол Катерина II, що невдовзі зруйнувала Запорозьку Січ.

1792

Вимушене переселення чорноморських козаків на Кубань.



МИТТЄВІСТЬ МІСЯЦЯ

Березень 2011. ***Наслідки цунамі в Японії.***

Фото із сайту «Українська правда».



5 квітня минає 130 років від дня народження В'ячеслава Липинського, *на знімку*, українського історика та громадського діяча (1882—1931)

500 років тому, 28 квітня 1512 року, українсько-литовські війська князя Острозького розбили ординців під Вишневцем

ЩО ПОСІЯЛИ: АГРАРНА РЕФОРМА



Віталій Віт, керівник сільгосппідприємства «Писарівське» (Вінницька область):

— На відміну від багатьох інших господарств, де давно вже забули, що таке тваринництво, у нас, навпаки, ця галузь з кожним роком вдосконалюється.

А ось у рослинництві правила гри набагато гірші. За нинішнього рекордного врожаю зуміли продати лише двісті тонн ячменю. І то не за кращою ціною. Жодної тонни зерна пшениці чи кукурудзи (до речі, вона дала по 110 центнерів з гектара) не відвантажили трейдерам. Ціни зибили так, що навіть затрати не можна буде відшкодувати.

Проблема ускладнюється тим, що в районі немає сучасного елеватора, де можна було б зберігати зерно. Наші засіки не пристосовані для тривалого зберігання. І така ситуація не тільки в Писарівці. Тому однозначно можу сказати, що наступного року зернових у державі буде посіяно значно менше. Відповідно і хліба матимемо менше. Погіршиться економічна ситуація господарств. Мимоволі напрошується запитання: заради чого селяни старалися?

Нашому господарству нині потрібно більш як мільйон гривень на придбання насіння, мінеральних добрив, засобів захисту рослин на весняну посівну. Якби продали вирощене зерно, могли б виручити коштів набагато більше, але... Добре, що маємо череду дійних корів. Вони рятують економіку господарства.

Микола Малярчук, заступник директора Інституту зрошуваного землеробства НААН України (Херсон):

— Наслідки багатьох рішень державної ваги, що їх прийнято в рамках аграрної реформи, для півдня України не є однозначними. Скажімо, справжнім «подарунком під ялинку» для землеробів південного степу стала цьогорічна постанова уряду, яка передає внутрішньогосподарські зрошувальні системи у відання держави, а конкретніше — районних управлінь водного господарства і меліорації. Для Херсонщини існування працездатних систем постачання вологи на поля є питанням продовольчої безпеки: у краї із 425 тисяч гектарів ріллі 285,4 тисячі гектарів без штучного зрошення перетворяться на безплідний солончак! До того ж органам державної влади логічно було б подбати про асигнування реконструкції чотирьох міжрегіональних зрошувальних систем та каналів, побудованих ще за часів СРСР.

Як «мінуси», так і «плюси» вбачають аграрії регіону й у знятті заборони на продаж сільськогосподарських угідь. «Плюси», швидше, в довготерміновій перспективі, а от «мінуси»... Селяни Херсонщини, як найзасушливішого регіону держави, переважно ледве виживають і просто не мають вільних коштів, щоб прикупити собі кількасот додаткових гектарів — хай навіть вони тут дешевші, ніж центральноукраїнські чорноземи. Зате цих коштів скільки завгодно в іноземних інвесторів: росіяни та американці вже почали тишком-нишком пригрібати тутешню земельку до своїх рук, використовуючи різноманітні напівзаконні схеми та оформлюючи її на підставних осіб.

А згодом — ми вдвічі більше сіна для корів припасемо

ПРОГНОЗИ

У Новий рік не хочеться говорити про сумне. Тим паче що влітку-восени позитивного на наших ланах визріло чимало. Кролик у свій рік допоміг покупцям з дешевою картоплею та морквою. Усе йому вродило. Коли це перед 1 січня відбірну цибулю у супермаркеті пропонували по 87 копійок за кілограм!

Щоправда, у господарствах на кролика нарікають, що підсунув велику свиню аграріям: мовляв, виростили всього багато, тільки ось ціни обвалилися — жодного зиску. Але таке вже наше село: журналістам (як і податківцям) про збитки там волють розповідати ледь не щодня, а про прибутки повідомляють неохоче. Про те, що не все так погано в агропромі, висновок можна зробити навіть з такої інформації: більш як дві тисячі керівників вітчизняних агроформувань нещодавно побували у німецькому Ганновері, чи на не найбільшій у світі виставці сільгосптехніки, з наміром пригледіти там для себе новенькі трактори та комбайни. У Ганновер, як відомо, їздять не за останні гроші...

А ще на «аграрну вулицю» у 2012-му насувається свято. Навіть подвійне — рік виборів та Євро. Під час футбольного чемпіонату очікується чимало гостей, тож у аграріїв щодо спортивних змагань свої маленькі плани. Вони кажуть: робитимемо ставки на ранні овочі, у такий спосіб вдасться добре підзаробити. А вигоди від парламентських перегонів для агровиробників теж очевидні. Тоді можновладці декларують свою повагу до проблем села, активно дбають про великі врожаї, переймаються, щоб кури добре неслися, вівці весело паслися, а корови дружно доїлися та телилися. На папері процес, до речі, вже пішов. Затверджено програму соціально-економічного розвитку на 2012 рік, за якою показникам виробництва основної сільгосппродукції «наказано» залишитися на рівні нинішніх, або навіть їх перевершити. Тож рекордний врожай зернових, наголошують у Мінагропроді, на 1,2 відсотка буде ще рекорднішим. У підсумку маємо зібрати 54,3 мільйона тонн хлібних культур. Щоправда, посушлива осінь стала було на заваді амбітних планів чиновників й немало загиблих озимих доведеться пересівати. Але, як відомо, статистику можна корегувати — є різні способи, приміром, щось там дописати. Та у Новорічні свята говоритимемо про цілком легальний — наблизити нас до омріяних показників може королева ланів. Ось і цього року кукурудза у рекордному валі хлібних культур становить майже сорок відсотків. Отож надія на качанисту.

Взагалі програма соціально-економічного розвитку обіцяє багато чого гарного для нас, споживачів. Приміром, обсяги виробленого м'яса у 2012-му порівняно з попереднім роком збільшаться на 15 відсотків — до 2,6 мільйона тонн. Які приховані резерви буде задіяно у коридорах влади, аби омріяне стало реальністю, — можемо лише здогадуватися. Звісно, якби кожен з чиновників задля збільшення поголів'я брав на відгодівлю кілька кабанчиків, тваринницький комплекс від того істотно додав би. Але це — з області фантастики. Та, поза сумнівом, «свинське стадо» до літа значно зросте. Треба ж кудись селянам дівати рекордний врожай картоплі, яку часто «з погреба» пропонують по 80 копійок за кіло, але навіть за такою привабливою ціною реалізувати товар важко. Тому чимало господарників переключилися на свинарство — спробують згодувати щедрий врожай «п'ятачкам». Та нам, покупцям, й від цього вигода — у червні-липні можна очікувати подешевшання у м'ясних рядах.

З Новим роком!

Галина КВІТКА.

ФРАЗА МІСЯЦЯ

Лопата й цінності

Микола Азаров, Прем'єр-міністр України (закликаючи народ на грядки):

— Чому призабуто українські цінності? Не треба скиглити. Треба брати лопату і годувати свою родину.

Від чергового:

— Після того, як ви попрацювали бульдозерами, нам там з лопатами робити нема чого.

МИТТЄВІСТЬ МІСЯЦЯ

Квітень 2011.

Генеральний секретар ООН Пан Гі Мун під час поїздки на Чорнобильську АЕС.

Фото Андрія МОСІЄНКА (прес-служба Президента України).



Чорнобиль: тільки для дорослих

Чорнобиль увійшов до десятки наймоторошніших місць у рейтингу, який складають іноземні туристичні фірми до послуг любителів гострих відчуттів.

Треба сказати, що з кожним роком кількість охочих відвідати Чорнобиль тільки зростає. Торік зону відчуження відвідало 7 тисяч, за сім місяців нинішнього — 5 тисяч осіб. Тож у рейтингу, про який ми згадали, перше місце — за музеєм медичної історії Мюттера у Філадельфії з колекцією черепів, скелетом двоголової дитини і трупом жінки, перетвореним на мило, а друге — за українським Чорнобилем.

Тим часом інтерес до зони відчуження підігріває новий порядок відвідувань, затверджений у листопаді Міністерством з надзвичайних ситуацій і прокладанням типових маршрутів для відвідувачів, у тім числі й іноземців. Для «екскурсії» досить подати письмовий запит у Держагентство з управління зоною відчуження за 10 робочих днів до її проведення. При в'їзді у зону нададуть перепустку і супроводжуючу особу. З собою треба мати паспорт, тим, кому ще не виповнилося 18, можуть відмовити.

Вл. інф.

ТЕНДЕНЦІЇ

Вінницький чорнозем дорожчатиме

Двадцять дві тисячі гривень — такою буде середня нормативно-грошова оцінка одного гектара земель сільськогосподарського призначення на Вінниччині з нового року. Це майже вдвічі дорожче від нинішньої вартості.

Про це повідомив у Вінницькому національному аграрному університеті начальник головного управління Держкомзему в області Олексій Коник. За його словами, нині гектар земель сільськогосподарського призначення на Вінниччині оцінено в 12 тисяч гривень. З нового року запроваджуються нові вимоги до нормативно-грошової оцінки земель. Вартість одного гектара збільшується трохи більш як в 1,7 разу. Виходячи з цього, відбудеться переоцінка вже встановленої ціни на землю.

— 22 тисячі — середня вартість, — уточнили в розмові з кореспондентом «Голосу України» фахівці управління Держкомзему у Вінницькій області. — В основу оцінювання покладено якість грунтів. Загалом в області майже половина орних земель доброї якості, відповідно, вищою буде їх грошова оцінка.

Як стверджує О. Коник, нині в області завершують роботу з грошової оцінки землі у 134 селах. Загалом нараховується 1512 населених пунктів.

За прогнозами народного депутата України, голови Комітету Верховної Ради з питань агрополітики та земельних відносин Григорія Калетніка, українська земля дорожчатиме й надалі.

— В Україні знаходиться 30 відсотків світових чорноземів, а також п'ята частина від усіх європейських земель сільськогосподарського призначення, — наголосив на конференції Г. Калетнік. — Ми ще не усвідомили того, яким багатством володіємо. Це не нафта і не вугілля, запаси яких вичерпуються. Земля, якщо до неї ставитися по-господарськи, навіки залишатиметься невичерпним ресурсом.

Народний депутат висловив думку, що українська земля з часом матиме не меншу вартість, ніж вона є у країнах Європи. А насправді за своєю якістю наші грунти кращі від європейських. Тому й вартість їх має бути більша.

ДОВІДКОВО

У Франції один гектар землі оцінено в сім тисяч євро, у сусідній Польщі — у п'ять тисяч. У Франції одна людина може купити не більше 150 гектарів орної землі. Є країни, де ця цифра становить 200, 300 або 500 гектарів.

Віктор СКРИПНИК.
Вінницька область.

Мокрий квітень, сухий май — для картоплі буде рай

ТИМ ЧАСОМ

Після свят — земля

Схоже, 2012-й стане роком землі. З великою часткою вірогідності можна стверджувати, що буде визначено, за яким сценарієм розвиватимуться правила гри у цій царині.

Є надія, що нарешті почнуть наводити лад із сільгоспугіддями. Можливо, домінуватиме оренда, можливо, ввімкнуть зелене світло для розвитку латифундій. Є ще один варіант — фермерський шлях. Швидше за все, буде і перше, і друге, і третє. Але доки окреслюватимуться законодавчі перспективи, а сам ринок сільгоспугідь офіційно відстрочено ще на рік, здебільшого діятимуть такі самі норми, що й 2011-го. Тож кожному можна побажати досягнути гармонії у стосунках зі своєю землею: довідвести, дооформити, доприватизувати — ще є рік.

Проте навіть парламентарії не відкладають земельне питання у довгу шухляду. У перші дні нового року — третього, четвертого і п'ятого січня у планах Комітету Верховної Ради з питань аграрної політики та земельних відносин — робота над підготовкою до другого читання законопроекту «Про ринок земель». Чи знайдуть народні обранці в післясвяткові дні час для опрацювання положень надважливого для держави документа і чи справді, як переконують в опозиції, такі дні й підібрано спеціально, щоб обговорення і прийняття рішень пройшло формально, без прискіпливої уваги принципових народних обранців — подивимося.

Водночас законопроект про ринок земель, за попередньою інформацією, планується розглянути у другому читанні в сесійній залі вже 12 січня.

Валерій ДРУЖЕНКО.

«Прилетит вдруг волшебник в голубом вертолете...»

ЗУСТРІЧ НА НАЙВИЩОМУ РІВНІ

61-річний житель села Костівки на Полтавщині Петро Шатунов ніколи й гадки не мав, що цю дитячу пісеньку доведеться згадати в реальних умовах.

Костівку в Козельщинському районі ще за радянських часів називали «неперспективною». І нині тут всього 30 хат, 70 мешканців — типове «пенсіонерське» село, яке ось-ось мало б розділити долю сусідніх Юрочок та Вільного, що вже фактично стали хуторами. Давно жителі Костівки писали різні «прошенія», щоб провели їм газ, навіть гроші з 2006 року збирали, але для цього треба було щонайменше пару мільйонів гривень. Такі гроші навіть у районному бюджеті знайти важко, не те що у купки селян. Але трапилося з ними, наче у казці!

...Петро Федорович Шатунов — людина дуже оптимістична і, як на свої роки, надто непосидюча. Втім, він і один із ... «наймолодших» жителів села, тож, певне, не випадково, що ця майже фантастична історія трапилася саме з ним.

Того весняного дня, 5 квітня, чоловік звично порався по господарству, коли раптом почув якісь дивні звуки, а потім і помітив, як «промайнуло щось з неба» і неподалік приземлилося... Прямо серед поля! «Невже інопланетяни?» — це було чомусь перше, про що подумав, згадує про той день Петро Федорович: «А може, там щось трапилося і треба допомогти?». Як чоловік від природи нелякливий, Шатунов загнав у курник «ввірених» йому індичат, сів на велосипеда і — гайда в поле!..

А вже наблизившись, розгледів, що то таки не НЛО, а справжній гелікоптер, хоча й дуже модерний — такі лише по телевізору показували. «Рипнувся» було Петро Федорович туди, та дужі хлопці «в цивільному» як з-під землі виросли... Аж раптом голос із вертольота: «Нехай підійде!..» Підійшов чоловік і очам своїм не повірив: вилитий Віктор Федорович Янукович! Утім, у процесі подальшого спілкування з ошелешеним костівчанином «особа, схожа на Президента», самим Президентом і виявилася. Петро Федорович стверджує, що вони з Федоровичем навіть ... «трішки того», бо з'явився привід: обоє не лише Федоровичі, а й народилися в один день — 9 липня 1950 року. От так збіг обставин! Ну а щоб після чарки горілки чоловік не засумнівався, що ця зустріч йому примарилася, Янукович зняв з руки годинника з написом «Президент України» і подарував Шатунову. А ще поцікавився місцевим життям-буттям та, як у казці про золоту рибку, запитав, чи є якісь побажання? Ну, Петро Федорович, звісно, не про себе, а одразу про погану дорогу до села, про магазин, і про те, що, звичайно, газ би їм провести!..

— Ну, газ так газ! — сказав Янукович і полетів собі далі. А Петро Федорович деякий час здивовано дивився услід гелікоптеру, а потім помчав по селу з сенсаційною новиною. Однак і демонстрація «президентського» годинника переконала не всіх — надто вже фантастичною була ця історія. Та що там селяни! Навіть коли через кілька днів про неї написали місцеві газети, то правоохоронці з місцевих УМВС та УСБУ все ще переконували, що «такого не могло бути, бо бути не могло!». Мовляв, кожен візит Президента — це «відповідна процедура», але в цьому разі все трапилося спонтанно. Виявляється, того дня Віктор Янукович у Павлограді на Дніпропетровщині був присутній на НВО «Павлоградський хімічний завод», де відкривали установку з утилізації твердого ракетного палива міжконтинентальних балістичних ракет РС-22. Літав туди він президентським вертольотом, однак, коли поверталися назад, іноземному дипломату, який був на борту, нібито стало зле, тож і вирішили приземлитися, щоб дихнув чолов'яга свіжого повітря. Поле обабіч Костівки виявилося підходящим для «вимушеної посадки». А тут і Петро Федорович!..

Утім, місцеві селяни нічого цього тоді ще не знали. Та й у Хорішківській сільраді, до складу якої входить Костівка, в «газову казку» повірили не одразу. Аж доки сільського голову Хорішок Леоніда Невідомого не викликали до Києва — в «Нафтогаз України», який і профінансував будівництво газопроводу.

А не так давно у селі вже відзначали «свято голубого вогника». З'явився-таки газ у Костівці! Приїхало і районне начальство, і обласне, а першу конфорку запалили саме у будинку Петра Шатунова, який таким казковим чином розв'язав проблему газифікації села, досі непосильну для жодного полтавського чиновника. Петро Федорович тепер вірить, що дива на світі таки бувають!

Віталій СКОБЕЛЬСЬКИЙ.
Полтавська область.



На знімку: Петро Шатунов вірить, що дива таки бувають!

Фото автора.

Стане світліше...

Під Новий рік у Херсоні стане світліше не тільки поруч із головною міською ялинкою на площі Героїв Сталінграда. Уперше за останні чверть століття запрацює вуличне освітлення на одній із найбільших транспортних магістралей обласного центру — Бериславському шосе і прилеглій до нього вулиці Залаегерсег. Директор комунального підприємства «Херсонміськсвітло» Олександр Ткач повідомив, що вже до початку Новорічних свят на Бериславському шосе та Залаегерсег увімкнуть понад 140 нових точок, для роботи яких використовуються економічні лампи «теплого» жовтого світла, що споживають на третину менше електроенергії.

Міському бюджету проект уже обійшовся в 360 тисяч гривень, однак і це — тільки початок. Комунальники планують «висунути» вуличне висвітлення транспортною магістраллю ще на п'ять кілометрів до приміських селищ, для чого доведеться уже закуповувати й монтувати нові опори, а не використовувати старі, встановлені ще за СРСР. А загалом вечірнє підсвічування важливого транспортного вузла муніципальній скарбниці коштуватиме майже п'ять мільйонів гривень.

Сергій ЯНОВСЬКИЙ.

ПЛЮС ДВАНАДЦЯТЬ

Вікторія Юхименко
(Квітень 2000 р.)



— Моя мама працює вихователем у дитсадку, і я теж мрію присвятити себе роботі з дітьми. Можливо, стану вчителькою. Сподіваюсь, що через 12 років уже закінчу вищий навчальний заклад і трудитимуся в школі. Я добре розумію, що бути вчителем почесно й відповідально, адже він — взірець для підростаючого покоління. В усьому беру приклад з учителів і своєї мами. Стараюся добре навчатися, беру активну участь у художній самодіяльності, займаюся танцями в гуртку, що діє при нашому сільському Будинку культури. А ще багато читаю, цікавлюся музикою та допомагаю мамі по господарству, адже в нас багатодітна сім'я.

Запорізька область.

Фото Віктора ПЕСИГОЛОВЦЯ.

МИТТЄВІСТЬ МІСЯЦЯ

Квітень 2011.
Жінка—учасниця опору салютом вітає відступ військ Муаммара Каддафі від Бенгазі і початок операції міжнародних сил в Лівії.

Фото із сайту «Українська правда».



ЗНОВУ ДВІЙКА!

1922

30 грудня цього року Україна вступила до СРСР. За сучасною термінологією, ми знову опинилися в Євро-Азійській спільноті. По суті, це був постколоніальний імперський реванш (як нещодавно заявив Путін, ніякого СРСР не було, а тільки «историческая Россия»). Ми вступали до Союзу на правах суверенної держави. Але ще впродовж попередніх двох років Росія та Україна об'єднали всі ключові урядові інституції (наркомати освіти, оборони, економіки, транспорту, зв'язку та фінансів), і український уряд не міг сам розпоряджатися власним бюджетом.

З НОВИМ ТРАВНЕМ!



8 червня стартує перший тур групового етапу "Євро–2012" (матч Польща—Греція). Україна розпочинає боротьбу 11 червня грою зі шведами на НСК "Олімпійський" у Києві

24 травня минає 100 років від дня народження Михайла Стельмаха, українського письменника (1912—1983)

ЩО ПОСІЯЛИ: ВІЙСЬКОВА РЕФОРМА



Віктор Максимов, адмірал, командувач Військово-морських сил Збройних Сил України:

— Поточний рік продемонстрував, що флот поряд із суто бойовими завданнями може успішно виконувати й місії гуманітарного характеру: на виконання розпорядження Президента — Верховного Головнокомандувача ЗСУ — екіпаж великого десантного корабля (ВДК) «Костянтин Ольшанський» навесні 2011 року успішно евакуював українських громадян із Лівії. Так військові моряки зайвий раз довели, що флот в Україні є і він готовий до виконання складних завдань.

Відновлювали технічну готовність кораблів, озброєння та військову техніку. Це дало змогу в повному обсязі виконати завдання бойової підготовки, забезпечити нашу участь у заходах міжнародного військового співробітництва. Зроблено перші кроки на шляху технічного переоснащення флоту. За участі Президента 17 травня закладено перший корпус перспективного багатоцільового корвета, а в листопаді Кабінет Міністрів затвердив Державну цільову оборонну програму будівництва кораблів класу «корвет».

Наступного року український флот братиме участь у черговій активації оперативного з'єднання кораблів БЛЕКСІФОР, в операції «Чорноморська гармонія», в навчаннях «Фарватер миру», «Сі бриз», у командно-штабних навчаннях.

Анатолій Собора, генерал-лейтенант (Чернігів):

— Часто пов'язують скорочення Збройних Сил із військовою реформою. Та це примітивне уявлення. Насправді це комплекс заходів. І головне у військовій реформі — фінансове забезпечення. Якщо на Збройні Сили не йде 3 відсотки ВВП, то про що можна говорити... Тим часом це ж конституційна норма. А у нас протягом 20 років незалежності України армія отримувала в середньому 1,2 відсотка ВВП, а то й менше. На одному патріотизмі, гарних планах військо не буде боєздатним. Для навчань необхідні бензин, сучасна техніка. Незважаючи на недостатнє забезпечення, але завдяки наполегливості, самовідданості офіцерів Збройні Сили ще тримають високий рівень готовності. На наступний рік передбачається радикальне збільшення військового бюджету. І якщо в рік Дракона народні депутати відправлять своїх дітей, онуків до лав Збройних Сил, то цим, гадаю, боєздатність армії подвоїть. Їй буде під силу виконувати найскладніші завдання.

Плюс і мінус у боєкомплекті

Ось і ще один рік пережила наша армія й... не розвалилася. Вистояла вкотре у нелегкій боротьбі з безгрошів'ям, безквартир'ям, безнадією... Двадцять років її уже стукнуло, а все сама та сама в обороні сидить. Ніякої підтримки нізвідки. Лише слова... Знову затягла вона свій пояс, зробила грізний вигляд (щоб ворог боявся), зітхнула глибоко й мрійливо, скомандувала собі «Ліворуч!» і повернулася спиною. А в ній, у спині цій, стирчать 12 багнетів. Декотрі новенькі, а є й іржаві зовсім. Ух! Вороги прокляті ножі гострі в нашу армію застромили — загибелі її хочуть.

Навела старенький оптичний прилад на свій поранений тил армія. Охнула. Деякі гострі предмети справді їй гімнастерку порвали й криваві рани залишили. А є й багнети, які зсередини проростають назовні вістрями. І до кожного дротика на цьому багнеті папірець прикріплено. А в тих записочках чітко так і доступненько викладено, чого наша оборона страждає, на що хворіє. Начиталася наша армія своїх діагнозів:

1. Не боєздатна на належному рівні.

2 Немає сучасної техніки й озброєнь.

3. Живе без документів — не прийнято стратегію нацбезпеки, військову оборонну доктрину, програму реформування й розвитку ЗС України.

4. Військові склади, переповнені старими боєприпасами, вибухають. А їхню утилізацію ведуть черепашачими темпами.

5. Чорноморський флот дислокуватиметься на нашій території щонайменше до 2042 року. А свій уже ледве плаває.

6. Захищатися треба самим, бо оголосили про свій позаблоковий статус. Допомоги чекати нізвідки.

7. Утримувати велику армію народу не по кишені. А скорочення проводиться без нормальних адаптаційних програм.

8. Зруйновано військову інфраструктуру — все вже вкрадено до нас.

9. Усе ще спалахують «гарячі точки» скандалів, пов'язаних із дерибаном землі, майна й бізнесовими інтересами.

10. Моральний дух армії підірвано перегаром, нестатутними стосунками й запеклою боротьбою за виживання розкрадачів військової власності.

11. Усе це на тлі низьких зарплат контрактників і офіцерів, позбавлення пільг, зокрема, дострокового виходу на пенсію.

12. Остаточно добиває квартирне питання, що вже загноїлося...

...І ледь не знепритомніла. Але вчасно згадала, що вона захисниця і виявляти слабкість не може. Треба виводити себе із цього занепаду. Підняти свою самооцінку армія вирішила приємними думками й спогадами. Безвідмовний спосіб, а головне — малобюджетный. Стала вона власні «плюсики» записувати й зверху на ті образливі записочки клеїти до багнетів своїх спиних.

1. Ще не все втрачено!

2. Уперше за 20 років провели дослідницькі навчання «Адекватне реагування-2011», щоб оцінити реальні можливості нашої армії та її взаємодію з іншими силовими структурами й органами влади в умовах реального воєнного часу.

3. Грошове забезпечення українським миротворцям підняли.

4. Житлову програму «300» запустили.

5. Узяли курс на модернізацію військової техніки.

6. Збираються серйозно зайнятися підвищенням бойової підготовки у війську.

7. Генштаб оголосив війну животикам, що нависають над штанами військовослужбовців (вагітним контрактницям — індульгенція), а рік Дракона обізвав роком фізичної підготовки.

8. Військовий бюджет-2012 обнадіює: він набагато більший за попередній.

9. Буде профінансовано національні програми зі створення багатофункціонального ракетного комплексу «Сапсан», кораблів класу «Корвет» і АН-70.

10. Намітили перевести армію на «цифру» — створити єдину систему управління.

11. Створено підрозділи швидкого реагування і спецоперацій.

12. Підготовку військових кадрів проводитимуть по-новому, з урахуванням сучасних вимог до ведення воєнних дій.

Армія чудово розуміє, що цей позитив здебільшого бонусний, перспективний. А буде чи ні — покаже наступний, драконівський, рік. Хоче попросити вона Дракона витягти 12 багнетів з її спини, щоб змогла вона розправити плечі й на повну силу займатися своєю справою — захищати Батьківщину.

Ольга ВАУЛІНА.

ЗНОВУ ДВІЙКА!

1932

Ухвалений у Москві план хлібозаготівель приїхала проводити Надзвичайна комісія (так звана комісія Молотова). Із села репресивними методами вилучено 89 мільйонів пудів зерна. ЦК КП(б) У ухвалив постанову, в якій закликав колгоспний актив «забезпечити підтримку і схвалення репресивних заходів, що проводилися партією проти куркулів та злісних саботажників хлібозаготівлі». Ухвалено постанову ЦВК і РНК СРСР про охорону колгоспного майна (по-народному — «закон про п'ять колосків»): крадіжка колгоспного майна каралася розстрілом або ув'язненням не менш як на 10 років.



МИТТЄВІСТЬ МІСЯЦЯ

Травень 2011

Франція. Президент США Барак Обама, Президент Російської Федерації Дмитро Медведєв і Президент Франції Ніколя Саркозі під час саміту країн «великої вісімки».

Фото Сіньхуа/Укрінформ.

МИТТЄВІСТЬ МІСЯЦЯ

Травень 2011

Канів. Офіційні державні заходи, присвячені 150-й річниці від дня перепоховання Т.Г. Шевченка.

Фото Анастасії СИРОТКІНОЇ.



ПЛЮС ДВАНАДЦЯТЬ

Тарас Якуб'як і Юрко Шеліга (Травень 2000 р.)

Народилися у травні 2000-го, навчаються у школі №19 м. Тернополя. Тарас мріє стати футболістом. Улюблені предмети — українська мова, математика, фізкультура. Хлопчик бере участь у міжнародному математичному конкурсі «Кенгуру», має успіхи в інших конкурсах, але на своєму стоїть твердо: «Буду футболістом». Займається плаванням, грає у футбол. Нещодавно команда школи, членом якої був Тарас, посіла друге місце у міському конкурсі гарних манер. Із вчителькою діти намалювали перекидний календар з галицькими чеснотами. Хлопчик сказав, що намагається дотримуватись їх у житті. Тож у нас будуть дуже виховані футболісти.



Мрія Юри Шеліги — бути водієм, як тато, і возити туристів. З татом він уже побував у деяких визначних місцях Тернопільщини, у Карпатах. Каже, що завжди цікаво відкривати для себе щось нове. Він також найбільше любить математику і фізкультуру, а ще уроки музики. Хлопчик грає на саксофоні і має намір у майбутньому розважати своєю грою туристів.

Тернопіль.

Фото Любові ЛЕВИЦЬКОЇ.

ФРАЗА МІСЯЦЯ

Або там, або там

Дмитро Медведєв, президент РФ (про місце України):

— Ну не можна бути скрізь. Або там, або там. Не можна сидіти на двох стільцях, потрібно робити якийсь вибір. Хочете — в Євросоюз, якщо вас там чекають, хочете — в інші місця...

Від чергового:

— Ви маєте рацію! Краще там, де не чекають, ніж те місце, куди ви нас постійно, з 1654 року, засовуєте.

З НОВИМ ЧЕРВНЕМ!



МИТТЄВІСТЬ МІСЯЦЯ

Червень 2011

Зустріч Президента України Віктора Януковича з главою Китайської Народної Республіки Ху Цзіньтао.

Фото Андрія МОСІЄНКА (прес-служба Президента України).

ЗНОВУ ДВІЙКА!

1942

Україна проти своєї волі опинилася в тодішньому Євросоюзі, чиї кордони тоді дуже розширилися на Схід. Наші громадяни отримали змогу без жодних віз і прикордонних клопотів працювати практично в усіх країнах Європи, об'єднаних під егідою Німеччини. Перші ешелони з українськими остарбайтерами вирушили на Захід 13 березня. Загалом з України вивезено 2 мільйони осіб.

ПЛЮС ДВАНАДЦЯТЬ



Ірина Багінська, (Червень 2000 р.)

Я хочу стати журналістом. Ні, мої батьки до цієї моєї мрії непричетні. Й тато, й мама працюють на великому взуттєвому підприємстві, а старший брат навчається в Академії муніципального управління. Перші кроки на шляху до здійснення своєї мрії я вже зробила — брала участь у випуску стінгазет. Мені сподобалося. А професію треба обирати таку, яка до душі. Я вже двічі побувала у Франції. Французька мова в нашій гімназії — друга іноземна (разом із англійською). У нас тісні зв'язки з цією країною, групи гімназистів періодично виїжджають туди, живуть там місяць у сім'ях французів. Скільки нових вражень! От я й вирішила: журналісти часто кудись їдуть, спілкуються з цікавими людьми. Це те, чого я прагну. А ще я дуже люблю українську та зарубіжну літературу. Навчаюсь на відмінно, тож проблем зі вступом до вузу не повинно бути.

Житомир.

Фото Олексія КАВУНА.

Легендарні підвали з персональною примарою

Херсонщина пишається своїми винами, утім мало хто знає, що всі нинішні виноградні плантації Таврії починалися в маєтку російського аристократа — князя Петра Трубецького. Саме він у 1898 році керував висадженням перших італійських і французьких лоз класичних сортів, а вже в 1900-му «втер носа» французьким виноробам, коли його продукція завоювала Гран-прі на всесвітній виставці в Парижі. У селі Козацькому понині стоять руїни князівського палацу, який тутешні підприємці хочуть відновити, перетворивши на комплекс музею виноробства й дегустаційних залів.

Наприкінці червня Козацьке відзначило своє 225-річчя. Уціліло й діє донині приміщення заводу. А легендарні винні підвали Трубецького досі використовують за прямим призначенням. Туристів сюди не водять, адже вино любить тишу і прохолоду. Але для нашого кореспондента працівники підприємства, що носить ім'я князя-винороба, зробили виняток.

Підвали в колишньому маєтку Трубецьких — багатоярусні: частина на п'ятиметровій глибині, частина на десятиметровій. Були відсіки й глибші, але після будівництва Каховської ГЕС рівень ґрунтових вод піднявся і їх затопило. Навіть із уцілілих тунелів воду довелося відводити. А, крім цього, в підвалах за півтора століття мало що змінилося: ті самі вапнякові стелажі, де спочивають штабелі пляшок з мерло й рислінгом, аліготе й каберне, а також з перлиною колекції — червоним вином легендарного сорту «Оксамит України». Воно змінює смак залежно від витримки (за рік з'являється терпкуватий присмак вишні, за три — м'який «сап'яновий»). У найглибшому тунелі є особлива ніша, де зберігалися найдавніші вина з колекції князя: Петро Трубецькой пригощав ними лише дорогих гостей, та й сам іноді годинами дегустував.



На жаль, справжніх князівських напоїв тут тепер не скуштуєш. Від легендарних дореволюційних колекцій у Козацькому нічого не залишилося — чи то пролетаріат-переможець свого часу приклався, чи то по закордонах куштували. Найстаріше вино на полицях — «Перлина степу» 1958 року. Не два століття — а все-таки чимало. Бочки в підвалах теж уже не ті. Раніше їх замовляли в Закарпатті, добираючи для виготовлення дерево не менш як 80-літнього віку. Але такі дерева в Україні вже років двадцять як «вирізали» на паркет і меблі для багатіїв, тож бочки треба замовляти у Франції — по тисячі євро за 500-літрову ємність.

Чого при князі в підвалах не було, так це примар. А тепер завелися: вже добрий десяток років працівники виноробного підприємства ні-ні та й помітять чорну тінь, що виростає з-за плеча. — Ми вже звикли, а новачкам буває страшнувато. У 2004 році бригаду будівельників з Нової Каховки найняли перекладати у відсіках з бочками кам'яну підлогу. До обіду всі розійшлися, а молодий городянин затримався. Та за кілька хвилин він миттю вискочив з підвалу, хапаючись за серце, — за спиною раптом виріс темний силует, а серце немов крижана рука стисла. Більше чоловік туди не навідується, — розповіла завідувачка лабораторії виноробного підприємства імені князя Петра Трубецького Ганна Колошина.

Я примару не побачив, але в тому підвалі й справді почуваєшся не надто затишно — моторошно якось стає: і лампочки під зводами світять тьмяно, і якісь дивні відблиски в людський зріст зі стін «проростають». Подейкують, що в підвалах живе примара самого князя Трубецького, котрий трагічно загинув ще в 1911 році. Він зберігає і скарби, нібито закопані родиною аристократа перед тим, як утекти від революції за кордон.

За переказами, примара князя, чиї родичі досі живуть у Франції, наглядає за тим, що робиться в його підвалах і як спадкоємці його слави дотримуються канонів виноробства. Поки ніхто кривими ручками вина не псує й бочок не дірявить, примара нікому шкоди не завдає — свято вірять жителі Козацького. А судячи з того, що вино в князівських підвалах, як і раніше, визріває відмінне, причин ображатися на своїх спадкоємців у привида немає.



Сергій ЯНОВСЬКИЙ.

На знімках: завідувачка лабораторії Ганна Колошина демонструє пляшку з іменним клеймом князя, виявлену під час реконструкції сховища; виноградна корона.

Фото автора.

МИТТЄВІСТЬ МІСЯЦЯ

Червень 2011

Виверження вулкану Пуйеху в Чилі.

Фото із сайту «Українська правда».



ЩО ПОСІЯЛИ: КОМУНАЛЬНА РЕФОРМА



Ігор Савицький, голова ОСББ «Тепла оселя» (Ужгород):

— До нашого ОСББ входить два нові будинки по вул. Тельмана, 1в і 1ж — 105 квартир. Щомісяця кожен власник сплачує 50 гривень. Їх використовуємо на щотижневе дворазове — сухе і вологе — прибирання під'їздів, прибудинкової території, освітлення під'їздів, цілодобову, а не за графіком, подачу води: у підвалах працюють електронасоси. Залишок спрямовуємо в резервний фонд. Усі платять справно — боржників немає.

Перед нами стояв вибір: або йти під ЖЕК, або організовуватися по-новому. І ми почали з чистого листка. Створили ОСББ. До речі, я член дорадчого комітету з реформування ЖКГ, який діє при міському голові. Спочатку не все йшло гладко. Я використовував усі методи. Доводилося на дверях під'їзду під заголовком «Вони живуть за Ваш рахунок» вивішувати списки — подіяло. Нині уже сплачують усі.

Я вивчав досвід поляків і росіян. Упевнений: треба в Ужгороді створити асоціацію ОСББ. Їй достатньо буде 4 електриків і 4 сантехніків, але щоб вони їздили на автомобілях, були мобільні, сумлінні і підтримувані диспетчерською службою.

Реформування сфери ЖКГ, як і заплановано, відбудеться до 2013 року. Жеків не буде. Але якщо люди не усвідомлять, що самим слід удосконалювати роботу ОСББ, то нам підсунуть приватні жеки. Тобто повернемося до вчорашнього у сьогоднішньому варіанті. Час для вибору ще є!..

Людмила Бондаренко, реалізатор на ринку (Черкаси):

— Вважаю, що ніякою комунальною реформою навіть не пахне. Товчуть, як воду у ступі, одне й те само. Створюйте, мовляв, ОСББ, відчуйте себе самі господарями (в добитих до ручки «хрущовках»!) і стане вам жити краще й веселіше. Одне слово, хочуть звалити на плечі пересічних українців усе: і ремонти дірявих дахів, і пориви труб, і заміну обшарпаних дверей та вікон, і прибирання прибудинкових територій. І це в умовах, коли постійно зростають ціни за тепло, водовідведення, водопостачання, електрику, за неіснуючі жеківські роботи. Інакше як драконівською так звану комунальну реформу не назвеш. Кілька років тому я платила щомісяця за свою трикімнатну квартиру та за комунальні послуги 350—400 гривень. Тепер — майже 800! Я працюю на двох роботах, утримую двох дітей-школярів і мені не вистачає на прожиття. Нещодавно навіть з'явилися борги, і водоканал, який підписав з колекторською конторою договір, погрожує викинути мене з квартири, якщо я негайно їх не погашу.

ФРАЗА МІСЯЦЯ

На що ви витратили ці мільйони?

Віктор Ющенко, третій Президент України:

— Лідером парламентської більшості була Прем'єр-міністр, у мене не було власної газети, власного канала, власного заводу, газової труби. У мене не було бюджетних грошей.

Від чергового:

— Але у вас були ми — 47 мільйонів!

З НОВИМ ЛИПНЕМ!



25 липня минає 325 років з дня обрання Івана Мазепи гетьманом України, *на знімку*

20 років тому, 24 серпня 1992 року, відбулося урочисте відкриття університету «Києво-Могилянська академія»

ЩО ПОСІЯЛИ: МЕДИЧНА РЕФОРМА



Віктор Лисак, начальник Головного управління охорони здоров'я облдержадміністрації (Полтава):

— Не так давно у нас, полтавських медиків, сталася ще одна приємна подія: після реконструкції на новому рівні почав функціонувати й обласний клінічний кардіологічний диспансер.

Це лише один приклад того, що навіть у нинішній складний час медицина області не стоїть на місці, зміцнюється і її матеріально-технічна база. Адже без цього неможливо застосовувати новітні методики лікування. І хоч Полтавщина не входить до числа регіонів, де втілюють пілотні проекти реформування медичної галузі, однак реформи тривають і у нас. Так, підготували загальну карту-схему оптимізації мережі закладів первинної медико-санітарної допомоги, яку узгоджено з органами виконавчої влади і місцевого самоврядування. Нині на Полтавщині працюють понад 500 лікарів загальної практики — сімейної медицини, 81,8 відсотка населення охоплено «наглядом» сімейного лікаря, що ледь не вдвічі перевищує загальнодержавний показник. Функціонують 290 закладів та окремі структурні підрозділи сімейної медицини, 20 з яких відкрито торік, а понад десять — цього року. Звісно, переважна більшість — 238 — працюють у сільській місцевості.

На черзі новий важливий етап — створення обласного перинатального центру. Нещодавно у нас уже побувала спеціальна комісія МОЗ України, члени якої погодилися з пропозицією обласної робочої групи щодо створення такого в Полтаві на базі Діагностичного центру — у складі обласної клінічної лікарні імені М. В. Скліфосовського.

Олександра Косовець, головний районний лікар (Городенківський район Івано-Франківської області):

— Реформа за рік не змінює життя. Але розуміння нових підходів до охорони здоров'я, звичайно, в нас з'явилося. Усі ми тепер починаємо рахувати кожну копійку і думати, які послуги надаємо, якої вони якості, яку віддачу від них маємо, чи задоволені ними люди. Скажімо, цьогоріч реформували Чернелицьку міську лікарню, де було багато вільних площ, і на її базі відкрили відділення для хронічних хворих, амбулаторію загальної практики сімейної медицини з денним стаціонаром, Центр реабілітації для дітей-інвалідів, а в перспективі плануємо створити ще й хоспіс. Тобто починаємо по-новому дивитися на нашу галузь. Наступного року збираємося провести розукрупнення дільниць. На кожного сімейного лікаря тоді буде припадати від 1200 до 1500 осіб. Сьогодні середнє навантаження на нього — від 1700 до 2500 осіб. У нас у районі нині — 21 сімейний лікар, а потребуємо ще 14. На жаль, молоді фахівці не дуже хочуть їхати в район, хоча в нас гарні амбулаторії, а середня зарплата становить приблизно 2,5 тисячі гривень. Розумію, що це ще недостатньо. Лікарі хочуть нормальної заробітної плати, хочуть бути самодостатніми, а пацієнти хочуть якісної медичної допомоги. Думаю, якщо збудуться ці дві мрії, то все буде гаразд.

Провчив за довгого язика

Другого липня весь спортивний світ чекав з особливим нетерпінням. У Гамбурзі відбувся об'єднавчий бій за титули чемпіона світу за версіями WBA, WBO, IBF у надважкій вазі між нашим Володимиром Кличком на прізвисько Доктор Сталевий Молот і британцем Девідом Хеєм на імення Сильний Удар. Втім, йому більше підійшло б прізвисько Довгий Язик або, скажімо, Язик Без Кісток...

Усі фрази, котрі вилітали з рота британця, тепер і не згадаєш. А от футболку він виготовив знамениту. На ній — відірвані голови братів Кличків у його руках. Природно, всі ці образливі дії не на жарт розлютили українських чемпіонів. У підсумку все це послужило величезним подразником для Володимира, котрому довелося битися з Хеєм. І він рвався в бій, щоб покарати нахабу.

Ще у квітні 2010 року Кличко-молодший уже вкотре викликав Хея на бій: «Девіде, ти вже двічі уникав боїв із нами. Настав час зустрітися в рингу. Я офіційно викликаю тебе на поєдинок. Ти не можеш тікати від мене вічно, тобі потрібен справжній бій, щоб заслужити повагу. Я готовий! Чого ти чекаєш?».

Хей спершу не погодився, заявивши, що для зустрічі з ним братам треба для початку зустрітися... один з одним. «Мені не важливо, будуть вони битися в ринзі або у дворі будинку своєї мами, але брати повинні побороотися. Кажуть, що хочуть об'єднати всі чемпіонські пояси, але якщо вони справді цього прагнуть, є дуже короткий шлях — битися один з одним, а потім переможець вийде на мене. Якщо вони не хочуть засмучувати свою родину, нехай один із братів віддасть свої пояси, а потім я поборюся з тим, хто залишиться», — заявив Хей.

Кілька разів викликав на бій Хея і Кличко-старший, готовий був піти на поступки британцеві, але той зігнорував усі виклики. І все-таки в березні нинішнього року між британцем і Володимиром було досягнуто домовленості про проведення об'єднавчого бою.

І от настала та сама субота, 2 липня 2011 року. Майже заповнивши вщерть 50-тисячну «Імтекс-Арену», на якій виступає футбольний клуб «Гамбург», глядачі зібралася в очікуванні особливо інтригуючої події у світі боксу. Їй на заваді міг стати дощ, котрий періщив мов з відра. Щоправда, ринг у центрі поля був захищений навісом розміром 25 на 25 метрів на чотирьох сталевих опорах.

Либонь, не варто детально описувати те жорстоке протистояння. Скажемо лише одне: склалося враження, що наш Володимир спеціально не посилав у нокаут Хея, щоб розтягти задоволення і довго карати базіку потужними ударами. А той інколи тікав, мов заєць. У підсумку за рішенням суддів переконливу перемогу здобув Володимир Кличко — 118—108, 117—109 і 116—110.

Таким чином брати Клички реалізували свою заповітну мрію. Тепер вони володіють всіма чотирма головними поясами професіонального боксу в надважкій категорії.

Віктор БРАНИЦЬКИЙ.



На знімку: Володимир Кличко «ганяє» Девіда Хея.

Фото з архіву «Голосу України».



МИТТЄВІСТЬ МІСЯЦЯ

Липень 2011.

Севастополь. Святкування Дня Військово-морського флоту України.

Фото Анастасії СИРОТКІНОЇ.

ПЛЮС ДВАНАДЦЯТЬ

Аня Молчанова (Липень 2000 р.)



На початку грудня Аня їздила до Дніпропетровська на відкритий Міжнародний фестиваль-конкурс «Золота ліра». Там «у чотири руки» з партнеркою «догралися» до II місця.

«У майбутньому бачу себе правознавцем, як і мої батьки. Заняття в музичній школі можуть стати у пригоді в житті, але все одно хочу бути юристом.

У вільний час люблю вишивати хрестиком. Сюжети робіт — мирні й спокійні: кошенята, янголятка, є рушники. Як і багатьом ровесникам, мені подобається робити щось у комп'ютері, дивитися телевізор, але часу на це, зізнаюся, мало.

У 2012 році з нетерпінням чекаю поїздки до Одеси — це заохочення за призове місце на «Золотій ліри». І ще знову розраховую виступити в «Артеці» з ансамблем.

Дракон не повинен бути злий. У людини, народженої під таким знаком, не має бути другого «я», лукавства

Усе це допомагає п'ятикласниці встигати й у навчанні, й у творчості. А через дванадцять років справедливість в Україні захистить справжній Дракон. Тріпотіть, лиходії!

Донецьк.

Фото Марії ПРОКОПЕНКО.

Чужі на святі

У липні парламент скасував обов'язковий техогляд

Обстановку на СТО ще довго згадуватимуть. Тут тобі й приємна музичка, й кава з бутербродами, а ближче до 31 грудня неодмінно буде і ялинка з іграшками. Одне слово, все для улюблених клієнтів! І тільки співробітникам Державтоінспекції стали зайвими на цьому святі життя. Адже їх геть-чисто позбавили права контролю за роботою СТО, скасувавши нормативні акти, що дозволяли ДАІ «наглядати». А без такого нагляду в персоналу цих пунктів з'явиться дуже велика спокуса «домовлятися» з водіями, заміняючи реальний техогляд приємною музикою, чашечкою кави й «підмахуванням» папірця.

Для Херсонщини подібний «контроль для галочки» приховує пряму небезпеку. В регіоні з низьким рівнем доходу жителів лише двадцять відсотків легкових автомобілів експлуатується по п'ять років і менше, а решта — мотлох, з яким краще на дорогах не зустрічатися. Це підтверджують і співробітники Державтоінспекції.

— У Херсонській області спеціалізовані фірми відкрили сорок пунктів ТО, що числяться в національному реєстрі Департаменту ДАІ МВС. І спроби їхніх співробітників виконати огляд на око, не перевіривши стан гальмівної системи, ходову, справність фар, раніше фіксувалися постійно. Тільки в цьому році наші інспектори склали понад 20 адміністративних протоколів про ці порушення, але вже з листопада, — занепокоєний заступник начальника відділу автомобільно-технічної інспекції управління ДАІ Херсонщини, підполковник Сергій Барбус.

А патрульні переконані: свідомість в автолюбителях треба виховувати не тільки бесідами й «святковими» скасуваннями техоглядів, а й фінансовими санкціями.

Сергій ЯНОВСЬКИЙ.

ЗНОВУ ДВІЙКА!

1952

Цей рік вважається роком припинення масової боротьби УПА. Тоді ж встановлено рекорд кількості в'язнів ГУЛАГу — 2 мільйони 800 тисяч. Курйоз: розкритикований за рік перед тим за «націоналістичний вірш «Любіть Україну» Володимир Сосюра покаявся і написав вірш «Як передать, Донбас, твою красу і силу...».

МИТТЄВІСТЬ МІСЯЦЯ

Липень 2011.

Норвегія, Осло. Ушанування пам'яті загиблих від вибуху бомби й рук убивці Б. Брейвіка.

Фото Сіньхуа/Укрінформ.



ФРАЗА МІСЯЦЯ

Чорний гумор

Юрій Луценко, екс-глава МВС України (про те, що Європі не можна штовхати Київ в обійми Кремля):
— Підлітка-хулігана краще віддати до школи, а не підштовхнути до звичної компанії рецидивістів.
Від чергового:
— Добре вам про це розмірковувати, сидячи там, де ви зараз сидите, й про що Брюссель гадки не має.

Ожив колишній княжий град

Кінець серпня 2011-го. Маленьке село Пересопниця Рівненського району давно не бачило стільки людей. Вони приїхали на батьківщину Пересопницького Євангелія, на якому присягають Президенти України. Адже тут відкривався культурно-археологічний комплекс «Пересопниця». Так в Україні на державному рівні відзначили 450-річчя створення Пересопницького Євангелія.

І взагалі, рік, що минув, був Роком Української Першокниги.

Така шана до неї не випадкова. Адже Пересопницьке Євангеліє і досі — не просто фоліант, який колись зачитували до зітертості сторінок, а книга, якій за покликом долі через майже півтисячі років судилося заново народитися — у вигляді факсимільних видань. Перше таке видання у 2001 році здійснив Інститут української мови НАН України, причому з науковою обробкою — впорядкуванням, дослідженнями, словопокажчиками, щоб сучасному читачеві було доступнішим середньовічне письмо. Найбільш тиражне (тисяча екземплярів) факсимільне видання пересопницької реліквії зроблено у 2008 році Українською православною церквою та Національною академією наук України. Приурочено цей випуск до 1020-ліття прийняття Київською Руссю християнства і початку будівництва у Києві кафедрального собору на честь Воскресіння Христового.

Тепер Пересопницьке Євангеліє має не лише пам'ятник, а й музей на своїй батьківщині у селі Пересопниця Рівненського району. Свого часу саме ця книга прославила поселення (в X—XII ст. Пересопниця мала статус княжого града — тут 1150 року князі укладали мир для Північної та Південної Русі), а нині вона дала йому «друге життя»: сюди проклали дороги, провели газ, упорядкували вулиці... Пересопниця отримала шанс стати ще одним туристичним і культурним центром Рівненщини.

Олександра ЮРКОВА.
Рівне.



На знімку: фасад культурно-археологічного центру «Пересопниця».
Фото автора.

Пацани почубилися через Снігурку...

В одному з місць не таких віддалених троє пацанів напередодні Нового року не на жарт почубилися через Снігурку. Кожний хотів зіграти її на святковому дійстві. Конфліктну ситуацію тоді ледве розрулив заступник начальника колонії. Фахівець із психології буквально розвів майстрів з перевтілення по кутках, довівши, що тендітний Микола в образі внучки Діда Мороза матиме переконливіший вигляд, ніж неповороткий товстун Петро...

Співкамерники, до слова, під час театрального дійства пришли в такий раж, що колоністи падали зо сміху. Телепень у ролі залицяльника раз у раз викрадав онучку в діда, ламаючи тим самим затверджений начальством сценарій. Що найбільше, схоже, і веселило публіку.

Різдво Христове та Новий рік, мабуть, найулюбленіші свята тих, хто не дружив із законом. Напередодні до них приїздять родичі, представники громадських, релігійних організацій. І всі з подарунками, добрими словами, побажаннями.

Звичайно, свята в колонії для неповнолітніх не порівняти з гуляннями в жіночій чи колонії для рецидивістів. Але атрибути ті самі: прикрашена ялинка, концерт, святкова вечеря, перегляд до опівночі й довше телепрограм. А ще — стінгазети, ігри, змагання, конкурси, призи. Начебто все, як на волі. Але не так.

Побачення з близькими — за колючим дротом, богослужіння — у церкві на території ВК за товстими стінами, ходіння строєм і жодного дня без перевірки. Без обмежень хіба що сміх і добрі починання. Але, скажімо, у секторах для засуджених довічно ці людські радощі фонтаном не б'ють. У камері може бути гілка ялинки під пильним наглядом коридорного, щоб, бува, чого не сталося. І нудьга, що зводить з розуму...

ІЗ ПІДСЛУХАНОГО

— Як тобі, керя, новорічний сабантуй?
— Понти.
— А мені ніштяк. Я змалечку від табору до табору стежки протоптав, не знаю ні слухом ні духом, як на волі зависають. Тут було прикольно.

...Задовго до Року Дракона я познайомився з молодим старцем, на спині якого затишно розмістилася вогнедихаюча істота. Кожне татуювання, як відомо, зі змістом. А що означає дракон і, скажімо, змія?

Як з'ясувалося, власник дракона — «священна корова» серед злочинців. Але наноситься ця наколка тільки після схвалення клану.

Не менш значуще татуювання повзучого гада — прадавнього символу мудрості. Її власники — злодії в законі. Змії нагадують «авторитетам» про тлінність життя й вірність злодійським поняттям.

Зображення змії виколюють собі не тільки шановані злодії. Його можуть використовувати так звані «баклани» — пацани, що відбували покарання за злісне хуліганство чи багаторазові крадіжки.

Але є ще одна категорія злочинців, на тлінні тіла яких у так званих чорних колоніях (бал правлять пахани) можуть насильно нанести оголену у фаті й з яблуком жінку, оповиту змією. Зеки, які «заслужили» це татуювання, — найзневажуваніші й гнані мешканці зони...

Іван ІЛЛЯШ.

МИТТЄВІСТЬ МІСЯЦЯ

Серпень 2011.
Лідера партії «Батьківщина», екс-прем'єр-міністра України Юлію Тимошенко взято під варту.
Фото УНІАН.



ЗНОВУ ДВІЙКА!

1962
31 травня — перше після війни офіційне підвищення цін на м'ясо-молочну продукцію (на 30—40 відсотків). У Києві з'явилися листівки із закликами до організації мітингів протесту. У Костянтинівці на Донеччині виникла нелегальна організація Підпільний центр «Свобода».

ЩО ПОСІЯЛИ: АНТИКОРУПЦІЙНА РЕФОРМА



Микола Хустенко, підприємець (Київ):

— Влада розпочала боротьбу з корупцією — добра річ, бо без цього марно сподіватися на ефективність будь-якої реформи, передусім податкової. Згідно з оцінками нашого Президента Віктора Януковича, через корупцію щороку бюджет втрачає близько 20 мільярдів гривень доходів, але, як на мене, то значно більше. Бо, приміром, свого роду хабаром можна розцінювати й попереднью оплату податку на прибуток, якщо за неї тобі обіцяють автоматичне відшкодування ПДВ. Бо саме корупція дає наснагу тіньовому ринку.

У квітні парламент схвалив антикорупційний закон, який набув чинності в липні. Тепер за хабарі до 3339 гривень передбачається не тільки штраф, а й тюремне ув'язнення до п'яти років. Визначили, що подарунки не мають перевищувати 50 відсотків мінімальної заробітної плати. Примусили чиновників декларувати видатки, які перевищують 150 тисяч гривень. Враження таке, що законодавчу гармату зарядили дробом. І стрілятимуть по горобцях.

Андрій Барковський, підприємець (Одеса):

— Якось втомилися всі говорити про боротьбу з корупцією. Її частиною сьогодні, на жаль, стали закони: якщо не можна, але заплатиш, тоді — можна. Зустрічаються й чесні чиновники, я принаймні з ними знайомий. Але їх бережуть і не допускають до важливих справ.

Чи можна її перемогти? Очистити суспільство від корупції — це все одно, що звільнити тіло від скелета. Таке, як ви розумієте, зробити просто неможливо. У боротьбі з корупцією в нас не завжди бракує грошей — їх ледь вистачає на хабарі чиновникам.

Чи зіштовхувався я в році, що минає, з тим, що доводилося давати хабара й дарувати коштовні подарунки? Зіштовхувався. І зрозумів, що боротьба з корупцією зменшує кількість хабарів, але збільшує їхню якість.

Чи зникне це зло в році наступному? Ні, звісно. Прогнозую, що воно вийде на вищий рівень — це коли потрібно буде давати хабар, щоб довідатися, якого розміру хабар необхідно дати. Адже ніщо так не принижує чиновників, як дешеві подарунки і маленькі хабарі.

ФРАЗА МІСЯЦЯ

Свинська арифметика

Микола Присяжнюк, міністр аграрної політики і продовольства:

— Сім'я, яка вирощуватиме 20 свиней в ангарах, за рік може заробити від 50 до 113 тисяч гривень... І це важливий соціальний аспект свинарства.

Від чергового:

— Ви забули ще про один аспект. Те, що за рік заробить сім'я, в один момент можуть забрати на відгодівлю великої рогатої худоби... самі знаєте, з якого ангару.

ПЛЮС ДВАНАДЦЯТЬ

Сергій Павленко (Серпень 2000 р.)

— Я народився 22 серпня 2000 року, тому батьки кажуть, що трохи недотягнув до свята — Дня Незалежності. Але часто буває так, що в сімейному колі ми святкуємо мій день народження саме 24 серпня, бо це — вихідний, і вся сім'я має можливість зібратися разом. Приїдуть і всі мої дідусі та бабусі, адже татові батьки живуть у селі на Полтавщині, а мамині — у Харкові.

Про що я мрію? Мрію навчитися водити автомобіль, як тато, майструвати, як він. Ну а щодо майбутньої професії, то теж є кілька думок. Можливо, я стану лікарем, як мої дідусь і бабуся по маминій лінії і сама мама. Щоправда, це може бути лікар, який лікує тварин. Мені подобається за ними доглядати, бо в нас є кіт, два папужки і рибки. Мама навіть розповідає, що колись я просив її вилікувати рибку, яка занедужала. Але подобається й займатися конструюванням, то, може, стану конструктором чи інженером, як тато.

Полтава.

Фото Віталія СКОБЕЛЬСЬКОГО.





МИТТЄВІСТЬ МІСЯЦЯ

Серпень 2011.
Жінка вистрибує з палаючого будинку під час заворушень у Лондоні.
Фото із сайта «Українська правда».



25 вересня минає 80 років від дня народження видатного співака Анатолія Солов'яненка, *на знімку* (1922—1999)

35 років тому, 27 вересня 1977 року, поставлено під навантаження перший енергоблок Чорнобильської АЕС

ЩО ПОСІЯЛИ: ОСВІТНЯ РЕФОРМА



Віталій Коробейник, начальник райвідділу освіти (Малинський район Житомирської області):

— В освіті справді «драконівським» є фінансування. П'ять років тому в Малинському районі було 2564 учні. Нині — 1744, тобто на 820 дітей менше. Матеріальна база залишається та само, що й раніше, а видатки на її утримання стрімко зростають. Кошти виділяються в розрахунку на одного учня. От і виходить, що сільські школи у значно гіршому становищі, ніж міські. Адже там багато учнів. А в нашому районі із 26 тільки у трьох понад сто учнів. У 14 школах навіть і по півсотні дітей не набереться. Загострюється проблема кадрів. Частка пенсіонерів серед педагогів зростає. А молодь у село їхати не хоче. Тим паче що «чиста» зарплата у вчителя з новеньким дипломом — близько 800 гривень. Мріємо, щоб найближчим часом запрацювала програма «Шкільний автобус». Адже востаннє держава нам виділила транспорт для шкіл у 2004 році.

Роман Півторак, директор Тернопільського ВПУ №4, заслужений працівник освіти України:

— Про підготовку робітничих кадрів має дбати не лише держава, а й приватні структури. Дефіцит кваліфікованих робітничих кадрів, які б відповідали вимогам сучасного виробництва, в Україні стає реальністю. Але чи потрібна сьогодні державі майже тисяча ПТУ? Для бюджету їх утримання обтяжливе, та й ринок не потребує стільки кадрів. На мою думку, третину закладів можна скоротити. Слід переглянути перелік професій, затребуваних ринком, і фінансувати підготовку відповідних фахівців. Вважаю, що у податкове законодавство слід внести відповідні поправки, а кошти, отримані від приватного сектору економіки, мають витрачатися на змiцнення і модернізацію матеріальної бази професійних училищ.

Законодавство про освіту, в тому числі професійно-технічну, прийняте 1996 року, свою роль у перехідний період від постсоціалізму до ринкової економіки виконало, але воно зовсім не відповідає реаліям.

Пропоную негайно реформувати структуру управління освітою. Навчальні заклади повинні безпосередньо виходити на Міністерство освіти і науки, молоді та спорту, тим більше що нинішні засоби зв'язку це забезпечують. Для чого посередники у вигляді обласних, міських, районних відділів освіти? Вони лише імітують свою значимість, і нерідко це набуває безглуздих форм, стає гальмом. Такого давно немає у наших сусідів: поляків, угорців, болгар.

А ось навчально-методичні центри, інститути підвищення кваліфікації, навпаки, слід зміцнювати.

МИТТЄВІСТЬ МІСЯЦЯ



Вересень 2011.

Урочисте засідання Верховної Ради України з нагоди відзначення 20-ї річниці проголошення Незалежності України.

Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

Найвигідніші інвестиції — в дітей

Перед новорічними святами на Рівненщині справили новосілля учні сіл Берестя Дубровицького та Будераж Здолбунівського районів. А загалом цього року така радість випала дітям із сіл Бишляк і Мульчиці Володимирецького району, а також юним рівнянам, перед якими гостинно відчинила двері нова школа №14, яка вже була віднесена до розряду довгобудів.

— Можна кивати на кризу і нічого не будувати, — розмірковує голова Рівненської ОДА Василь Берташ. — Але я противник такої бездіяльності. Буваючи у селах, бачив, що в деяких із них школи аварійні. Тож найпершим завданням влади стало вивести дітей із таких шкіл (а їх в області було 21), створити їм комфортні умови для навчання. Саме на це скерована й відповідна обласна програма. Чимало нам вдалося вже зробити. Тільки нинішнього року ввели в дію п'ять нових шкіл, наступного плануємо ще десять.

Оскільки Рівненщина — лідер серед регіонів України за народжуваністю, то й дуже актуальним тут є забезпечення малюків місцями в дитсадках. Тож область другий рік поспіль отримує цільову субвенцію з держбюджету на будівництво нових дитсадків і створення груп у вже існуючих. Цьогоріч на Рівненщині відкрили 37 оновлених дошкільних навчальних закладів. У 2012-му планують відновити роботу ще дев'ятнадцяти дитсадків і побудувати три нові, а також п'ятнадцять навчально-виховних закладів «школа-дитсадок», повідомили в управлінні освіти та науки Рівненської ОДА.

— На мою думку, найвигідніші інвестиції — в дітей, — каже Василь Берташ. — Тож цілком природно, що їм в області — першочергова увага.

Олександра ЮРКОВА.

Рівне.



На знімку: ця маленька мешканка села Будераж Здолбунівського району радіє, що навчається в такій чудовій школі.

Фото автора.

ФРАЗА МІСЯЦЯ

У справі жінки шукайте чоловіка!

Лілія Фролова, державний обвинувач у справі Юлії Тимошенко:

— Сьогодні можна навіть сказати, що вона (Тимошенко) має такий само вигляд, як і на початку судового процесу. Вона дуже приваблива жінка, і особисто я не помітила якихось змін на її обличчі. Вона має чудовий і акуратний вигляд.

Від чергового:

— Подумати тільки: чого не наговорить одна жінка про іншу, щоб зробити приємність чоловікам!

Його знали у Полтаві як «головного» Діда Мороза

ІСТОРІЯ ОДНІЄЇ ФОТОГРАФІЇ

Цю вересневу світлину як одну з найцінніших реліквій бережуть у Полтавському палаці дитячої та юнацької творчості. На фото, зробленому 1961 року, всі одразу впізнають знаменитого Тарапуньку — Юрія Тимошенка, уродженця Полтави, перші кроки на естраді якого були пов'язані з тодішнім Палацом піонерів. Ну, а інші — теж відомі свого часу у Полтаві люди: поруч з Тарапунькою — перший директор закладу Григорій Шаліт, за ним — керівник гуртка Емілія Болотна-Шапіро та її колега Євген Міліков. Саме йому і подарував свого часу цей знімок з дарчим підписом Юрій Тимошенко. Хто ж такий Євген Міліков?

Для Полтави він теж людина майже легендарна. Адже вперше переступив поріг Палацу піонерів ще школярем — 1934 року, коли почав тут виступати у танцювальній групі. Ось як згадував цей період сам Євген Михайлович:



«У нас у гостях тоді бували Павло Петрович Постишев, Антон Семенович Макаренко. Після повернення з експедиції папанінців до Полтави приїздив радист Ернст Кренкель. Із полтавцями він зустрічався в театрі імені М. Гоголя (кінотеатр «Салют»). Тоді працівники Полтавської кондитерської фабрики подарували йому величезний торт. А наша група на цій зустрічі виступала з концертом. Після закінчення заходу радист-папанінець сказав: «Шановні полтавці! Велике вам спасибі за гостинність, мені дуже сподобалося ваше місто — красуня Полтава. Я приїхав до вас у гості, бо вона знаменита. Велике вам спасибі за ваш чудовий подарунок. Я з ним сфотографуюсь та покажу фото друзям і товаришам, а торт дарую піонерам і школярам за їхній прекрасний концерт». А наступного дня ми всі прийшли до палацу з тарілочками і ложками. У спортивній залі торт порізали, і всі його скуштували.

1939 року, коли вся Україна відзначала 125-річчя від дня народження Т. Г. Шевченка, у Києві відбувся концерт. Григорій Аронович Шаліт написав його сценарій під назвою «Дитинство Тараса». На березневі канікули ми поїхали до Києва, де виступали в театрі. Після концерту до нас на сцену вийшов Микита Сергійович Хрущов. Потиснув Григорію Ароновичу руку і всім нам подякував за чудовий виступ. Потім на пароплаві ми поїхали до Канева на могилу Т. Г. Шевченка. П'ять днів ми були гостями киян. Хіба таке забудеш?».

А 1950 року — після війни та служби в армії — Євгена Мілікова запросили вже на роботу до Палацу піонерів, де й трудився він упродовж 40 років! Був керівником танцювального гуртка, а потім увесь час працював масовиком-затійником. Та полтавці — особливо діти — найбільше знали і любили його як «головного» міського Діда Мороза. На цьому поприщі він досяг результатів, вартих Книги рекордів: підраховано, що Євген Міліков був Дідом Морозом на 1504 дитячих ранках! А ще як тамада він «відіграв» 348 весіль!

Навіть вийшовши на пенсію, Євген Михайлович упродовж іще 12 років щоліта працював у Нових Санжарах, у дитячому таборі «Фонтан». Він прожив довге, сповнене творчого натхнення життя, і хоч кілька років тому «головного» Діда Мороза не стало, його завжди пам'ятатиме не одне покоління полтавців, які сьогодні вже й самі водять онуків до новорічної ялинки у центрі міста, де радував їх колись Міліков.

Віталій СКОБЕЛЬСЬКИЙ.

Фото з архіву Полтавського палацу дитячої та юнацької творчості.

З НОВИМ ВЕРЕСНЕМ!

Святкуєм у Криму: бюджетно і не дуже

За Кримом міцно закріпився статус літньої оздоровниці. Втім, на Новий рік багато туроператорів почали активно закликати гостей відзначити головне зимове свято — як душа забажає. Певна річ, не безплатно.

По-місцевому

Більшість кримчан зустрічає-проводжає Новий рік у колі родини чи друзів. Затрати залежать від фантазії, цін на продукти та спиртне. Святкування в супроводі традиційних олів'є й шампанського укладається в рамки навіть надто скромного сімейного бюджету. Для різноманітності можна піти до міської ялинки, подивитися скромні виступи тутешніх творчих колективів і салют. Заїжджого туриста цим не здивуєш. Та й багато кримчан намагаються урізноманітнити Новорічну ніч. Наскільки — залежить від вмісту кишень.

По ресторанах

Уже традиційним святкуванням Нового року для деяких гостей і кримчан стає візит у ресторан. Часто — при готелі десь на ПБК.

Але тут треба бути готовим до чималих (за мірками більшості українців) затрат. У середньому Новорічна ніч у непоганому ресторані у великому населеному пункті обійдеться приблизно в 1000 гривень із людини. Зазвичай сюди входить вартість стола та шоу-програма за участю якоїсь нафталінової зірки радянських 90-х. Не виключено, що алкоголь доведеться докуповувати окремо — не за магазинними цінами, звичайно.

Аналог ресторанного святкування — зустріч Нового року в одному з готелів чи пансіонатів Ялти і південнобережжя: банкет і шоу-програма. Ціна залежить від рівня закладу й «зірковості» запрошених артистів. Наприклад, один відомий готельний комплекс запрошує на «Олів'є-шоу» із провідними Василісою Фроловою і Євгеном Сморигіним. Також обіцяють виступи акробатів, балету, барабанного шоу і брейк-дансерів.

Новорічний вечір у такій компанії коштуватиме дорослій людині від 1600 до 3000 гривень. За дитину до 14 років — додатково 600 гривень.

І це для ПБК далеко не межа. Так, один із найдорожчих південнобережних закладів, відомий клуб-готель, пропонує в Новорічну ніч «вишукані страви та напої, стильну музику та найяскравіший феєрверк у Ялті», а також кулінарне шоу, призи й подарунки в супроводі джазового тріо «Sing-Sing» і Dj Danny-L. Вартість такого банкету: 2 990 грн. з дорослого і 1 990 грн. для дітей до 16 років.

Для бажаючих зустріти Новий рік «із закордонним колоритом» варіанти теж є. Наприклад, можна відвідати Італійську вечірку 2012, де обіцяють «справжню італійську кухню, автентичну італійську музику та жагучі танці, морський феєрверк, подарунки і вечірку з італійськими хітами у виконанні справжніх італійців!» За це дорослим любителям піци треба викласти від 3 до 4 тисяч гривень. Юному шанувальнику захід обійдеться в півтори-дві тисячі.

На природі

Зазвичай — у горах. Приміром, можна купити тур по печерних містах і святих місцях Криму. Три-чотириденна пригода, що включає поїздку на осликах, екскурсії та вартість номера разом з харчуванням, зробить тоншим ваш гаманець на суму від 1900 до 2250 гривень. Ще більш бюджетний варіант при наявності хорошої компанії — оренда будиночка в гірському Криму. Але, як правило, вже до кінця листопада більшість місць там заброньовані.

Знайти розваги за смаком зможуть навіть найвибагливіші цінителі відпочинку. Наприклад, зустріти бій курантів під водою або на висоті кількох кілометрів. Було б тільки бажання.

Роман ЧЕРЬОМУХІН.

...Закусимо — і знову наллємо!

Олені Закусиловій, начальнику виробничо-технологічної лабораторії ТОВ «Агрофірма «Золота Балка», можна тільки позаздрити: в Новорічну ніч вона буде присутня за тисячами, якщо не мільйонами, святкових столів у багатьох країнах водночас. Не особисто, звичайно. Опосередковано — в кожній пляшці іскристого напою, який «Золота Балка» експортує до Росії і Німеччини, Греції і Чехії, США й Канади, а ще — до Вірменії, є частка не тільки її праці, а й, без перебільшення, душі та настрою.

Щодо настрою: останніми роками споживання шампанського на душу населення в Німеччині виросло в багато разів — німцям лікарі рекомендують(!) кожен ранок починати з фужера іскристого напою. У нас є гарний привід перейняти європейську традицію з 1 січня 2012 року. Для цього колектив «Золотої Балки» готовий створити українцям усі умови.

Микола МАГДИЧ.

Севастополь—Балаклава.

Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.



На знімку: брют, що розливає Олена Володимирівна, довелося скуштувати кореспондентам «Голосу України». Рекомендуємо до новорічного столу! Втім, можна й до щоденного.



Старший продавець Валентина Харковенко у фірмовому магазині.

ЗНОВУ ДВІЙКА!

1972

Володимира Щербицького обрано Першим секретарем ЦК Компартії України. Друга хвиля арештів українських дисидентів (Світличний, Дзюба, Сверстюк, Стус, Холодний, Чорновіл, Гель та інші). Урочисте святкування 50-річчя утворення СРСР у Москві.

Наша ялинка — у Ватикані, а тернопільська — у столиці

Приємно, що останнім часом наші краяни прославляють Тернопілля не лише у спорті, мистецтві та красному письменстві, а й в інженерній думці. Адже цьогоріч майдан Незалежності Києва прикрасила штучна зелена красуня з відомою маркою тернопільської фірми «Ялинка України».

Амбітна **вереснева ідея** підкорити столичний олімп належить керівництву згадуваної фірми. А ось автором проекту і розробником штучної швидко монтованої ялинки у столиці став досвідчений інженер, академік Академії будівництва України Анатолій Пасько. А в установці допомагав представник Інституту генплану Києва Олег Балабанов. Власне за його сприяння дозвіл на встановлення тернопільського дива у центрі Києва надав головний архітектор міста Сергій Целовальник.

Анатолій Михайлович з притаманною йому педантичністю і допитливістю (а він, крім усього іншого, ще й відомий краєзнавець і член Національної спілки журналістів України) подає окремі цікаві параметри свого дітища. Так, висота новорічної ялинки понад сорок метрів, маса — 22 тонни, на десять тонн більша вага фундаментних конструкцій. Кількість гілочок на її конусній поверхні — 11 тисяч штук. На головній ялинці нашої держави — 17 кілометрів освітлювальних гірлянд, а загальна довжина усіх деталей і прикрас — 30 кілометрів!

Інженер-академік А. Пасько підрахував і так званий будівельний об'єм ялинки, що дорівнює 270 метрам кубічним, а площа бічної поверхні «деревища» рівноцінна дачній ділянці в 10 соток.

І нарешті — екологічний аспект тернопільського проекту. Завдяки встановленню штучної красуні збережено від сокири одну тисячу ялинок(!), а цьогоріч змонтовану збірно-розбірну зі сталевого прокатного профілю можна буде використовувати ще сорок разів і таким чином зберегти 9 гектарів лісу!

Богдан НОВОСЯДЛИЙ.

ПЛЮС ДВАНАДЦЯТЬ

Владислав Бур'ян
(Вересень 2000 р.)



— Є дуже багато гарних професій. Але мені подобається лише одна — журналіст. Найбільше мені до душі телевізійна журналістика, особливо робота ведучого. Щоб досягти своєї мети, я старанно вивчаю англійську мову й узагалі добре навчаюся. Мрію жити і працювати в Англії. Гадаю, що за 12 років я встигну закінчити школу, університет і переберуся жити у Великобританію. На якому саме каналі працюватиму, ще не вирішив. Через 12 років багато чого може змінитися. Очевидно, зникнуть нині відомі телеканали і з'являться нові, але журналістика — це та професія, яка й через роки буде цікавою і затребуваною. Спілкуючись із людьми, я щораз отримуватиму нову інформацію. Це класно!

Фото Лариси РОМАНЮК.



МИТТЄВІСТЬ МІСЯЦЯ

Вересень 2011.

Світлова інсталяція у вигляді двох веж-близнюків у пам'ять про події 11 вересня 2001 року в Нью-Йорку.

Фото з сайта «Українська правда».

У вересні ложка води робить два болота



21 жовтня минає 340 років від дня народження автора першої української конституції Пилипа Орлика, *на знімку* (1672—1742)

80 років тому, 10 жовтня 1932 року, урочисто відкрито Дніпрогес

ЩО ПОСІЯЛИ: ПЕНСІЙНА РЕФОРМА



Людмила Казакіна, безробітна (Авдіївка Донецької області):

— Нічого доброго не чекаю, дедалі гірше та гірше. Закон таки неправильно прийняли. Я маляр-штукатур, усе життя працювала на будівництві. У будь-яку погоду — мороз, сніг, дощ, вітер... Важко це, стала хворіти: ноги болять, нирки. Тому й розрахувалася. Думала, мені чотири роки до пенсії, а тепер, бач, усі сім. Нічого іншого не вмію, а фізично працювати вже не можу. Та й хто візьме на роботу в офіс жінку такого віку, як я, з букетом хвороб?

Вважаю, перш ніж підвищувати пенсійний вік, треба було подивитися, де працювали жінки. І розділити їх. Робота з паперами, у приміщенні — це одне. А коли людина фізично працює змолоду, то до п'ятдесяти вже зношена, не має сили продовжувати. Ось я посадила здоров'я, а пенсії так і не заробила. Таких, як я, багато. У нас один вибір — працювати на шкідливій роботі чи залишатися на старості з мінімальною пенсією.

Тетяна Бабинець, редактор обласної газети «Сумщина» (Суми):

— Пенсійна реформа потрібна була ще позавчора. Як непритомному ковток свіжого повітря. Це дало б змогу скинути непомірний економічний тягар із незміцнілих плечей держави. Однак наші можновладні «пенсіонери» вирішили знову в'їхати до власного раю на Карибах на плечах не обтяженого статками люду. Замість того, щоб по-державницькому підійти до проблеми, вони, по суті, обмежилися лише збільшенням стажу та пенсійного віку жінок. Та ще й самовдоволено вихваляються: мовляв, щороку економитимемо близько 800 мільйонів гривень бюджетних коштів. Сміх та й годі. Це за нинішнього дефіциту Пенсійного фонду в 31 мільярд гривень...

А чого варта відверто цинічна заява головного пенсійного «реформатора» пана Тігіпка: мовляв, як і жінки на Заході, українки живуть на пенсії 24 роки. Знехтувано істотною «дрібничкою»: там на пенсію виходять у 63—67 років, в Україні — мінімум на вісім років раніше. Перш ніж «ощасливлювати» нас пенсійною «манною», варто було зважити, що вже нині найбільше безробітних серед представниць слабкої статі.

Щоб скинути з плечей держави непомірні соціальні навантаження, слід негайно паралельно із солідарною запроваджувати накопичувальну систему. До того ж щонайпізніше — для 30-річних. Із прицілом на майбутнє, щоб нинішнє молоде покоління могло заробити собі кошти на пристойну старість. А наші пенсійні «академіки» збираються це зробити (не інакше як курям на сміх) «після подолання дефіциту в Пенсійному фонді». Але нинішні пенсіонери цього можуть так і не дочекатися.

На моє переконання, у цього зволікання є досить просте пояснення: можновладні продовжують чубитися між собою за право розпоряджатися майбутніми багатомільярдними коштами накопичувальної системи. Державі такого ласого шматка вони, звісно, не віддадуть.

З легкої руки Андрія Садового Львів виграв джек–пот

Основні об'єкти до Євро–2012 збудовані за державні кошти

Міського голову Львова Андрія Садового часто критикують. У кав'ярні добре поінформовані городяни розкажуть з десяток інтригуючих історій про керівника міста. Найцікавіша: без жодного серйозного підприємства Андрій Садовий створив інститут розвитку міста і «Самопоміч» — блискучі піар-проекти, які допомогли йому зайняти крісло №1 у міській ратуші.

Поза сумнівом, Андрій Садовий — талановитий керівник, робить гроші, як з повітря. Даремно бурчать і нарікають. Усе, до чого торкається рука міського голови, випадає грошовим дощем на старовинне місто. З ним міг би позмагатися лише граф Станіслав Скарбек, котрий збудував приміщення театру імені Марії Заньковецької — на той час найбільше в Європі, і мав казкові плани перекидання річок із заходу на схід.

Порушимо львівську традицію і хвалитимемо міського голову. І ось чому. Де б опинився Львів, якби Андрій Садовий не зробив ставку на Євро-2012? Гроші взяли в кредит і почали будувати новий стадіон, без якого про чемпіонат Європи з футболу у Львові ніхто навіть говорити б не захотів. Вклали у стадіон кілька сотень мільйонів гривень, але який дощ після того випав? Мільярди посипали на Львів з державного бюджету.

У Львові до Євро-2012 за державні гроші збудували один з кращих європейських стадіонів. Затрати — 2,5 мільярда гривень. На околиці виріс сучасний міжнародний аеропорт. Затрати — дотягують до 2 мільярдів гривень. Додамо ще 500 мільйонів на реконструкцію доріг і кілька десятків мільйонів на медицину...

Паралелі з історії

2011 рік львів'яни порівнюють з початком XX століття, коли у місті збудували новий залізничний вокзал, у самому центрі на бетонній подушці звели оперний театр, бурхливо зростала промисловість — наступала ера економічного та духовного розвитку.

Можна багато говорити про зміни, на які корінні жителі не звертають уваги. Найкраще на зміни реагують гості: протягом 2011 року Львів відвідали понад мільйон туристів. Стало модою для українців у вихідні приїжджати до міста, що дихає історією. У Новорічну ніч львівські кав'ярні будуть забиті туристами.

За приватні гроші до Євро-2012 у Львові та в містах-курортах побудують лише готелі та ресторани. Це нині дуже прибутковий бізнес. Місто Лева переживає справжній бум. Це надійний бізнес, і є гарантія, що завтра ніхто не відбиратиме збудовані об'єкти.

Бельгієць хотів збудувати стадіон

Все ж таки, звідки місто мало черпати гроші для підготовки до Євро-2012, — ми поцікавилися в колишнього міського голови Василя Куйбіди.

— Усе залежить від ситуації, — каже він. — Коли маємо дефіцит бюджетних коштів, на зарплату не вистачає, а на поточні видатки нема грошей, якомога більше треба залучати інвестицій. Передусім подбати, щоб наші бізнесмени хотіли вкладати кошти в інфраструктуру. Один бельгійський підприємець хотів у Львові збудувати стадіон. Просив лише безплатно виділити земельну ділянку. Я, коли був міністром з регіонального розвитку, зустрічався з ним у Бельгії. На засіданні торгової палати він показав слайди стадіону, що відповідав усім вимогам УЄФА. Через 20 літ експлуатації його мали безплатно передати місту. Міський голова чомусь відмовився від цікавої пропозиції.

— Андрій Садовий ішов на вибори з метою якнайбільше грошей взяти з держбюджету — Львів мав бути окремим рядком, а не створювати умови для розвитку бізнесу.

— А як бути з іншими містами України? Одесою, Дніпропетровськом? Інша річ, коли йдеться про центральну частину Львова, яка занесена до культурної спадщини ЮНЕСКО. Для цього треба претендувати на кошти з держбюджету. Наша країна несе відповідальність за пам'ятки архітектури перед світовим товариством.

— Що треба робити, щоб у Львів йшли інвестиції?

— Мислити інтересами інвестора та львівської громади.

Ніхто не дасть гарантію

Хто ж має фінансувати такі проекти, як Євро-2012, ми ще поцікавились у президента Українського фонду «Громадська думка» Володимира Подгорного.

— Однозначно — інвестори. Створювалася громадська думка, що до нас підуть інвестиції, — каже співрозмовник. — Розраховували на нові робочі місця, на кращі заробітки, на прибутки львівських компаній. Люди з великою надією дивляться на Євро, вони розуміють, що все збудоване залишиться у Львові й служитиме місцевій громаді.

— Чому ж приватні інвестиції не прийшли?

— Нема гарантії, сприятливого клімату, стабільності. Завжди були підозри щодо корупційної складової. Нема такого, що прийшов, зареєструвався, вклав мільярд і все твоє. Іноземець не може в Україні вести бізнес за європейськими законами, бо тут є якесь подвійне дно. Щось непрозоре, незрозуміле.

— А що може зробити місцева влада?

— У нас є ради й адміністрація, де постійно змінюються керівники виконавчої гілки. Хто сьогодні в області має право поставити свій підпис під тим чи іншим дозволом, який ніхто не оскаржить? Ніхто! Ось відповідь на поставлені питання.

П'ятий син

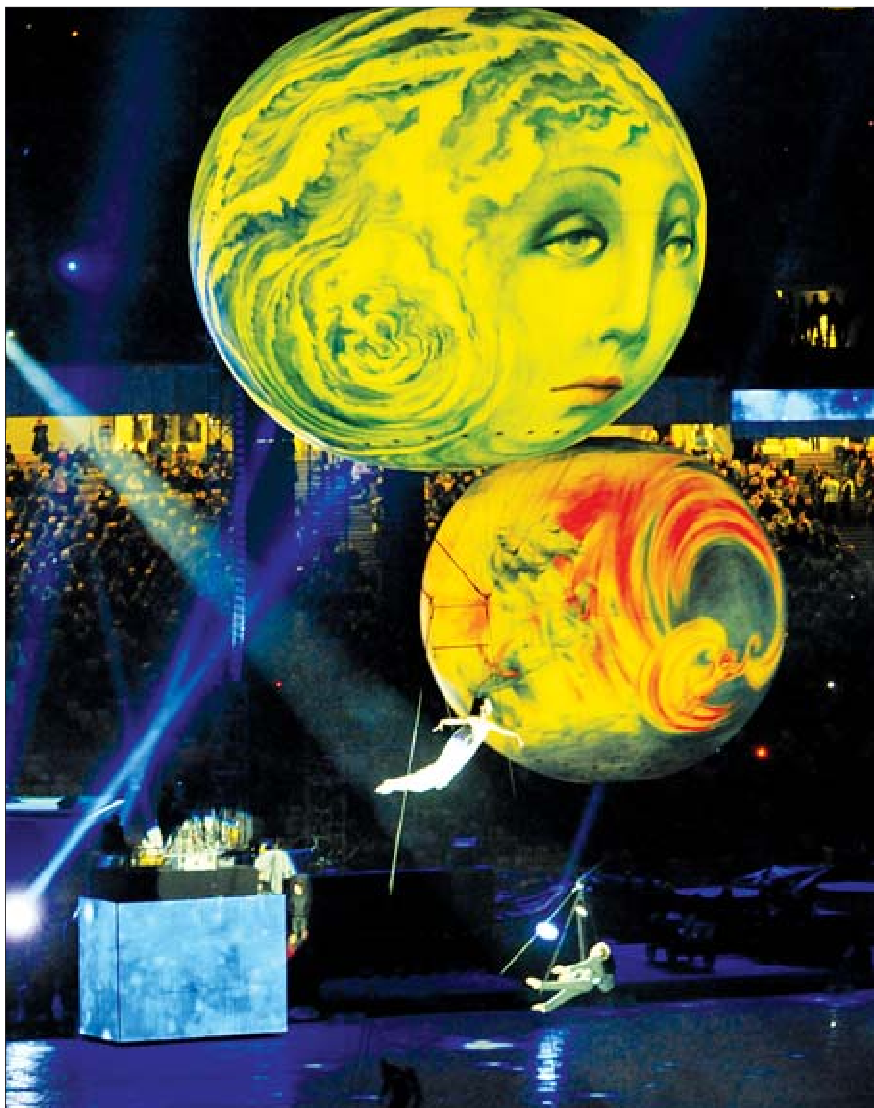
Андрій Садовий вже увійшов в історію Львова як багатодітний батько, в якого наприкінці 2011 року народився п'ятий син. Дружина Катерина і діти почуваються з таким батьком, як за кам'яною стіною. Якщо в новому 2012 році приклад Андрія Садового почнуть наслідувати інші чиновники, Львів очікуватиме демографічний вибух.

Богдан КУШНІР.

Львів.

На знімку: відкриття стадіону «Арена-Львів».

Фото Йосифа МАРУХНЯКА.



МИТТЄВІСТЬ МІСЯЦЯ

Жовтень 2011.

У столиці відбулася урочиста церемонія відкриття НСК «Олімпійський» — головного стадіону XIV чемпіонату Європи 2012 року з футболу.

Фото Олександра КЛИМЕНКА.

ЗНОВУ ДВІЙКА!

1982

Господарем Кремля став Юрій Андропов. У Києві відкрито монумент «Возз'єднання України з Росією» та нове приміщення філії Центрального музею Леніна.

Афродіта та Соня в одному офісі

У новому році хазяйнуватиме Дракон. Китайський, чорний і водяний. Іноді ми залюбки переймаємо східні «брязкальця», не замислюючись над сенсом і філософією. Адже вибір атрибутики величезний. Можна закупити плюшевих драконенят у газетних кіосках та «будуарчиках», де «Все по 8 гривень». А можна зустріти Новий рік та його покровителя значно цікавіше. Наприклад, завести улюбленця драконівського роду.

Мода на рептилій з'явилася в київських офісах кілька років тому. Амбітні керівники утримують граційних змій, мовчазних ігуан, самозаглиблених хамелеонів. І вірять, що це додає таємничого іміджу. «Голос України» побував у офісі, де директор та головний бухгалтер сусідують зі справжнім звіринцем.



У невеликому кабінеті мирно живуть трійко змій, трійко ящерів, молода пара павуків-птахоїдів та канарка. Крутячись у шкіряному кріслі, директор одного зі столичних ресторанів Дмитро Д. оповідає: про змій мріяв з дитинства, хлопчиком ходив до зоогуртка. Мама була проти — мовляв, коли виростеш... Дорісши до 25 років, чоловік мрію втілив: біля робочого столу височіє тераріум, а вдома квартирують 14 папуг. Навіщо стільки птахів? Директор пояснює просто: «Дуже люблю тварин». Та й іміджу це додає.

Кілька місяців тому він придбав «кабінетних» улюбленців. У ресторанному залі тераріум не ставив, щоб тварини не відчували стресу, — клієнти бувають різні. Тутешні змії та ящірки — «підлітки», їм нема й півроку. Пітон, полоз і молочна змія мають вирости до 1,5 метра. Нині ж кожне грацийно вміщається на директоровій руці з золотим перснем. Пробую й собі. Пітон ледь відчутно обплітає пальці, вібруючи язичком. На дотик гад ніжніший за котика і не холодний, — кімнатної температури.

А в тераріумі валяються мишенята. Сліпі й незграбні, народжені днів зо три тому. Поруч крутиться полоз. Мишенята дригають лапками, наче від жаху. Дмитро пояснює: вони сплять і навіть кайфують, адже долівка в тераріумі з підігрівом. Може, доживуть до вечора, а може, й до наступного ранку. «Це природа: сильніший з'їдає слабшого», — незворушно каже директор. До трапез хижаків він звик ще змалку. Щотижня змії та ящірки поїдають 4—5 мишенят. Харч купується на Куренівці (найвідоміший столичний ринок, де продають тварин, часто нелегально) й коштує до сотні гривень на місяць.

Тепер до мишеняти підповзає ящер. Дорослі гекони теж полюбляють м'ясо. Але цьому мишеня не по зубах, він має підрости. За словами Дмитра Д., конфліктів між його улюбленцями не буває. Хіба що вчепляться в мишку з різних боків. З'їдає сильніший.

Хазяїн описує годованців двома словами: «спокійні, неагресивні». Мовляв, він заспокоюється, дивлячись на них. На думку ресторатора, щоб завести змію, треба бути сміливим (не всякий візьме її в руки).



З НОВИМ ГАДОМ!

Якщо ви ще не маєте хатніх улюбленців, чи не час їх завести? «Голос України» поцікавився в експертів, кого варто купувати в рік Дракона.

Астропсихолог НДІ класичної психології «Ніка» Тетяна Ніколаєва радить обирати тварин екзотичних, «екстремальних» порід, які живуть у воді (Дракон-бо водяний) чи зовні схожі на покровителя нового року. Тож купуймо ящірок, рибок, змій, жаб, крокодилів. Або нетипових котів (єгипетської породи, сфінксів тощо) чи тер'єрів із довгою мордочкою, які зовні чимось нагадують Дракона.

Бухгалтер Ольга Валеріївна, що працює в цьому ж кабінеті, вважає тварин чудовим сусідством. Вона годує їх живими кониками-стрибунцями з пінцету. Усіх, крім павуків: тих боїться. Жінка теж заспокоюється, спостерігаючи за рептиліями, а про мишенят каже: «Нічого, нормально — змія швидко душить». Пітона бухгалтер називає Афродітою, полоза — Сонею. Тільки молочна змія та ящери поки що безіменні. На Новий рік хижаки отримають від господаря додаткову порцію мишатини.

Аніта ГРАБСЬКА.

Фото Андрія НЕСТЕРЕНКА

Дещо з вітчизняного змієзнавства

Крилаті змії-дракони з трьома (чи й дванадцятьма) головами залишили неабиякий слід у пам'яті українців. Інакше звідки — Змієві вали? А острів Зміїний? А Гадяч (Гадяче) на Полтавщині — хто б так назвав місто, якби воно не належало колись зміїному роду?

Є відома казка про Кирила Кожум'яку. В тій казці Змій жив під Києвом, регулярно брав собі красивих дівчат-киянок і їв їх (хоча, мабуть, таки не їв — бо в їжу краще брати молодиць, вони товщі). Кожум'яка відбив у нього цю звичку — це сталося там, де тепер Кирилівська церква. А сам Змій мешкав на Лук'янівці, де нині завод Артема. Було це за часів князя Володимира, а якщо ми про цього князя знаємо точно, що він був — отже, й Змій був!

А от ще факт. На Харківщині є райцентр Зміїв. Існує кілька версій походження цієї назви. Одна така: нібито тут упав з неба Вогненний Змій, а простіше кажучи — метеорит. Кратер, утворений його падінням, можна бачити й тепер, коли їдеш через Сіверський Донець на Коропове. Це давня історія — але ж і люди в цих місцях живуть ще від бронзового віку. Також дехто вважає, що в болотах на Зміївщині жив останній з динозаврів — а чому ні?

Втім, деякі драконознавці вважають, ніби Змій — це лише персоніфікація степових кочівників, яким не вистачало своїх дівчат, і вони приходили брати наших. А відтак, сучасний дослідник Володимир Бровко переконаний, що билинний Змій-Горинич жив у середні віки в межах нинішніх Харківщини та Луганщини. А столицею Горинича якраз і було нинішнє містечко Зміїв. Гаразд, але ж Горинич, як пам'ятаємо, дихав вогнем і міг літати! На це у дослідника також є пояснення. Механізм дихання вогнем — це той самий вогнемет, а ще давні візантійці мали на озброєнні вогнемети, а у них цю технологію могли запозичити кочівники. А з крилами теж усе просто — кіннота кочівників, для остраху супротивника, чіпляла крила собі на плечі. Так пізніше робили османські кавалеристи й польські драгуни (драгун — дракон, що тут незрозуміло?). Отже, вони не літали, але крила у них таки були.

І наостанок — кілька цитат з нової української літератури. У Леся Подерв'янського є п'єса «Казка про Рєпку». Один з її персонажів, Свирид Опанасович, каже про драконів: «Коли я ще пацаном був, вони на зиму літали в Африку. І так було красиво летять, строєм, аж земля трясеться. Порядок тада у них був!»

Саломон Самсонович: «А щас?»

Свирид Опанасович: «Щас ні. Щас ні в них, ні в нас, кругом порядку нема».

Африкан Свиридович: «Вони таки щас сильно поменшали. Я помню, коли ще малий був, то були такі, як бугаї, а щас такі, як курчата. І що воно далі буде?»...

Христофор ГРУША.



На знімку: старовинний герб міста Змієва.

ПЛЮС ДВАНАДЦЯТЬ

Богдана Тищенко і Мар'ян Червоний, п'ятикласники (Жовтень 2000 р.)

Обоє учні ліцею №100 Дніпропетровська, який вважається одним із кращих навчально-виховних комплексів.

Цим дітям пощастило — вони живуть неподалік, тому в одну із кращих шкіл міста потрапили «за пропискою». Обоє явні лідери, відмінники, часто виступають на міжшкільних заходах, у тому числі й у новорічних виставах. Але ось інтереси в них, як з'ясувалося, різні. І мрії теж.

— Я вчуся в математичному класі, але захоплююся танцями, вокалом, акторською майстерністю, — розповідає дівчинка з косою. — Люблю малювати, читати, вишивати муліне, бісером, стрічками. У мене є старша сестра, а батьки — підприємці. Але я бізнесом займатися не хочу. Ким уявляю себе через 12 років? Можливо, стану акторкою або (замислюється), ну, якщо не вийде, телеведучою, — сказала вона й почервоніла від зніяковілості.



— А я, — вступає в розмову Мар'ян, — учуся в економічному класі. Мені навчання подобається. А у вільний час ходжу в студію спортивних танців, захоплююся плаванням і катанням на роликових ковзанах. Ще дуже люблю, коли ми всією родиною ходимо грати в боулінг. Знаєте, у цьому самому ліцеї вчилася моя мама, тому педагоги дісталися мені начебто в спадок. Наприклад, Олена Кузіна, учитель малювання. Думаю, що через 12 років я стану комп'ютерником! Хочу робити презентації на комп'ютері, ми з татом уже пробували, — додає він.

— Може, продаватимеш комп'ютери, або відкриєш свою фірму? — намагаюся націлити хлопчика на заняття бізнесом.

— Ні, просто робитиму програми, — відповідає він.

Зверніть увагу, в них і в думках такого немає: заробити купу грошей, купити машину, дачу, яхту... Вони просто мріють про те, щоб займатися улюбленою справою, тим, що їм до душі. Чи змусить їх життя змінити свої погляди, чи підкоригує їхні плани й устремління? До зустрічі через 12 років!

Дніпропетровська область.

Фото Тетяни ВАЛІГУРСЬКОЇ.

МИТТЄВІСТЬ МІСЯЦЯ

Жовтень 2011.

Гонконг. Помер співзасновник корпорації Apple Стів Джобс. Букети квітів на його пам'ять біля роздрібного магазину Apple в Гонконзі.

Фото з сайта «Українська правда».



ФРАЗА МІСЯЦЯ

Спочатку приберіть сміття, а потім наказуйте падати

Анатолій Могильов, міністр внутрішніх справ (про те, що українці миттєво не виконують усі законні вимоги міліціонерів):

— В усьому світі існує така практика, що під час виконання команди поліцейського: «Лягай на землю» — на землю падають усі. У нас упадуть? Ні.

Від чергового:

— Команда «Лягай!» уже в минулому. Нині ставлять обличчям до стінки і пропонують постригати, щоб вилучити навіть дріб'язок.



15 листопада минає 100 років від дня народження українського поета Андрія Малишка, *на знімку* (1912—1970)

95 років тому, 7 листопада 1917 року, Центральною Радою ухвалено III Універсал, що проголошував створення Української Народної Республіки

ЩО ПОСІЯЛИ: ЕНЕРГОРЕФОРМА



Петро Допіряк, депутат обласної ради, підприємець (Чернівці):

— У великій українській енергетичній політиці Чернівецька область майже не представлена, позаяк підприємств хімії та металургії тут немає. Хоча один із китів хімічної промисловості і ринку газу Дмитро Фірташ свою кар'єру олігарха розпочинав саме в Чернівцях. Отож дебати про ціну на російський газ буковинського споживача, з якого деруть три шкури буцімто за вітчизняний, гріють, як обіцяний панський кожух.

Проте важливим актом енергозбереження для Буковини, котра має серйозні запаси нафти і газу, могли би стати цілком виправдані квоти на їх видобуток. А поки що нафту з родовища в Лопушній Вижницького району видобувають у вкритий туманом спосіб і безконтрольно вивозять на нафтопереробний завод у Надвірну, що на Івано-Франківщині. Свого часу 15 років тому Чернівецька облрада під тиском тодішнього голови ОДА відписала нафтове родовище на потужному басейні цієї сировини комерційній структурі. Вижницький район отримав якісь копійки, а область залишилася стороннім спостерігачем. До речі, румуни успішно та інтенсивно видобувають нафту з цього ж родовища по той бік кордону, обіцяючи залишити Лопушнянське родовище порожнім. З нашого боку видобуток іде повільно, в дідівський спосіб. А супутній газ взагалі воліють спалювати на факели. Тому прості люди не розуміють, чому українська влада, яка плазує перед росіянами, не розпочне видобуток власних корисних копалин і змушує їх платити за тепло втридорога.

Ще більших успіхів досягли мешканці Чернівців та Новодністровська. Річ у тім, що більш як 15 років Чернівці залишаються мало не єдиним обласним центром країни, котрий не має гарячого водопостачання. Тодішній міський голова Микола Федорук чи то через борги, чи то через відсутність управлінського досвіду допустив припинення гарячого водопостачання у квартири городян. Відтоді чернівчани миються лише черговими обіцянками на чергових виборах. Поновити постачання гарячої води, за словами начальника Теплокомуненерго Олександра Меленчука, неможливо. Мережі проіржавіли, а люди, не очікуючи обіцяного на виборах, порізали внутрішні труби і встановили електричні бойлери.

Володимир Литвинов, директор малого підприємства «Енерго» (Запорізька область):

— Приватизація у сфері енергетики — це, на мій погляд, необхідний крок для подальшого руху вперед. Важливо лише, щоб її метою було не просто отримання коштів від продажу підприємств, а приплив інвестицій у галузь. Тоді й можна очікувати змін на краще в питаннях модернізації виробничих потужностей, обладнання, забезпечення стабільності енергопостачання, підвищення енергоефективності та впровадження енергозберігаючих технологій, захисту навколишнього середовища від шкідливих викидів.

Досі ми, образно кажучи, проїдали той запас міцності енергосектору, який було закладено ще в часи Союзу. Щоб відновити потенціал галузі, потрібні чималі кошти. А їх мають лише великі компанії. Я за те, щоб об'єкти енергетики потрапили в руки саме таких інвесторів — з досвідом роботи в енергетичній сфері та необхідними засобами для її оновлення.

Чи погасне П'яте Сонце,
або Що пророчить календар майя

Нічого під небом немає вічного. Приходять і відходять кохання, багатство, слава, люди, якими захоплювався весь світ. Та що люди... Цілі цивілізації досягають розквіту, потім занепадають і щезають, залишаючи по собі загадки, над якими думають протягом століть учені.

До таких належить і цивілізація майя, докласичний період якої бере початок ще за дві—півтори тисячі років до нашої ери. Вона існувала в межах сучасних мексиканських штатів Чіапас, Компече, Табаско, Кінтана Роо і Юкатан, а також нинішніх Гватемали, Белізу, західної частини Гондурасу і півночі Сальвадору. А сягнула свого розквіту в 250—900 роках н. е., зокрема, долучилася до світових набутків ієрогліфічною системою писемності, яка вже частково розшифрована, своєрідним мистецтвом, глибокими знаннями в математиці. А ще вони були неперевершеними для свого часу будівельниками, створили власну астрологічну систему.

Пророцтв про кінець світу вистачало у всі часи. Й нині людство лякають апокаліпсисом. І чимало сучасників вірять. Як вірили колись. Це ж бо на глиняній асірійській табличці, датованій 2800 роком до н. е., написано: «...У мене передчуття, що світ доживає останні дні. Всюди панують хабарництво і корупція». Таке враження, що це есемеска нашого сучасника, написана під впливом українських реалій — а майже п'ять тисяч років минуло з того часу!

Мало хто з читачів не чув про пророцтва, відображені в календарі майя — про кінець світу, що начебто настане 21 грудня 2012 року. Хоча самі майянці користувалися кількома типами календарів. Сонячним («хааб») — для побутових потреб, священним («цолкін») — для визначення святкових днів та передбачення доль, календарем Венери. Мали вони й місячний календар, за яким визначали протяжність синодичного місяця (проміжок між двома однаковими фазами місяця) й робили це майже безпомилково.



У центрі кам'яного календаря зображений Тонатіу Майя — бог Сонця нинішньої епохи, а по боках — символи чотирьох попередніх епох. Сонячний камінь мовою символів підказує нам, що кожна епоха мала свого бога, що до появи сучасних людей на планеті змінилося чотири людських раси. Усі попередні цивілізації загинули від глобальних катаклізмів, лише небагатьом людям вдалося врятуватись і вони розповіли, що насправді сталося. Попереднє Четверте Сонце тривало 5026 років і загинуло від гігантського всепланетного потопу. Відтак з'явилося П'яте Сонце, яке світить нам досі. Воно ще відоме за майянською міфологією як Сонце Руху, бо, за уявленнями індіанців, у нашу епоху станеться нестандартний рух Землі, від якого всі загинуть. Ось така легенда, від якої крижаніє уява.

Якщо вірити календарю майя, то 21 грудня 2012 року добігає кінця п'ятитисячолітня епоха Ягуара — за відомою легендою, саме чотири напівбоги-Ягуари прибули на землю, щоб відновити тут нормальний плин життя після фатального потопу. А заодно — страшна руїна, яка триватиме доти, поки не почнеться епоха оновлення людської цивілізації.

Чому саме 21 грудня 2012 року? На думку спеціалістів, індіанці вибрали цей день як знаковий для астрономії. Бо вже наступного дня зимового сонцестояння наше світило стане в одну лінію з таємничим енергетичним центром Галактики — а таке трапляється один-єдиний раз(!) на кожні 25800 років. Отже, наша цивілізація вперше зіткнеться з цим астрономічним явищем і чим це для неї закінчиться — ніхто не знає.

По-різному сприймають сучасники таке трактування календаря майя. Одні вважають, що нас очікує страшний апокаліпсис, що, очевидно, вже не раз траплялося на планеті. Інші кажуть про межу, за якою настане очищення, духовне відродження людства. Цей варіант нам, звісно, більше імпонує.

Чи є календар майя бомбою з годинниковим механізмом?

«Повсякденне життя майя було наповнене релігією, все земне сприймалося як щось містичне, що також визначалося календарем, — пише Бернд Інгмар Гутберлет, автор книжки «Передбачення майя: чи буде кінець світу?». — Своє відображення в календарі знайшли і перекази про те, що світ кілька разів знищувався... Але календар майя зовсім не був будильником, що відраховує час настання апокаліпсису, а лише інструментом, призначеним для виконання певних функцій у свій час. А в часи класичного періоду майя (приблизно 250—900 роки нашої ери. — **Авт.**) не існувало інструменту, з допомогою якого можна було зазирнути на півтора тисячоліття вперед. Розвиток, пройдений календарем за багато століть, лише відображає змінюване сприйняття часу, і сам календар спростовує можливість зворотного відрахунку до настання кінця світу».

А відомий німецький дослідник майя Ніколай Грубе стверджує: в переказах майя зовсім не йдеться про те, що 21 грудня 2012 року настане кінець світу. Адже лише в одному з майянських текстів згадано, що цього ж дня на землю прийде Бог. До того ж тільки один (а майя вірили в багатьох богів) і без жодних намірів влаштувати апокаліпсис.

А ще Грубе звертає увагу на те, що з кінцем світу майя пов'язують значно віддаленішу дату — 9898 рік за нашим літочисленням, коли з моменту створення сучасного світу тричі пройде цикл в одинадцять бак'тун (одиниця виміру часу). Це підтверджують й ієрогліфи на кістках у царській могилі в Тікале. Але що саме станеться до тієї дати — кінець світу чи перехід його в іншу якість існування, — про це в древніх текстах не сказано.

Отож спокійно відкорковуймо в новорічну ніч шампанське з надіями на все добре, сонячне, що нас очікує в наступному році. Починаючи з Євро-2012 на футбольних полях Польщі й України та Олімпійських ігор у Лондоні і завершуючи малими радощами та втіхами, без яких неможливе нормальне життя кожного з нас.

Будьмо оптимістами!

Володимир **ВИТВИЦЬКИЙ.**

МИТТЄВІСТЬ МІСЯЦЯ

Листопад 2011.

Голодовка шахтарів-чорнобильців. Один із них став на коліна в холі Донецької облради з проханням пропустити їх на сесію облради.

Фото із сайту www. ostro. org.



ФРАЗА МІСЯЦЯ

Не життя, а пісня

Сергій Тігіпко, віце-прем'єр-міністр України (під час зустрічі з чорнобильцями):

— Ви мені можете говорити що завгодно, але середня пенсія інваліда — 1205 гривень 37 копійок — жити можна!

Від чергового:

— Боюся, що після цих слів хтось із віцепрем'єрів може сам стати інвалідом.

І ТАКЕ БУВАЄ

Ніч, коли завмерли маятники

Дивне явище, яке назвали «Паризький збій», сталося в столиці Франції в ніч з 29 на 30 грудня 1902 року.

У багатьох місцях міста о 1 годині 05 хвилин одночасно зупинилися настінні маятникові годинники. У цей самий момент, як писав «Вестник знания» № 1 за 1903 рік, багато хто з людей відчули нудоту, запаморочення й близькість до непритомності.

Директор центральної паризької метеорологічної станції повідомив, що рішуче жодних атмосферних аномалій, які могли б спричинити вищезазначене, не спостерігалося. Сейсмографи не зафіксували коливань землі.

Цікаво, що зупинилися лише маятникові механізми — на пружинні годинники «Паризький збій» жодного впливу не мав. Можливо, саме в цьому криється розгадка незвичайної події?

(Із Енциклопедії аномальних явищ).

ЗНОВУ ДВІЙКА!

1992

Верховна Рада затвердила Прем'єр-міністром України Леоніда Кучму (до того — президент Українського союзу промисловців і підприємців). Через місяць після призначення новий прем'єр доповів про програму антикризових заходів уряду.

МИТТЄВІСТЬ МІСЯЦЯ

Листопад 2011.

США. Дівчинка тримає плакат із написом: «Створіть робочі місця негайно» під час акції, присвяченої двомісячному ювілею руху «Захопи Уолл-Стріт», на площі Фолі в Нью-Йорку.

Фото Сіньхуа/Укрінформ.

Глибинка стала... центром

Оракульство східного гороскопа Василь Корнійович сприймає зі скептицизмом. Утім, і будь-яке інше. Бо щиро вважає, що характер людини «ліпиться» не зодіаком, а генами і власним зусиллям. Хоча саме він, народжений у рік Дракона — «одного з найзвитяжніших, найсильніших і найщасливіших знаків», — міг би спокійно довіритися древнім китайцям. За «рознарядкою» цього знака, Василю Шуляку «багато що дано», але й «багато що вимагається». За «лімітом» власної вдачі, це «що» вимагає від себе він сам.

Здавалося б, чого чоловікові треба? Районом уже не керує, нікому нічого не винен, усе, що зробив, — залишив у спадок: нехай нова влада примножує. Як може. Як хоче. І як уміє. А його посада тепер нечиновна: директор виробничо-комерційного підприємства «Авантаж». Гектари — центнери, засухи — зливи... Одне слово, аграрій. Але... «Крісло моє невисоке, та з нього далеко видно, — каже Василь Корнійович. — А побачене, вірите, муляє...». «Муляють» проблеми глобальні: наприклад, чому в нашій державі наміри і реальність зводяться до парадоксу, як в анекдоті про «боротьбу і єдність протилежностей» на прикладі «прокурора-хабарника». «Муляють» регіональні. Шуляк — палкий патріот Хмельниччини і за станом душі, і за статусом: старійшина депутатського корпусу області (безперервний стаж у радах різного рівня становить тридцять вісім років). «Муляють» зовсім локальні...

Є у Теофіпольському районі село Великий Лазучин. Великий, щоправда, лише за назвою. За фактом — зовсім малий: приблизно чотириста мешканців. Глибинка глибинкою: з райцентру до нього, мов до Місяця гопки. Перебільшення, звісно, але доля істини є. Особливо в осінню сльоту чи снігову круговерть. Колись у селі була своя церква, але в п'ятдесятих роках дзвони замовкли. Будівництва комунізму це не прискорило: вакансію «опіуму» частіше почала заміняти сивуха. А тим, хто віри не зрікся, довелося міряти десятки кілометрів доріг до храмів у дальші села. З покоління у покоління. Не рік, не два — більш як півстоліття...

Ходили б, напевно, і досі, якби не Василь Корнійович. «Лазучинці задумали збудувати церкву, але самотужки, навіть толокою, зробити це нині важко: малими грошима і стіни не викладеш. Вирішив допомогти їм на кошти своєї родини — діло ж святе, для людей... А будувати я звик. І люблю. Почав ще, по суті, дитиною — з хліва. А потім чого тільки не зводив! І храми також. До речі, реставрація однієї сільської церквиці за радянських часів ледь не коштувала мені партквитка. З «вищестоящими» знайшли консенсус — церкву цнотливо нарекли... музеєм.

Нині, слава Всевишньому, добра воля не підвладна ні партконтролю, ні обов'язкам керівника. На те вона й добра, щоб диктуватися власним сумлінням. І власною небайдужістю до того, що вибкоїться з твоєї ідеї. Василь Корнійович вкладав не тільки сімейні гроші: прискіпливо добирав проект, архітектора, майстрів, іконописців. Із сином Володимиром пильнував кожний етап роботи, кожну найменшу деталь — будівельного досвіду було мало: довелося вивчати тонкощі українського православ'я.

Мабуть, саме тому церква вражає своїм оригінальним «обличчям». Але справа навіть не в архітектурних принадах. Шуляк подарував людям більше ніж храм-будову. Він наблизив їм дорогу до храму духовного. Того, що зростає не з цегли і дерева — з Віри та благочестя.

...Урочистий передзвін розсипається над округою. Загублене серед подільських ланів і перелісків село ожило, наче скинуло з себе закляття занепаду. Високі бані сільської церкви не просто змінили буденну «топографію» на мальовничу картину: вони вивищили лазучинців у власних очах. Новозбудований храм Святого Іоанна Богослова на прохання Василя Шуляка особисто освятив патріарх Філарет. Духовні та світські гості, архієрейський хор, трапеза — такого Великий Лазучин не чув і не бачив за всю свою багатовікову історію. І все це заради них: мешканців глибинки, яких перенесли із буднів до центру свята. Свята, яке «Дракон» гарантує на рік. Доброчинна людина — надовго.

Людмила КОХАНЕЦЬ.



На знімку: патріарх Філарет з родиною Василя Шуляка.

Фото Миколи ЗАВЕРУХИ.

ПЛЮС ДВАНАДЦЯТЬ

Настя Гук
(Листопад 2000 р.)

— Я навчаюся у 5-В класі Івано-Франківської загальноосвітньої школи №21. Учуся відмінно з першого класу. Раніше я хотіла бути вихователькою, потім учителькою, архітектором, а тепер — капітаном далекого плавання. Я прочитала книжки про відважних мореплавців — «Діти капітана Гранта», «Таємничий острів», «Пригоди капітана Блада» — і теж хочу стати капітаном. Через 12 років уявляю себе на палубі судна. У мене буде дуже довге волосся, бо я його



ніколи не обстригатиму.Носитиму плаття і блузи та спідниці, бо мені так зручно. Моя команда складатиметься з 45 матросів. Хочу мати свій власний корабель, незалежний, і плавати, куди захочу.

Взагалі я дуже люблю читати. Комп'ютер маю, але дивлюся його лише раз на тиждень. Люблю гратися з братиками «у школу» і гасати на ровері. У музичній школі вчуся гри на скрипці. А ще складаю вірші. Ось цей — про Україну:

Великі зелені ліси,
Широкі квітучі лани,
Чорна родюча земля,
Пшениця достигла в полях.
Це є моя батьківщина
І зветься вона Україна.

Взагалі я думаю, що Україна перебуває в поганому стані, бо уряд обкрадає країну. Якби всі стали чесними, то все в нас було би добре.

Івано-Франківськ.

Фото Дарини НАЗАРЧУК.



3 грудня минає 290 років від дня народження поета і філософа Григорія Сковороди, *на знімку* (1722—1794).

20 років тому, 25 грудня 1992 року, зареєстроване Всеукраїнське товариство «Меморіал» імені Василя Стуса.

ЩО ПОСІЯЛИ: ЄВРОІНТЕГРАЦІЯ



Володимир Єгоров, робітник (Харків):

— Україна прагне до загального європейського дому. Але ввійти в нього, як на мене, ми повинні не за всяку ціну, не бідною родичкою, не сировинним додатком, не територією дешевої робочої сили і збуту залежаних товарів, а повноправним партнером. Країна з багатим природним і економічним потенціалом в європейському і світовому розподілі праці й товарів може посісти гідне місце, якщо модернізує свою економіку й наблизить її за участі провідних європейських держав до сучасних стандартів. Саме співробітництво України з ЄС потрібно для технічного відновлення українського виробництва. Виробничі технології українських підприємств відстають від європейських країн, що використовують нові (передові) технології. В Україні немає капіталу, необхідного для модернізації і створення нових сучасних підприємств, що відповідають європейському рівню. А без модернізації виробничих структур Україна не зможе вийти на сталий економічний розвиток і подолати зростаюче відставання від європейських країн. Європейський ринок послужить поштовхом для підвищення якості та рівня виробленої продукції, що, у свою чергу, дасть можливість вийти на міжнародний ринок і скласти гідну конкуренцію країнам світу.

Дмитро Лоюк, студент факультету міжнародної економіки та менеджменту КНЕУ (Хмельницький):

— Перспектива вступу до Євросоюзу — це справа не одного дня і року. Гадаю, нам знадобиться ще не менш як десяток літ, щоб бути готовими до цього. І ця підготовка стосується не тільки України, а й наших європейських сусідів. Сьогодні це об'єднання переживає непрості часи: треба вжити швидких та ефективних заходів, щоб вивести із кризи Грецію, серйозної підтримки потребують економіки ще низки країн, та й стабілізація і зміцнення євро — нагальне завдання. Тому брати під свою опіку ще й Україну, де політичні, економічні та соціальні проблеми переплетено в тугий вузол, було б недоцільним, невиправданим кроком.

До того ж і наша держава зовсім не готова до нього. Маю на увазі не макроекономічні показники, а насамперед моральну, ідеологічну готовність. Вірніше, тут спостерігається певна роздвоєність. З одного боку, значна частина населення вже зробила свій вибір і прагне інтегруватися до спільного європейського дому. З другого, цієї готовності не видно з боку керівництва держави. Розмови про рівноправність східного і західного векторів української політики — це не просто спроба всидіти на двох стільцях одночасно, це рішення, котре змушує нас тупцювати на місці.

Життя України в Євросоюзі буде непросте, але повчальне. Важливо усвідомити, що це і можливість торгувати, і нагода підвищити власні стандарти життя. Гадаю, Європі важливі не так наші славнозвісні чорноземи, як людський потенціал. Можливість його реалізувати вкрай важлива і для молоді, яка не бачить сьогодні перспективи для самореалізації.



МИТТЄВІСТЬ МІСЯЦЯ

Грудень 2011.
Київ. XV саміт «Україна—ЄС».

Фото Михайла МАРКІВА (прес-служба Президента України).

Між західною Сціллою і східною Харібдою

Кінець року збігся у часі із завершенням великої євроепопеї. Увесь рік урядовці різних рангів з Брюсселя та Києва переконували, що Угоду про асоціацію буде підписано до кінця цього року. Може, наврочили? Саміт, який відбувся 19 грудня в Києві, завершився фактично безрезультатно — угоду не парафували. Але тут замість однієї можна поставити три крапки, бо відтепер незрозуміло, по-перше, чи можна на євроінтеграції ставити хрест, і, по-друге, що ми отримаємо, змінивши наші зовнішньополітичні орієнтири. У передноворічний час можемо дозволити собі пофантазувати і змоделювати різні сценарії. Де буде плюс, а де — мінус, вирішувати вам.

Сценарій перший. Дежа-вю

У святковий день авторові цих рядків хочеться відійти від канонів написання такого штибу статей і відкрити читачам кілька таємниць. Не перший рік стежачи за тим, як реалізовується наш євроінтеграційний курс, можу з упевненістю сказати, що мені він нагадує величезний корабель, який рухатиметься у заданому напрямку, навіть якщо пасажири з корми на весь голос волатимуть: «Айсберг!».

Тому, попри відверте небажання частини української влади просуватися у західному напрямку, а також (будемо відвертими) спротив з боку європейців, ризикну спрогнозувати, що наші дипломати й надалі звітуватимуть про «успішні» переговори з Брюсселем, «значні досягнення» та сподівання на якнайшвидше парафування угоди про асоціацію. Хоча насправді ситуація матиме протилежний вигляд: жодних успіхів, просувань та надій. І не через те, що у нас дипломати недопрацьовують, а через те, що питання євроінтеграції нині може бути вирішено лише на найвищому політичному рівні. А там піклуються, щоб «костюмчик сидів», бо на носі — вибори, і зізнатися громадянам, що ми безоглядно йдемо на схід, навряд чи хтось наважиться. А з другого, західного, боку — криза. І європейці теж не можуть нам дати гарантії, що зможуть прийняти чи не прийняти нас через якийсь час, бо самі не знають, як впораються з нинішніми негараздами.

Тож, схоже, повертаємося до вже добре відомої багатовекторності. Тобто інтегруємося одразу у два боки з надією і на європейський статус, і на дешевий газ. Проте, якщо вже ми вирішили шукати плюси і мінуси в усіх ситуаціях, то маємо бути відвертими. Мінуси — очевидні. Це відсутність чітко сформульованої зовнішньополітичної стратегії, а відтак — неможливість до кінця реалізувати справді амбітні плани співпраці, як зі сходом, так і з заходом. Адже сусіди з обох боків підозрюватимуть нас у нещирості. Мовляв, у Москві ви розповідаєте про дружбу братніх народів, але до ЄврАзЕс так і не вступаєте. В Європі твердите про європейський вибір, але змінювати систему правління та проводити обіцяні ще при вступі до Ради Європи зміни теж не поспішаєте. Але і плюси такого становища. Багатовекторність дозволяє ефективно вирішувати ситуативні проблеми. Скажімо, виникли негаразди з ціною до газ — робимо ухил на схід. Наближаються вибори — повертаємо на захід. Крім того, це мотивуватиме наших сусідів з обох боків постійно пропонувати нам, як перспективному союзнику, вигідніші умови.

Сценарій другий. Зовсім фантастичний

Уявімо, що саміт Україна — ЄС став холодним душем для влади, і вона каже: «Та скільки можна, давайте, нарешті, дружити з Європою, хоч би чого це нам коштувало!» І одразу беруться врізати свої повноваження, пускати на ринок європейські товари (що передбачає створення зони вільної торгівлі), Юлію Тимошенко звільняють і вмовляють взяти участь у парламентських виборах. А що газ — дорогий, так економити будемо! Якщо в Росію товари не пускатимуть, то знайдемо й нові ринку збуту. Ще більша економічна й політична нестабільність нам гарантована. Але якщо усі ці кроки робити поступово, то буде гарантована й політична та економічна модернізація країни.

Сценарій третій. Братський

Якщо ми вже взялися зважувати на терезах усі розклади, то не забуваймо й про східний. Там нас чекають давно. Більше того, нас туди не перший рік запрошують, спокушаючи і безмитним простором, і дешевими енергоресурсами, і величезним ринком збуту. Але, відчуваючи підніжку, влада не поспішає здаватися сходу. І, певне, має на користь цього рішення — свої аргументи. Крім того, чи хочуть українці реінкарнації СРСР тепер на капіталістичному ґрунті — запитання риторичне.

Тому, схоже, що доведеться нам наступного року балансувати між західною Сціллою і східною Харібдою. Але, не забуваймо: щоб успішно провести між ними корабель, треба бути хитромудрим Одіссеєм, чого й бажаємо нашим дипломатам та політикам.

Тетяна ПАСОВА.

ФРАЗА МІСЯЦЯ

Налякаємо?..

Владимир Фесенко, глава центру прикладних досліджень «Пента»:
— Влада намагається здійснювати інформаційно-політичну контратаку на європейців. Сенс її в тому, щоб полякати ЄС, пошантажувати.
Від чергового:
— А якщо інформаційно-політична контратака захлинеться, тоді тільки й залишається, що зняти штани і спробувати пошантажувати Європу...

Якщо починаєш життя із Сильвестром...

Сталося так, що кінець грудня застав мене в невеликому німецькому містечку. Тамтешні приятелі наввперебій запитували: «Куди б ти хотіла піти на Сильвестр?»

У Німеччині це запитання означає те саме, що у нас: «Де ти зустрічатимеш Новий рік?»

31 грудня в багатьох католицьких країнах, зокрема у країнах Європи, відзначається День Святого Сильвестра.

За легендою, 314 року нашої ери Папа Римський Сильвестр І зловив жахливого монстра — потворного старозавітного змія Левіафана. Вважалося, що в 1000 році він вирветься на волю і знищить світ. Але цього не сталося: Сильвестр змія переміг і не дав скривдити людей. Помер він напередодні нового 336 року, 31 грудня. День кончини його шанується як день Святого Сильвестра — люди одягаються в маскарадні костюми і називають себе Сильвестрклаусами.

Ну, Сильвестр так Сильвестр. Десь так годині об 11-й вечора на центральній площі біля ялинки почав збиратися народ. Хтось прихопив із собою зект — німецьке шампанське, а хтось просто «шипучку». О 12-й годині під бій курантів народ почав стріляти із петард, дудіти в дудки, кричати щось на кшталт нашого «ура», міський магістрат розщедрився на досить пристойний феєрверк. Коли всі настрілялися, площа потопала в залишках усього, чим стріляли й що пили — по щиколотку. Начебто Сильвестр і пішов. Але тут мої приятелі загаласували: «Давайте де-небудь ще посидимо!» Сунулися в одну кнайпу, іншу, потім у кав'ярню: народу багато, тягнуть своє пиво, заїдаючи чіпсами, дим — коромислом.

«Е, — сказала я, — це із Сильвестром так гуляють. Пішли до мене, будемо по-українськи Новий рік відзначати!» Але запротестували мої приятелі: «Ти що, ніч, твої сусіди відпочивають. У нас заведено заздалегідь про гостей попереджати». «Але ж Новий рік!» — не здавалася я.

Переконала. Після «Артемівського» і горілки з перцем самі знаєте, що роблять наші співгромадяни — танцюють! Звичайно ж, що німці, що наші люблять повеселитися. Але веселощі дуже швидко закінчилися дзвінком у двері: «Поліція!» З'ясовується, сусіди таки поскаржилися, що заважаємо. І справді: у всьому будинку тільки в моїй орендованій квартирі веселився народ. Ми, певна річ, догуляли, але вже дуже тихо.

Ось так я починала новий рік із Сильвестром...

Валентина ПОЛІЩУК.

Рік фіни проводжають у філософських міркуваннях, а далі — веселяться

Фінляндія в нас асоціюється з Новим роком, Різдвом і, звичайно, головним зимовим персонажем — Санта-Клаусом. Як проходять приготування до цих свят і сама зустріч, «Голосу України» розповів перший секретар посольства цієї країни Крістіан Хейккинен (на знімку).

— Пане Крістіане, оскільки наша бесіда відбувається напередодні свят, а Фінляндія — країна, в якій розташована резиденція Санта-Клауса, чи знайомі ви особисто з цим персонажем?

— О, звичайно, адже він найвідоміший фін у світі! А взагалі Санта — це американізований і осучаснений персонаж. У нас приходить Йоулупуккі. До речі, зараз у нього червоні щоки, біла борода, а ще сторіччя тому була русява борода й навіть роги. І приносити він міг не тільки подарунки. Це тепер він добрий.



Узагалі, часто в Йоулупуккі перевтілюються самі батьки. Головне — добре замаскуватися. У нашій родині і я, і дружина активно граємо цю роль. Але це поки наші троє дітей ще маленькі й нас не викрили. Традиційно діти співають для нього пісні, а за це одержують подарунки. Щоб їх одержати, всі пишуть листа в головну резиденцію, до Лапландії. Там є величенний Санта-парк. Зараз там багато туристів, думаю, в тому числі, і з України.

Готуватися до Різдва фіни починають за чотири тижні, місяць називається адвентом. Щонеділі вони запалюють на підвіконні по одній свічці. В цьому є певна символіка: коли світло починає перемагати темряву. На свято фіни намагаються обов'язково побувати в церкві і взагалі — провести час у філософських міркуваннях, у гармонії із собою. Ще йдуть на цвинтар, щоб пом'янути родичів. У дітей же свої атрибути свята. Вони одержують календар і щодня відривають по одному листочку, а під ним знаходять сюрприз. А от на Новий рік усі в нас веселяться, катаються на санках, ходять у гості. Одне слово, ведуть світське життя.

— А чим у вас зазвичай пригощають Йоулупуккі і взагалі, чи є у фінів традиційні різдвяні страви, напої?

— Коронна страва на нашому святковому столі — це запечена свиняча ніжка. Варіанти можуть бути й інші, наприклад, індичка або качка, але 95 відсотків все-таки найбільше полюбляють саме цю страву. Також готують касеролі — запіканку з брюкви. А ще обов'язково варять рис, але із сюрпризом. І ось хто цей сюрприз (горішок) знайде, тому й буде щастя. Цілий рік. І обов'язково в нас на столі має бути імбирне печиво. Раніше була традиція готувати його всією родиною, з дітками, але зараз багато хто просто купує. Ми з дружиною купуємо заготівки, а випікаємо самі. З напоїв фіни люблять глінтвейн, теж бажано домашнього приготування. Головне, щоб він не був кислим, як, наприклад, у німців. Для цього ми додаємо виноградний сік і, звичайно, багато спецій.

— А як же риба? Фінляндія — країна озер, і, напевно, ви, до того ж, любите риболовлю? До речі, яку найбільшу рибу впіймали?

— Так, зовсім забув, звичайно, на столі буде риба. Це — й лосось, і оселедець, а от форель у нас не подають на святковий стіл. Узагалі, у Фінляндії не тільки озера, а й річки, а також у нас багато морської риби. Звичайно, я люблю рибалити, але своєму братові я тут не конкурент. Для мене головне — побути на природі і з братом.

— Було цікаво дізнатися, що фіни посідають перше місце у світі за споживанням кави.

— Мене це не дивує. Після війни, кажуть, це був якийсь атрибут розкоші. Тепер каву п'ють усі, завжди й скрізь. Зараз, щоправда, ми ще можемо згадати про чай і запропонувати його своїм гостям, а раніше — тільки каву.

— Ви вже достатній час працюєте в Україні й, напевно, встигли відзначити якісь особливості нашої нації?

— Так, звичайно. Одне, що я помітив: ви — дружелюбні й відкриті. Ми, коли їдемо з дітьми в тролейбусі, обов'язково хтось — бабуся чи дідусь — заговорять із малятами, розпитають, посміхнуться. Фіни в цьому плані тримають дистанцію. Але якщо говорити про пунктуальність... Я, звичайно, намагаюся бути ввічливим. Отут доводиться по кілька разів підтверджувати, чи буде зустріч. А у Фінляндії, якщо ви навіть за півроку скажете, вона обов'язково відбудеться і людина обов'язково прийде. Тут же все може змінитися буквально за кілька годин.

— До речі, ви, напевно, вже встигли розсмакувати страви української кухні. Щось сподобалося?

— Я — зовсім невибагливий щодо їжі, але наша нянька готує чудовий борщ. Ще люблю сирники й вареники, звичайно. Взагалі кухня — дуже збалансована.

— А де ви особисто плануєте зустрічати Новий рік?

— Цього року ми будемо в Україні. Служба.

— Тоді щасливих свят.

— І вам, а також усім читачам газети, всім українцям!

Марина КРИВДА.

Фото надано посольством Фінляндії.

ПЛЮС ДВАНАДЦЯТЬ

Коля Щербак
(Грудень 2000 р.)



— Я б у хірурги пішов.

А точніше — в нейрохірурги. Професія лікаря у всі часи була найпрестижнішою на землі. До того ж немає нічого благороднішого, як повертати людям життя і надію. Лікарі завжди були потрібні королям, вельможам, а тим паче безталанним. Зараз тим більше, коли болячки починають обсідати нас з дитинства. Напружений ритм життя провокує на кожному кроці стресові ситуації, нервові зриви. Тож на нейрохірургів попит зростатиме дедалі більше.

Якщо ж із мене не вийде путнього хірурга, подамся в юристи. Вони, як і лікарі, також повсякчас чатують на варті... справедливості. А значить, людського здоров'я. Адже чим у суспільстві більше злагоди, добра, тим здоровіша й сильніша нація — як фізично, так і духовно й морально.

Сумська область.

Фото Владислава ЖМУРКОВА.

У передчутті 12 серій «Синдрому дракона»

КІНОПРЕМ'ЄРА МІСЯЦЯ

Кіровоград — в очікуванні. І не лише новорічних свят, а й 12-серійного гостросюжетного фільму, що ось-ось вийде на екрани. Адже його зняли в їхньому рідному місті, та ще й за сюжетом, в основу якого покладена історія про великого колекціонера другої половини ХХ століття Олександра Ільїна.

Тож на презентації художнього 12-серійного «Синдрому дракона» у Білій залі Кіровоградського обласного краєзнавчого музею — саме там, де виставлена частина загадкової колекції нерозгаданого Ільїна, яблуку ніде було впасти. Один із авторів сценарію та виконавчий продюсер Юрій Смірнов, регіональний продюсер Сергій Компанієць прийшли разом із головою Кіровоградської облдержадміністрації Сергієм Ларіним. Його присутність була не так протокольною, як показовою. За словами кіношників, чи не вперше в житті вони зустрілися з таким небайдужим ставленням влади до кіно. І хоча «Синдром дракона» знімався у Києві, Одесі, Криму, а ще в Москві та Празі, найкомфортніше знімальній групі працювалося саме в Кіровограді. Тут збудували великі декорації на фабриці «Зорянка» та заводі «Червона Зірка». А ще для зйомок надали чимало оригінального реквізиту — речей із легендарної колекції Ільїна.

Сюжет фільму заснований на реальних фактах, пов'язаних із виявленням у 1993 році в Кіровограді величезної колекції старовини електрика Олександра Ільїна — вартістю близько мільярда доларів. Деяким унікальним речам могли б позаздрити найбільші музеї світу. Серіал ґрунтується на матеріалах розслідувань, гіпотезах і домислах, що з'явилися із цього приводу.

Сценарій був створений за три дні й три ночі! Його автори (співавтор — директор Кіровоградської обласної держтелерадіокомпанії Вадим Мурований) зверталися до краєзнавців, але вони підкреслюють: це не фільм про Ільїна, а — один із міських міфів.

— Це доросле кіно, — каже Юрій Смірнов. — Не завжди політкоректне, але стовідсотково цікаве. Все як у житті: любов — гарна, а смерть — страшна.

— «Синдром дракона» примусить глядача думати, — додає його колега Сергій Компанієць.

Тут-таки учасникам презентації показали кілька частин фільму. Інтригує! Грають відомі актори Дмитро Муляр, Олексій Серебряков, Олексій Гуськов, Андрій Мерзлікін, Олексій Горбунов, Кристина Асмус, Катерина Климова та інші. Режисер серіалу — Микола Хомерікі. Завершується озвучення стрічки й ведуться перемовини про право прем'єрного показу. Очевидно, «Синдром дракона» спочатку з'явиться на провідних вітчизняних телеканалах. А право перших глядачів, звісно, — за кіровоградцями. Є задум: за дві години до початку трансляції фільму на УТ презентувати його в кінотеатрах Кіровограда.

Потішені кіровоградці й тим, що наступного року творча група знову відвідає їхню область у рамках проекту «Лінкор» — наймасштабнішого за фінансовими витратами, що зніматиметься на Кіровоградщині та в Севастополі. В найближчих планах кіношників — зйомка другої частини «Синдрому дракона».

Тож зустрічаємо Новий рік в очікуванні 12 серій чудового українського кіно від компанії «Аврора Продакшн» із такою символічною назвою.

Лариса РОМАНЮК.

ЗНОВУ ДВІЙКА!

2002

Цей рік (за тодішніми оцінками) вважається роком найбрудніших в історії України парламентських виборів, коли провладними силами вперше було потужно використано адмінресурс та новітні технології (перевербування, клонування тощо).

Черчілль, Рузвельт і Житомир

На столах — шампанське й закуска, ялинки прикрашені. А в приміщенні — ні душі. Так було в останню ніч 1943 року в Житомирі. Німці збиралися зустріти Новий рік, а довелося тікати. Оте чуже шампанське, коли за вікном ще стріляють, запам'яталося багатьом визволителям Житомира.

Один із них, Анатолій Оношенко, тоді був командиром батальйону реактивних мінометів — «Катюш».

Ситуація із Житомиром унікальна: Москва двічі салютувала його визволителям. Київ відбито 6 листопада. А 12 листопада взято й Житомир. Але німецьке командування кинуло сюди третину всіх танкових дивізій, що діяли на Східному фронті. 18 листопада німці замкнули кільце, довелося відступати. Сталіна розлютила втрата Житомира, бо Черчілль та Рузвельт пов'язували відкриття Другого фронту саме з цією ситуацією.

Після здачі Житомира сорок днів тривали важкі оборонні бої. А 24 грудня 1943 року почалася Житомирсько-Бердичівська наступальна операція. О 8.15 ранку заговорили «Катюші». Батальйон майора Оношенка стояв тоді в Ставищах Брусиловського району. На ділянці прориву була випущено майже п'ять тисяч реактивних снарядів. Житомир взяли вдруге якраз під Новий рік.

Перед цим командувач групи німецьких армій «Південь» генерал-фельдмаршал Манштейн прибув під Житомир на різдвяні свята. Та коли заговорила артилерія, повернувся під Вінницю, у «Вервольф».

Олексій КАВУН.



МИТТЄВІСТЬ МІСЯЦЯ

Грудень 2011.

Російська Федерація. Під час акції протесту представників опозиції проти результатів виборів до Держдуми в Москві.

Фото БТА/Укрінформ.

З НОВИМ РОКОМ!

Вам телеграма

З Новим роком!
З новим щастям!
З новими законами!
З холодригою в наметах
Й шафами-мільтонами!
З перевиборами вас,
Зі старим прем'єром!
А бабусю на селі —
З новим кавалєром!
З партократом-
депутатом
При новім кориті!
І зі списками новими,
Хоч вони й закриті.
З новим вибором
й старою
«Партмажоритаркою»!
Ще — з новими
бійками!
Ще — з новими
сварками!
І з новим бюджетом вас!
І з новими латками!
З «чесними» тарифами!
З «чесними» податками!
З мільярдером вас новим!
З віллами шикарними!
І на м'ясо й ковбасу —
Цінами захмарними!
З урожаєм вас новим!
З ГМО, з нітратами!
З новими проблемами!
З новими затратами!
З новим газом росіян
Їхніми бєрьозками!
Й ціновими (за той газ)
Новими погрозами!
Це вітання написав
Ваш слуга покірний:
Друг, товариш,
кум і брат
І до скону вірний!
Трохи гріє борода!
Але мерзнуть вуха!
Ваш — народний
Дід Мороз!
Знову без кожуха.

Валерій НЕКРАСОВ.
Луцьк.

МІНІ-БАЙКИ

Зміїна доброта

— Коли я сита —
ненападна
й добра,
— Ковтнувши
жертву,
просичала
Кобра...

Всім не догодиш

Щоби прикрасить
місто —
збився з ніг.
А двірники
бурчать на мене.
Сніг.

Сергій КОВАЛЬ.

ПИТАННЯ РУБА

☞ ***Коли вже і в Україні буде проведено Рік України?***

☞ ***Чи треба заїдати гірку чашу солоним огірком?***

☞ ***У якій руці має тримати ніж, а в якій виделку шульга під час їди?***

☞ ***Якої проби пробний камінь?***

☞ ***Чи варто кидати камінці в чужий город, якщо вони коштовні?***

Дошка об'яв

* ***Продається машина часу 2011 року випуску. Гарантійний строк: 500 років уперед і 1500 років назад.***

* ***Міняю качку з яблуками на коня в яблуках. Тел. 22-33-44. Спитати Нігматуліна.***

* ***Міняю відривний юліанський календар на настільний григоріанський. З компенсацією різниці в часі.***

Порада головного агронома

Якщо в Новорічну ніч перекопаєте новою лопатою сніг на присадибній ділянці, а Різдвяної ночі висадите там розсаду капусти, то на Великдень будете їсти кашу великою ложкою!

Йосип БІЛОСКУРСЬКИЙ.

Замовлення Діду Морозу

Доня просить: «Пришли, діду,
Кольоровий телек».
Хлопчик:
«В Африку поїду —
Пришли мені велик».
Мама просить:
«Пришли шубу
Або іномарку».
Тато просить:
«Пришли, любий,
Отакенну чарку!».

Петро РЕБРО.



Фото Андрія НЕСТЕРЕНКА.

Із записничків Агати Христі

☞ ***Пити на сполох***
☞ ***Святий набір слів***
☞ ***Нап'ється як пити дати!***
☞ ***Ку-куранти (годинник із зозулею)***
☞ ***Глюквейн***
☞ ***Вакула був ковалем свого щастя***

Борис РЕВЧУН.

Мал. Олексія КУСТОВСЬКОГО.

Наступний номер газети «Голос України» вийде 4 січня 2012 року.

Над номером працювали: Віталій СУДДЯ, Віталій ЖЕЖЕРА, Сергій БОРИСЕНКО, Тетяна УВЄРОВА.

Редколегія: Леонід **БРОВЧЕНКО,** Анатолій **ГОРЛОВ,** Сергій **ДЕМСЬКИЙ**, Віталій **ЖЕЖЕРА,** Іван **ІЛЛЯШ,** Світлана **ПИСАРЕНКО,** Віталій **СУДДЯ.**

Головний редактор Анатолій ГОРЛОВ.

- За зміст та достовірність інформації у рекламних публікаціях відповідальність несе рекламодавець.
- Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій.
- Направлення матеріалів для друку в газеті є наданням згоди автора на обробку його персональних даних.
- Рукописів не повертаємо.
- Листування з читачами — тільки на сторінках газети.
- При використанні наших публікацій посилання на «Голос України» обов'язкове.

Ⓟ Платні матеріали.

Засновник — Верховна Рада України
Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання—КВ № 1 від 26.05.1994 р.
Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами.
Передплатні індекси та передплатна ціна на 2011 рік
Для фізичних осіб:
40224 — 10 грн. на місяць (5-разовий: вівторок — субота);
08775 — 8 грн. на місяць (3-разовий: вівторок, четвер, п'ятниця).
Для підприємств і організацій:
60955 — 30 грн. на місяць (5-разовий: вівторок — субота).
Ціна в роздрібній мережі — договірна.

Загальний тираж 150000.

Друк:
ТОВ «Мега-Поліграф», 04073 м. Київ, вул. Марка Вовчка, 12/14, тел. (044) 581-68-15 www.mega-poligraf.kiev.ua
Зам. 22967
Макет, верстка — редакція газети «Голос України».
1 2 3 4 5 6 7 8 9 0

Газета виходить з 1 січня 1991 року.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.

☎ **ТЕЛЕФОНИ:**
для довідок — 503-68-72;
телефакс — 234-72-54;
відділ реклами — 449-72-53, 453-44-56, 453-44-57;
телефакс — 449-85-62.

E-mail: mail@golos.com.ua — **загальний**
reklama@golos.com.ua — **відділ реклами**
let@golos.com.ua — **відділ листів**
foto@golos.com.ua — **відділ ілюстрацій**

При підготовці матеріалів використовується інформаційно-пошукова система Верховної Ради України «Законодавство»

